VLADIMIR MEGRE

ANASTASIA

" Nefiind un scriitor, fără un minim de experiență în creația literară, îmi cer iertare de la cititorii mei pentru stilul narativ al cărții. Această carte nu se încadrează ca gen în nici unul din cele cunoscute: jurnalismul politic, social, literatura de science-fiction sau de aventură, în ciuda evenimentelor extraordinare descrise. Am eşuat în intenția mea de atribuire a cărții unui gen literar anume. Cartea vorbeşte despre o neobişnuită femeie înzestrată cu harul de a lecui Sufletul şi trupul omului. "

V.N.Megre

CARTEA ÎNTÂI

din seria

"Cedrii Sunători ai Rusiei"

ISBN (10) 973-87792-0-0
ISBN (13) 978-973-87792-0-4

ANASTASIA

Cartea întâi

din seria

"Cedrii Sunători ai Rusiei"

EDITURA DIANUȘA

După afirmațiileAnastasiei,
în texte au fost introduse combinații
de litere şi aranjamente de cuvinte care
au influență binefăcătoare
asupra omului.
Toate acestea pot avea efect atunci când,
în timpul citirii, auzul nu va fi deranjat
de zgomotele produse de aparaturi sau
mecanisme artificiale.
Doar sunetele naturale ca susurul apei,
trilul păsărilor, foşnetul frunzelor în
copaci, pot favoriza obținerea unui
efect pozitiv.

În momentul lansării primei ediții a
cărții, spusele Anastasiei au fost
confirmate în peste
5000 de scrisori.

Vladimir Megre

ANASTASIA

« Eu exist pentru aceia,
pentru care eu exist »

Cartea întâi

Traducere din limba rusă
Cristian Călugăru

EDITURA DIANUȘA

Târgu Neamț
© 1997 Vladimir Megre

Titlul original al cărţii: *Анастасия*

© 2006 Editura Dianuşa

Str. Mihai Eminescu 20, Tg.Neamţ, 615200

www.editura-dianusa.com; dianusa@msn.com

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin Editurii Dianuşa. Reproducerea integrală sau parţială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii Dianuşa. Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin în exclusivitate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

MEGRE, VLADIMIR

Anastasia / Vladimir Nicolaevici Megre ; trad.: Cristian Călugăru. - Târgu Neamţ : Dianuşa, 2006

ISBN (10) 973-87792-0-0 ; ISBN (13) 978-973-87792-0-4

I. Călugăru, Cristian (trad.)

821.161.1-31=135.1

Cedrul Sunător

În primăvara anului 1994, am închiriat trei nave fluviale cu care am făcut o expediţie de patru luni, de-a lungul fluviului Obi'; de la Novosibirsk până la Salehard şi înapoi. Scopul acestei expediţii era de a instaura raporturi economice cu regiunile din nordul extrem al Siberiei.

Expediţia se numea *Caravana Negustorilor*. Cea mai mare dintre nave- nava de pasageri- *Patrice Lumumba* (compania de transporturi fluviale a Siberiei occidentale, boteza navele sale cu nume interesante, ca: *Maria Ulianova, Patrice Lumumba, Mihail Kalinin*, ca şi cum alte personaje mai rilevante în Siberia nu s-ar mai fi găsit), fu destinată instalării cartierului-general al caravanei, expoziţiilor de mărfuri ale negustorilor Siberiei şi al magazinului.

Caravana ar fi trebuit să înainteze spre nord, pe o distanţă de trei mii cincisute de kilometri, vizitând astfel atât centrele populate majore ca Tomsk, Nijnievartovsk, Surgut, Hanty-Mansijsk, Salehard, cât şi altele mai mici, unde se putea ajunge cu mărfurile doar în scurta perioadă în care fluviul era navigabil.

Ziua, vasele caravanei ancorau în apropierea localităţilor. Noi târguiam şi duceam tratative destinate a instaura în zonă legături economice permanente. De obicei ne deplasam noaptea. Când condiţiile meteo împiedicau înaintarea pe fluviu, nava cartier-general ancora în apropierea unuia dintre centrele locuite şi acolo organizam o seară de distracţii pentru tineretul locului. În aceste locuri, în ultimul timp, astfel de evenimente erau o raritate întrucât cluburile şi casele de cultură deveniseră impracticabile şi inutile.

Inițiativele culturale lipseau cu desăvârșire.

Câteodată, de-a lungul a zile întregi, pe traseul nostru nu se întrezărea nici măcar un sătuc cât de mic. Cât cuprindeai cu privirea, doar taiga de o parte și de alta a apei. În acele zone, fluviul reprezenta singura cale traficabilă de-a lungul a zeci de kilometri. Pe atunci încă nu știam că la unul din acești kilometri mă aștepta o întâlnire care avea să-mi schimbe viața pentru totdeauna...

Într-o zi, în timp ce ne întorceam deja spre Novosibirsk, mă pregăteam să ancorez nava cartier-general în apropierea unui sătuc în care se zăreau doar câteva mici căsuțe din lemn, departe la câteva zeci de kilometri de cel mai apropiat oraș mai semnificativ. Am hotărât să rămânem doar pentru trei ore, timp în care echipajul să coboare la mal. În același timp era permis localnicilor să cumpere de la negustorii noștri, mărfuri și alimente. Noi, de asemeni, profitarăm de ocazie, să achiziționăm de la aceștia, ierburi sălbatice de taiga și pește la prețuri avantajoase. Fiind considerat ș expediției, în acest răstimp, se apropiară de mine doi bătranei care-mi făcură o propunere, după părerea mea, bizară. Unul dintre aceștia era mai bătrân decât celălalt. Cel mai tânăr mi se adresă în timp ce celălalt, cu barba albă și lungă, rămase în tăcere. Cel mai tânăr încercă să mă convingă să-i încredințez cincizeci de oameni din echipaj (șaiezeci și cinci erau de toți), pe care să-i conducă personal în adâncul pădurii, la douăzeci și cinci de kilometri de la navă. Acolo aveau să taie un *cedru sunător*. Un cedru care, după spusele lui, atingea o înălțime de patruzeci de metri. Propunea ca acest copac să fie tăiat în bucăți care să poată fi transportate pe vas cu brațele. Zicea că trebuia neapărat, să cărăm totul. Fiecare bucată, zicea el, să fie tăiată în bucăți mai mărunte, câte una să o ia fiecare membru din echipaj, iar celelalte care rămâneau, să fie împrăștiate printre cei apropiați, printre familiari și printre toți cei care și le doreau. Moșul spunea că acest cedru era neobișnuit. Trebuia purtată o bucățică de lemn din acest copac agățată la gât cu un șnur. Cine și-o va agăța la gât, va trebui să stea desculț în iarbă, apăsându-și cu palma stângă bucățica de lemn de cedru pe pieptul gol. După un minut, el va simți o căldură plăcută, emanată de cedru,
vibrație. Din când în când, dacă se făcea simțită nevoia, trebuia lustruită cu vârfurile degetelor acea parte a bucății de cedru, care nu era în contact cu pieptul, cu degetul mare facându-se presiune pe partea opusă. Cu multă convingere, moșul afirmă că persoana care era în posesul acestei mici bucăți de cedru, doar după trei luni, ar fi simțit o considerabilă îmbunătățire a stării generale a sănătății și s-ar fi lecuit de multe boli.

- Până și de *SIDA* ?- întrebai eu, povestindu-i pe scurt, ceea ce citisem în presă despre această boală.

Răspunse convins :

- De orice boală.

Dar după el, ăsta era doar un mic exemplu nesemnificativ. Mai important era, că cel care era în posesul acestei bucăți de cedru, devenea mai bun, mai norocos și mai talentat.

Știam câte ceva despre calitățile cedrului nostru siberian, dar că putea influența până și sentimentele și capacitățile umane...- acest lucru, atunci, mi se păru de-a dreptul neverosimil. Gândii: < Poate că bătrânii așteaptă bani în schimbul acestui cedru neobișnuit, cum îl numesc ei > și mă apucai să le explic că în lumea largă, femeile, ca să fie plăcute, se împodobesc cu bijuterii din aur și argint și că pe o bucată de lemn oarecare nu ar fi cheltuit nici o lețcaie, drept ca atare nici eu nu aveam intenție să scot nici un ban din buzunar.

- Le poartă pentru că nu știu,- continuă bătrânul. Aurul este sărăcăcios în comparație cu o bucată de acest cedru; oricum bani, nouă nu ne trebuie; vă putem da chiar și bureți uscați și tot nu avem nevoie de nimic în schimb...

Nu am continuat să-l mai contrazic din respect pentru

vârsta lui venerabilă și i-am spus:

- Bine, poate că cineva o să poarte o bucată din cedrul vostru... O s-o poarte doar dacă un mare meșter sculptor se va apuca să creeze din lemnul de cedru ceva neasemuit de frumos...

La care, bătrânul răspunse:

- Se poate ciopli, dar mai bine să fie lustruită. Cu mult mai bine dacă, însăși omul o va șlefui cu propriile degete, când sufletul lui o va cere; atunci cedrul va fi frumos și pe dinăuntru.

Imediat ce spuse astea, își descheie la iuțeală haina ponosită și cămașa, dezgolindu-și pieptul, lăsând să se vadă ceea ce avea atârnat la gât. Întrezării un mic disc din lemn, puțin ovalizat și convex. Culoarea lui cuprindea o întreagă gamă de nuanțe de roșu: roșcat, roz, violet, etc. Toate aceste culori formau un desen ciudat, fibrele lemnului părând mici torente.

Eu sunt un profan în ale artei, cu toate că am avut deseori ocazia de a vizita diferite expoziții. Marile opere, recunoscute în întreaga lume, nu mi-au suscitat niciodată emoții deosebite, dar ceea ce mi se înfățișa dinaintea ochilor, trezi în mine senzații mai puternice decât acelea avute vizitând *Galeria Tretiakov*. Îl întrebai pe bătrânul din fața mea:

- De câți ani lustruiți bucățica dumneavoastră de cedru?
- Nouăzeci și trei,- răspunse el.
- Da' câți ani aveți?
- O sută nouăsprezece.

Nu-l crezui; părea de șaptezeci și cinci.

Neînțelegând dubiile mele sau nedându-le importanță, moșul puțin agitat, insistă să mă convingă că acea bucată de cedru, chiar purtată de alții, dar lustruită doar de o singură persoană, ar fi devenit mai frumoasă doar după trei ani... din ce în ce mai frumoasă, mai ales purtată de o femeie. Din corpul ei ar fi fost emanate arome neasemuite, incomparabile cu vreun parfum artificial, vreodată inventat de om.

De la moș, într-adevăr, se simțea un miros foarte plăcut. Eu îl simții în ciuda faptului că fumez și, ca la toți fumătorii, mirosul meu era de-acuma ofilit.

Și încă o ciudățenie: remarcai în vorbirea acestuia, intonații, moduri de exprimare și idei deloc specifice locuitorilor îndepărtatului Nord. Câteva din acestea îmi revin atât de clar în memorie, încât mi-amintesc până și tonul cu care fură pronunțate.

Bătrânelul spuse:

- Dumnezeu a creat cedrul pentru a aduna în el energia Cosmosului... Omul, care este sub efectul iubirii, emite o radiație luminoasă. Într-o fracțiune de secundă radiația reflectată de planetele care stau deasupra oamenilor, se întoarce pe Pământ și dăruie viață tuturor viețuitoarelor.

Soarele este una din planetele care reflectă doar o parte din spectrul acestei emanații...

De la om se răspândește în Cosmos doar o radiație luminoasă, iar din Cosmos se întoarce pe Pământ doar o radiație binefăcătoare. Omul care este stăpânit de sentimente rele emite o radiație întunecată. Aceasta nu se poate înălța spre cer, așadar se revarsă în adâncul Pământului. Reflectată de subsol se întoarce în suprafață sub formă de erupții vulcanice, cutremure și războaie.

Efectul cel mai semnificativ al reflecției acestei raze negre incide asupra câmpului luminos al omului, amplificând nemijlocit sentimentele malefice pe care le generează...

Cedrul trăiește cincisute cincizeci de ani. Cu milioanele sale de frunze aciculare, zi și noapte, capturează și înmagazinează în el energia luminoasă- întregul ei spectru. În decursul întregii vieți al cedrului, pe deasupra lui trec toate corpurile care reflectă energia luminoasă.

Până și cea mai mică bucățică de lemn de cedru înmagazinează în ea mai multă energie binefăcătoare omului decât toate instalațiile artificiale de pe Pământ, puse la un

loc.

Cedrul absoarbe energia proiectată prin Cosmos de om, o conservă şi la nevoie o restituie. O dăruieşte când lipseşte în Univers; prin urmare în om şi în tot ce trăieşte şi creşte pe Pământ. Se întâlnesc, însă foarte rar, şi cedri care adună dar nu restituie energia acumulată.

După cincisute de ani de viaţă încep a suna. Vorbesc cu sunetul lor imperceptibil, produc un semn, până când oamenii îi descoperă şi-i taie pentru a folosi energia acumulată de pe Pământ. Asta cere cedrul cu sunetul său delicat... Continuă s-o ceară timp de trei ani... Dacă nu vine în contact cu nici o fiinţă umană, trecuţi aceşti trei ani, găsindu-se în imposibilitatea de a trimite spre Cosmos ceea ce a adunat, pierde capacitatea de a dărui direct oamenilor această energie. În acel moment începe să ardă energia dinăuntru lui. Acest dureros proces de combustie şi agonie se prelungeşte de-a lungul a douăzeci şi şapte de ani...Nu de mult am descoperit acest cedru. Am dedus că sună de doi ani. Emite un sunet slab... foarte slab. Poate că încearcă să prelungească, pe cât îi stă în putinţă, cererea lui, dar îi mai rămâne doar un singur an. Trebuia neapărat tăiat şi răspândit printre oameni.

Bătrânelul îmi vorbi aşa pentru mult timp, iar eu, nu ştiu de ce, rămasei acolo să-l ascult. Vocea acelui ciudat om al Siberiei, răsuna cu o aşa de liniştitoare convingere, cu emoţie... iar când era agitat îşi lustruia grăbit bucăţica sa de cedru ca şi cum ar fi cântat cu măestrie dintr-un instrument muzical.

***

Pe malul apei adia un vântişor rece de toamnă. Vântul, din când în când, răvăşea părul sur de pe capetele descoperite ale moşnegeilor, însă cămaşa şi haina interlocutorului meu rămaseră descheiate. Continua să-şi lustruiască, cu vârfurile degetelor, bucata sa de cedru care-i atârna pe pieptul gol în bătaia vântului, stăruindu-se să-mi dezvăluie marea importanţă a acestor lucruri...

De pe vas coborâ Ludmila Petrovna, una din colaboratoarele mele. Îmi zise că pe vapor erau toţi pregătiţi de plecare şi aşteptau doar ca eu să termin discuţia. Eu, iute, îmi luai rămas bun de la bătrâni şi sării pe pasarela vaporului. Nu puteam să dau curs cererii celor doi din două motive: să reţin nava la mal pentru alte trei zile însemna să provoc enorme pierderi expediţiei, iar tot ce-mi povesti moşul atunci, pusei pe seama excesivei sale superstiţii.

***

A doua zi observai, în timpul unei reuniuni de lucru, că la gâtul Ludmilei atârna o bucăţică de cedru. Mai târziu îmi povesti că, în timp ce eu urcam pe vas, ea s-a reţinut puţin la mal. Observase că bătrânelul cu care vorbisem eu, în momentul în care m-am îndepărtat, a aruncat o privire buimăcită, mai întâi mie apoi tovarăşului său, rostind aceste cuvinte:

- Cum aşa? De ce nu şi-a dat seama? Nu ştiu deloc să vorbesc limba lor... Nu am reuşit să-l conving! Nu am putut face nimic!... nu am reuşit! De ce, tată? Spune-mi!

Celălalt îşi puse mâna pe umărul fiului şi-i vorbi:

- Nu ai fost convingător, fiule. Nu şi-au dat seama.

- Urcând pe punte,- continuă Ludmila Petrovna,- dintr-o mişcare, moşul care vorbise cu tine, făcu un salt, mă apucă de mână şi mă trase spre el în iarbă.

Scoase la iuţeală din buzunar, o bucăţică de lemn agăţată de o aţă şi mi-o legă la gât, apăsându-mi-o pe piept cu palma sa lipită de mâna mea. Am simţit o uşoară furnicătură care-mi străbătu tot corpul... Toate astea s-au derulat atât de repede încât nu am avut timp să reacţionez şi nici să vorbesc. În timp ce urcam la bord, el, în urma mea, strigă: < Drum

buuun! Să fiți fericiți. Vă rog să vă întoarceți la anu'! Să vă meargă toate bine; oameni. Vă așteptăm! Drum buuun! >

Nava porni din loc și eu vedeam bătrânelul care continua să agite brațele în semn de rămas bun, apoi se așeză jos. Priveam prin binoclu; bătrânelul care-ți vorbise și care, apoi, mi-a dat această bucățică de cedru, se așeză pe iarbă... iar umerii îi tresăltau. Celălalt mai bătrân, cu barba lungă, aplecat asupra lui, îl mângâia pe creștet...

***

Prins în tumultul activităților comerciale, calculelor și banchetelor de încheiere de expediție, am încetat să mă mai gândesc la cei doi ciudați bătrâni siberieni.

La întoarcerea de pe vas, la Novosibirsk, simții unele dureri acute. Diagnosticul: ulcer duodenal și osteohondroză în regiunea pectorală a coloanei vertebrale.

Am fost internat la secția de medicină generală. Liniștea salonului de lux, pentru o singură persoană, îmi dădu posibilitatea să analizez cu calm rezultatele expediției de patru luni și să organizez un business-plan pentru viitor. Dar memoria nu mă lăsa în pace și pentru nu știu care motiv, mi-i împingea într-una în prim-plan pe cei doi vârstnici siberieni și povestirile lor...

La cerere, în spital mi-a fost procurată toată literatura care se putea găsi despre cedru. Confruntând ceea ce citeam cu ceea ce auzisem, mă minunai din ce în ce mai tare și începui să cred în spusele bătrânilor. Un oarecare adevăr exista așadar, în povestirile lor sau poate, era chiar totul adevărat... ?

În manualele de medicină populară se vorbește despre proprietățile curative ale cedrului. Toate părțile acestuia au astfel de puteri curative- de la rădăcini până la frunze. Lemnul de cedru siberian are un aspect deosebit de frumos, iar meșterii sculptori în lemn îl folosesc la operele lor cu rezultate deosebite. Din acest lemn se fabrică mobilier și cutii de rezonanță pentru instrumentele muzicale. Frunzele aciculare conțin o elevată cantitate de fitocide care le dau proprietăți dezinfectante ale aerului. Lemnul de cedru emană un miros deosebit de plăcut și-n același timp balsamic. O mică bucățică de cedru ținută în casă, alungă moliile.

În cărți se mai amintește că indicatorii calitativi ai cedrului crescut în regiunile nordice sunt cu mult superiori celor ai cedrului crescut în zonele meridionale.

Deja în 1792, academicianul Pallas P.S. scria că fructele de cedru consumate, stimulează potența masculină, redându-i vigoarea și măresc rezistența organismului, ajutând-l la combaterea multor boli.

Se vorbește deasemenea despre o serie de evenimente istorice legate în mod direct de cedru. Iată câteva dintre ele:

< Țăranul semianalfabet Grigorij Rasputin, originar din profunda Siberie, zonă unde crește *cedrul sunător,* în 1907, la etatea de cincizeci de ani, ajuns în capitală, reușește cu forțe proprii să cunoască familia imperială unde devine de al casei și unde se culcă cu un număr impresionant de femei de rang înalt. Când îl ucid pe Rasputin, călăii rămân impresionați că, în ciuda faptului că era ciuruit de gloanțe, acesta continua să trăiască. Probabil motivul stătea în faptul că *Grișa**, crescuse în pădurea de cedri și se hrănise cu fructele acestora. >

Iată cum descriu jurnaliștii epocii misterul unei astfel de rezistențe:

< La vârsta de cincizeci de ani, el putea începe o urgie la miezul zilei, continuînd cu desfrâurile până la patru dimineața; de la mâncat și băut pe îndestulate se ducea direct în biserică, la răsăritul soarelui, unde rămânea în rugăciune până pe la opt. De acolo, Grișa pleca acasă și, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, își bea ceaiul și primea oaspeți cu care se întreținea până la două după masă; aduna, apoi, damele din companie și, în sanie,se duceau cu toții la

*banja*** urmând să se oprească la o crâşmă de ţară unde repetau noaptea trecută. Nici un alt om normal nu ar fi putut susţine un astfel de ritm. >

Actualul pluricampion mondial şi olimpic, nebiruit încă, luptătorul Aleksandr Karelin, provine din locurile unde creşte cedrul siberian. Acest Hercule, deasemenea consumă ghinzile din conuri de cedru- o fi un caz?...

* *Grişa* - diminutivul numelui Grigorij
** *banja* - baie publică

Eu încerc să evidenţiez doar acele fapte pe care le puteţi verifica în literatura ştiinţifico-populară sau care pot fi mărturisite de persoane.

Una dintre acestea este Ludmila Petrovna care primi de la vârstnicii din taiga o bucăţică de lemn de cedru. Este o femeie de treizeci şi şase de ani, măritată, mamă a doi copii. Angajaţii de la societatea unde lucrează şi care sunt în contact permanent cu ea, au observat că Ludmila s-a schimbat mult în ultimul timp; este mai bună, mai surâzătoare. Soţul, pe care îl cunosc personal, mi-a povestit că în familia lor, acum s-a instaurat o mai bună înţelegere şi subliniază că soţia lui, într-un oarecare fel, a întinerit şi că a făcut ca în el să crească în mod rapid afecţiunea, respectul... şi chiar dragostea.

Dar aceste numeroase fapte pălesc în faţa unei mărturii importante, pe care voi însivă o puteţi verifica şi care a şters din mintea mea orice bănuială- Biblia! Se narează în palie, în a treia carte a lui Moise (Leviticul 14.4), că Dumnezeu povăţuieşte oamenii cum să se lecuiască şi cum să dezinfecteze casele cu ajutorul *CEDRULUI*!!!

Când am pus cap la cap toate informaţiile culese din fapte istorice şi din mărturii, mi s-a conturat în faţa ochilor un tablou care făcea ca toate marile misterele care frământă minţile umane să devină mici şi să se piardă în spatele lui. Marile enigme deveniră, dintr-odată, neînsemnate în faţa *Marelui Arcan al Cedrului.*

Acum, eu nu mai puteam nega existenţa lui. Toată literatura de specialitate şi alte descoperiri îmi întăriră convingerile...

Cedrul este pomenit în Biblie de patruzeci şi două de ori. Mai precis în Vechiul Testament. Privitor la acesta, Moise- legendarul personaj al Vechiului Testament- arătând omenirii *Tablele legii,* ştia despre cedru, cu siguranţă, mult mai multe decât este scris în Biblie.

Ştim că în natură există numeroase plante în măsură să lecuiască infirmităţile oamenilor. Proprietăţile curative ale cedrului sunt amintite în textele de devăluiri ştiinţifice, de oamenii de ştiinţă de renume ca P.S.Pallas, lucru care întăreşte ceea ce este scris în Biblie.

Şi acum, atentie!

Vechiul Testament exemplifică cedrul; doar cedrul dintre toţi copacii! Ce vrea să însemne asta? Că cedrul este cel mai eficace mijloc de lecuire cunoscut în natură? Cum se foloseşte? Şi de ce acei vârstnici siberieni mi-au semnalat în mod special *cedrul sunător*?!

Şi asta nu-i tot! Pasajul din palie, pe care-l descriu în cele ce urmează, este cu mult mai misterios:
Regele Solomon a construit templul din lemn de cedru. Pentru a găsi cedrul libanez a dat în schimb, unui alt rege- Keron- douăzeci de oraşe din regatul său. Incredibil!! Douăzeci de oraşe pentru materiale de construcţie!... În schimbul acestor oraşe, ce-i drept, el mai primi încă un serviciu; la cererea lui îi fură daţi oameni *care ştiau să taie copacii.* Ce oameni erau aceştia? Ce ştiau? Am auzit spunându-se că, încă în zilele noastre se mai găsesc, pe undeva prin adâncul Siberiei, bătrâni care au darul de a găsi copacii buni din care se obţin materiale de construcţie. Dar atunci, două mii de ani în urmă, eu cred că erau mult mai mulţi vrednici de a face aşa ceva...

Trecem peste astea; regele Solomon a cerut persoane speciale pentru a tăia copacii. Templul a fost ridicat, începe ritualul divin și..< sacerdoții nu puteau să celebreze ritualul din cauza norului. > Ce era acest nor? Ce reprezenta? Energie? Spirit? Ce fenomen era și ce legătură avea cu cedrul?

Bătrânii vorbeau despre cedru ca despre un acumulator de energie. Care cedru, atunci, era mai puternic- cel libanez sau cel siberian?

Academicianul P.S.Pallas susținea că proprietățile curative ale cedrului cresc pe măsură ce locul de proveniență este mai apropiat de tundră. Înseamnă, așadar,- cel siberian!

În Biblie se spune: < judecați după fructe >- și iarăși cel siberian! Este oare posibil ca nimeni să nu fi dat atenție tuturor acestor dovezi? Nu a pus nimeni față în față mărturiile? Vechiul Testament, știința secolului trecut și cea contemporană sunt de aceeași părere asupra cedrului.

Elena Ivanovna Rërich, în cartea sa, *Etica Vie*, scria:
< Încă din timpurile ritualurilor de consacrare ale regilor Khorasanului se pomenește despre un *pocal cu smoală de cedru*. Deasemenea la druizi se regăsește același *pocal plin cu smoală de cedru*- se numea *Pocalul Vieții*. Mai târziu smoala din pocal fu înlocuită cu sânge, când omenirea începu să înstrăineze cunoștința sufletului. Focul lui *Zarathustra** năștea din combustia smolii din pocal... >

Dar atunci, care din cunoștințele strămoșilor noștri despre cedru, proprietățile și utilitățile acestuia, s-au conservat până în zilele noastre? Cu adevărat nimic? Ce știau bătrânii siberieni?

Și la un moment dat îmi sclipi în memorie o secvență a unei întâmplări petrecute câtva timp în urmă, care mă furnică pe spinare... Atunci nu-i dădui nici o importanță, dar acum...

La începuturile *Perestroykăi*, fui invitat, în calitate de președinte al asociației negustorilor siberieni, de către *Comitetul Executiv Regional din Novosibirsk* (în acele vremuri, la noi, încă mai existau comitete executive și comitete generale de partid). Mi se ceru să întâlnesc un important om de afaceri occidental. Acesta avea o scrisoare de recomandare din partea guvernului de atunci. La întâlnire asistară afaceriști și reprezentanți al *Comitetului Executiv Regional.*

Acest businessman occidentat lăsa să se întrevadă un caracter impunător și avea un aspect ciudat pentru un occidental; pe cap purta un turban, iar degetele îi erau împodobite cu inele scumpe.

* *Zarathustra* – Zoroastru

Discutarăm, ca de obicei, despre oportunitățile de colaborare în variate sectoare. El spuse, printre altele: < Am putea cumpăra de la voi, conuri de cedru. > Pronunțând aceste cuvinte îmi făcu impresia că se forță, ochii săi străpungători începură să se rotească împrejur, studiind probabil reacția celor prezenți. Acest lucru mi-a rămas întipărit atât de bine în minte, că mă întrebai:
< Oare de ce a avut aceste reacții? >

După întâlnirea oficială, s-a apropiat de mine traducătoarea moscovită care era în serviciile acestuia. Îmi relată că șeful ei intenționa să-mi vorbească în privat. Omul de afaceri îmi făcu o propunere confidențială: dacă aveam să-i organizez o livrare de conuri de cedru, proaspete bineînțeles, pe lângă prețul oficial aș mai fi primit un discret comision pentru mine. Conurile de cedru trebuiau să fie livrate în Turcia. Acolo extrăgeau ulei din ele. Îi răspunsei că o să mă gândesc.

Am decis să mă informez personal, despre ce tip de ulei este vorba și iată ce am descoperit:
La bursa londoneză, care este punct de reper al prețurilor mondiale, uleiul de cedru costă... până la cincisute de dolari kilogramul!! Nouă ne fu propusă o livrare pe doi-trei dolari

la kilogramul de conuri!

Sun la Varşovia, unui prieten de-al meu care se ocupa cu afacerile şi-i cer să se informeze dacă era posibil de a se ajunge direct la beneficiarii acestui produs şi să culeagă informaţii privitoare la tehnologia de extragere. După o lună, acesta îmi răspunse: <... Nu este nimic de făcut. Mi-a fost cu neputinţă să aflu ceva despre tehnologia extragerii uleiului. Şi mai mult de atât, în aceste chestiuni par a fi implicate anumite puteri occidentale şi ar fi mai bine să laşi totul baltă şi să uiţi toată povestea asta. >

Atunci, mă adresai unui bun prieten de al meu, colaboratorul *Institutului de Cooperare între Consumatorii din Novosibirsk,* Constantin Rakunov. Am cumpărat conuri de cedru şi am finanţat lucrările. În condiţiile de laborator ale acestui institut, am reuşit să producem o sută de kilograme de ulei. De asemenea am angajat persoane anume, care să caute în arhivele institutului cât mai multe date despre ulei şi iată ce au adus la lumină:

În timpul revoluţiei din Rusia, cât şi o bună perioadă după asta, în Siberia există o organizaţie denumită *Cooperatorul Siberian.* Membrii acestei organizaţii făceau comerţ cu uleiuri şi în mod special, cu ulei din ghinzi de cedru. Capii lor se găseau la Harbin, Londra, New-York. Deţineau sume importante de bani în băncile occidentale. După revoluţie, aceasta se dezmembră, mulţi dintre membrii ei emigrând peste hotare.

Krasin, membru al guvernului bolşevic, se întâlni cu şeful acestei organizaţii şi-i propuse să se întoarcă în Rusia.

Dar şeful *Cooperatorului Siberian,* răspunse că ar fi ajutat mai mult Rusia, rămânând în afara graniţelor ei.

În materialele găsite în arhive mai era scris deasemenea, că uleiul de cedru se fabrica încă în multe sate din Siberia cu teascuri de lemn (doar de lemn!). Calităţile uleiul depindeau de momentul recoltei de conuri şi al prelucrării acestora. Dar care era acest moment nu s-a putut stabili nici din arhive nici din alte surse din institut. Secretul se pierduse. Proprietăţile curative ale uleiului de cedru erau inegalabile. Nu cumva, acest secret al prelucrării conurilor de cedru a fost vândut cuiva din occident de vreo unul dintre cei emigraţi? De nu, atunci cum se explică faptul că cel mai curativ ulei se obţine din conurile unui copac care creşte în Siberia, iar utilajele şi tehnologia se află în Turcia? În Turcia un astfel de cedru nici măcar nu creşte.

Despre ce fel de puteri din Vest vorbea prietenul meu din Varşovia?! De ce este atât de strictă chestiunea? Nu fură, oare, aceste puteri occidentale, din taigaua Siberiei ruse, acest produs de valoare curativă inestimabilă?! De ce, deţinând această bogăţie cu calităţi extraordinare, demonstrate prin veacuri şi milenii chiar, noi continuăm să cumpărăm pe milione sau poate miliarde de dolari medicamente occidentale şi le divorăm ca nebunii? De ce înstrăinăm cunoştinţele străbunilor noştri? Străbuni înţelepţi, care au trăit chiar în secolul nostru?

Ce să mai vorbim, dar, despre Biblie, care descrie o situaţie de mai bine de două mii de ani în urmă? Care forţe invizibile se străduiesc cu tenacitate să dezrădăcineze din memoria noastră învăţăturile lăsate de strămoşii noştri? Şi o fac spunând: < nu te băga! > Ca şi cum nu ar fi treaba noastră! Se străduiesc să le dezrădăcineze... Şi reuşesc! Simt cum mă cuprinde turbarea. Şi, pe deasupra, văd că se vinde un fel de ulei de cedru de import prin farmaciile noastre. Am cumpărat un flacon de treizeci de mililitri, l-am încercat, dar cred că nu erau mai mult de două picături de ulei înăuntrul restul era un diluant. Nu era nici pe departe, de comparat cu cel obţinut de noi în laboratorul institutului. Şi costau, aceste două picături diluate, cincizeci de mii de ruble! Dar, dacă nu am mai cumpăra uleiul de la alţii... şi l-am produce singuri...? Doar din negustoria cu acest ulei, întreaga Siberie ar putea trăi îndestulător! Oare cum de ne-am prostit atât de tare încât să uităm tehnologia transmisă de străbunii noştri?

Și acum ne smiorcăim că trăim în sărăcie... Îmi veni o idee; bine, o să pun la punct producerea acestui ulei și o să născocesc eu ceva, să mă îmbogățesc.

Am hotărât să refac expediția pe Obi', spre Nord, folosind, de data asta, doar nava cartier-general *Patrice Lumumba*. Am încărcat în cală diverse mărfuri, iar în sala de proiecție am aranjat magazinul. Am fost constrâns, însă, să angajez un nou echipaj. Nu i-am convocat pe cei de la societatea mea pentru că în trecut, ori de câte ori lipseam, situația financiară a firmei se înrăutățea.

La două săptămâni de la plecarea din Novosibirsk, gardienii mă puseră la curent că pe vas circulau discuții referitoare la *cedrul sunător*. Și că, în opinia lor, printre noii angajați erau, ca să folosim un eufemism, *personaje suspecte*. Eu, atunci, începui să convoc unu' câte unu', pe membrii echipajului, și-i pusei în temă despre iminenta incursiune în taiga. Unii acceptară chiar fară să fie plătiți, alții în schimb, îmi cerură mai mulți bani pentru asta, deoarece acest aspect nu fu stabilit de la angajare și; un lucru era să muncești în comoditatea de pe navă și cu totul alt lucru să mărșăluiești prin pădure, cărând cu sine și mărfuri. Pe atunci, mijloacele pe care le aveam la dispoziție erau destul de limitate. Iar cedrul nu aveam intenție să-l vând; bătrâneii spuseră că acesta trebuia răspândit printre oameni, gratis. Și pe deasupra, pe mine nu cedrul în sine mă interesa, ci cât tehnologia obținerii uleiului din acesta și cât mai multe informații privitoare la el.

Treptat-treptat, cu ajutorul gardienilor, m-am convins că de fiecare dată când coboram la mal cineva mă urmărea. Dar nu se înțelegea bine în ce scop... Și cine era în spatele acestora...? Gândii, gândii cum să fac să nu greșesc și ajùnsei la concluzia că trebuia, fără să lungesc vorba, să-i șmecheresc pe toți și să mă duc singur.

Întâlnirea

Fără a da socoteală nimănui am ordonat aruncarea ancorei, nu departe de locul unde, anul trecut, îi întâlnii pe cei doi bătrânei. Pe o mică ambarcațiune mă îndepărtai de unu' singur spre sat. Comandantului îi dădui dispoziție să urmeze ruta comercială stabilită.

Speram, cu ajutorul sătenilor localnici, să-i regăsesc pe cei doi vârstnici și să văd cu ochii mei *cedrul sunător* pentru a verifica posibilitatea unui transport cât mai puțin costisitor până pe vas. După ce ancorai barca de o stâncă, cu intenția să mă apropii de primele căsuțe, zării nu departe o femeie singură și mă îndreptai spre ea.

Femeia era îmbrăcată cu o pufoaică ponosită, o fustă lungă, iar în picioare avea o pereche de șoșoni de gumă din aceia pe care îi foloseau locuitorii îndepărtatului nord în timpul toamnei și al iernii. Pe cap purta un batic legat în așa fel că nu i se vedea nici fruntea, nici gâtul. Îmi fu cu neputință să apreciez ce vârstă avea.

O salutai și-i relatai despre cei doi bătrâni pe care-i întâlnisem aici cu un an în urmă.

- Vladimir, anul trecut ai vorbit cu străbunicul și cu bunicul meu,- răspunse femeia.

Eu mă minunai de vocea ei tânără și de dicția netedă mi se adresă la persoana a doua și mă chemă pe nume. Nu reușeam să-mi amintesc numele bătrânilor și nici dacă le-am știut vreodată. Gândii: < Probabil că ne-am prezentat, din moment ce ea mă cheamă pe nume. > Hotărât să-i vorbesc și eu la persoana a doua, o întrebai:

- Pe tine cum te cheamă?

- Anastasia,- răspunse ea,- și-mi întinse mâna cu dosul

palmei în sus, ca și cum m-ar fi invitat să i-o sărut.

Gestul acesta din partea unei țărănci în pufoaică și șoșoni de gumă, care stătea singură pe un mal pustiu de apă, străduindu-se să pară o mare *damă*, mă făcu să râd. Îi strânsei mâna dar nu i-o sărutai. Anastasia zâmbi încurcată și-mi propuse să o urmez în taiga, acolo unde trăia familia ei.

- Până acolo avem de mers douăzeci și cinci de kilometri pe jos, te îngrijorează acest lucru?

- E cam departe, ce-i adevărat... Dar o să poți să-mi arăți *cedrul sunător*?

- Pot.

- O să-mi povestești tot ce știi despre el?

- O să-ți spun tot ce știu.

- Atunci, hai să mergem.

În timpul mersului Anastasia îmi povesti că viţa ei, purtată din generație în generație, trăia de milenii în pădurea de cedri. Membrii familiei ei vin în contact foarte rar cu societatea noastră civilizată. Aceste întâlniri au loc departe de habitatul lor natural și doar când aceștia se deghizează în vânători sau în locuitorii altor sate. Însăși Anastasia fusese doar în două orașe Tomsk și Moscova. Le-a vizitat în câte o singură zi dar nu a zăbovit peste noapte. A întreprins aceste călătorii doar ca să vadă dacă se înșela în modul ei de a-și imagina viața oamenilor de la oraș. Puse bani deoparte din vânzarea bureților uscați și a fructelor de pădure, buletinul i-l împrumutase o săteancă.

Anastasia nu era de acord cu ideea bunicilor ei de a distribui cedrul terapeutic multor oameni. La întrebarea < de ce? >, răspunse că aceste bucățele de lemn ar fi fost împrăștiate atât printre oamenii care fac bine cât și printre cei care fac rău. Mai precis; bucățile de cedru ar fi căzut în mare parte, în mâinile indivizilor negativi, aducând astfel mai multe pagube decât beneficii. Important, după ea, era de a ajuta pe cei buni și pe oamenii în care sălășluiește binele. Ajutând deopotrivă pe toți, dezechilibrul între bine și rău nu s-ar fi ameliorat, dar ar fi rămas același sau s-ar fi accentuat.

După întâlnirea cu vârstnicii din taiga am consultat o serie de mărturii istorice și descoperiri științifice în care se vorbea despre extraordinarele proprietăți curative ale cedrului. Acum încercam să raportez ceea ce citisem spuselor Anastasiei, referitor la modul de viață al oamenilor din pădurea de cedri și mă întrebai: < Cu ce seamănă oare, toate astea? >

Făcui o paralelă cu familia Lykov, cunoscută multora cred, mulțumită publicațiilor lui W.Peskow; o familie care a trăit izolată în taiga pentru mulți ani. Despre ei a scris de nenumărate ori, ziarul *Konsomolskaya Pravda;* în mod deosebit îmi atrase atenția un articol intitulat *În taiga, fără ieșire*. Trasei concluzia, de aici, că Lykov erau persoane care cunoșteau bine natura, dar erau inculți în ceea ce privește știința și concepțiile vieții noastre civilizate, moderne. Aici situația era diferită; Anastasia îmi lăsă impresia unei persoane care se raporta la viața noastră și la încă ceva care nu-mi fu deloc clar. Cunoscând-o, putea vorbi cu dezinvoltură și în mici amănunte despre viața noastră de la oraș.

Parcursesem aproape cinci kilometri prin pădure când Anastasia propuse să ne oprim pentru un mic popas. Își dădu jos pufoaica, baticul și fusta cea lungă și le puse pe toate în scorbura unui copac. Rămase doar într-o rochiță scurtă și lejeră.

Rămasei șocat de ceea ce mi se prezentă dinaintea ochilor! Dacă aș fi crezut în miracole aș fi pus totul pe seama unei transfigurări.

În fața mea stătea o fată foarte tânără, cu păr auriu și corp atletic, de o frumusețe rară. Îmi fu imposibil să-mi imaginez care dintre fetele care câștigaseră vreodată unul dintre cele mai prestigioase concursuri de frumusețe, ar fi putut să se compare cu Anastasia în frumusețe cât și în înteligență (cum aveam să descopăr mai târziu). Totul în această băștinașă a

taigalei siberiene era încântător și atrăgător.

- Probabil, ești obosit,- spuse Anastasia,- vrei să te odihnești?

Ne așezarăm direct pe iarbă. Stăteam într-o poziție în care puteam să examinez de aproape chipul ei: nici un fel de machiaj, trăsături perfecte, pielea, fină și catifelată, nu avea nimic în comun cu fețele înroșite de vânt și de ger ale locuitorilor Siberiei, ochii mari de culoare cenușiu-albăstrie iar buzele întredeschise, bine conturate, surâdeau imperceptibil... Rămase în rochia aceea scurtă, care aducea mai mult a cămașă de noapte. Îmi dădu impresia că nu simțea frigul în ciuda temperaturii, deloc neglijabil de joase.

Hotărîi să mănânc ceva. Cotrobăind prin geantă, ieșiră la iveală un sandwich și o ploscuță cu cognac. Îi propusei o dușcă Anastasiei, dar ea refuză. Și nici de mâncare nu vru... nu știu din ce motiv. În timp ce eu mâncam, ea se intinse în iarbă, cu ochii închiși, chipul destins într-o expresie blajină, oferindu-se mângâierii razelor de soare. Razele i se reflectau în palmele orientate în sus, cu o lumină aurie. Era neasemuit de frumoasă... Și semi-nudă!

Privind-o, gândii: < De ce oare femeile, dintotdeauna, își dezgolesc ba picioarele, ba sânii, uneori totul cu ajutorul decolteului și al minijupei? Oare nu o fac pentru a spune bărbaților care le înconjoară: "Uite cât sunt de frumoasă, atrăgătoare și disponibilă!" Ce altceva rămâne de făcut, bărbaților? Să reziste propriilor tentații sexuale, în felul ăsta umilind femeile cu indiferența lor, sau să le dea atenție și să înfrângă astfel, legile lui Dumnezeu? >

Când terminai gustarea, o întrebai:

- Anastasia nu ți-e frică să mergi de una singură prin pădure?

- Mie, aici, nu are de ce să-mi fie frică,- răspunse Anastasia.

- Interesant, dar cum te-ai apăra dacă doi-trei bărbați geologi sau vânători ar încerca să te brutalizeze?

Ea nu-mi răspunse, doar surâse ușor.

Gândii: < În ce fel, această femeie atât de seducătoare, poate să nu aibă frică de nimeni și de nimic? > Ceea ce urmă, reprezintă pentru mine o rușine enormă până în ziua de astăzi...

Am apucat-o de umeri și am tras-o spre mine. Nu s-a opus cu vigoare, cu toate că în corpul ei se simțiră o forță și o elasticitate remarcabile. Nu reușii oricum, să-mi ating scopul. Ultimele lucruri pe care mi le amintesc, înainte să-mi pierd cunoștința, sunt cuvintele ei: < Nu trebuie, calmează-te! > Și mai înainte de asta mi-amintesc cum mă cuprinse o frică imensă. O frică indefinită, ca atunci când, copil fiind, singur acasă, mă apuca din senin o teroare inexplicabilă...

Când mi-am revenit în fire, ea stătea în fața mea îngenunchiată, cu o mână pe pieptul meu, iar cu cealaltă făcea semne cuiva împrejurul nostru. Surâdea, dar nu mie-părea, cuiva care ne înconjura sau era deasupra noastră. Era ca și cum, Anastasia cu gesturile ei, încerca să-l convingă și să-l liniștească pe acel prieten invizibil al ei, că nu i se întâmpla nimic rău. Apoi cu voce blândă și cu ochi dulci mă privi și-mi zise:

- Liniștește-te Vladimir, a trecut totul.

- Dar ce mi s-a întâmplat ?- o întrebai eu.

- Armonia nu a fost de acord cu comportamentul tău și cu dorințele tale... Mai devreme sau mai târziu, vei înțelege singur.

- Dar ce treabă are armonia ? Ai fost tu! Doar tu ai opus rezistență.

- Nici eu nu am acceptat, așa-i. Nu mi-a plăcut.

M-am așezat jos și mi-am tras geanta lângă mine.

- Bineînțeles! Dânsa nu a acceptat! Nu-i plăcea...Voi femeile faceți orice pentru a ne atrage. Puneți în evidență picioarele, sânii, mergeți pe tocuri... Nu e deloc ușor să mergi pe tocuri, dar voi o faceți. Expuneți grațiozitatea voastră și numai ce... < Aaaa, eu nu sunt din alea...! >

Atunci care este scopul? Ipocrito! Eu sunt un om de afaceri, am văzut vreo două ca tine. Toate aveţi un singur interes să vă schimonosiţi! Pentru care motiv ţi-ai dat jos hainele? Doar nu-i aşa de cald. După aceea te-ai întins aici, tăceai şi, în plus, aveai acel zâmbet...

- Cu hainele pe mine, Vladimir, mă simt incomodă. Le port doar când ies din pădure, când merg printre oameni, pentru a avea acelaşi aspect pe care-l au toţi. M-am întins să mă odihnesc la soare pentru că nu vroiam să te deranjez în timp ce mâncai.

- Nu vroiai să mă deranjezi?!... Dar m-ai deranjat!

- Te rog să mă ierti, Vladimir. Bineînţeles, tu ai dreptate când susţii că fiecare femeie vrea ca bărbaţii să-i dea atenţie, dar nu numai pentru picioarele ei sau pentru sâni. Vrea ca unicul bărbat, în măsură de a vedea în ea mai mult, să nu treacă fără să o observe şi fără să se oprească.

- Dar, pe aici nu trece nimeni! Şi ce altceva ar trebui să mai vadă bărbatul dacă picioarele ies în prim plan? Voi femeile nu sunteţi logice!

- Da, din păcate, uneori în viaţă se întâmplă şi aşa... Putem să ne continuăm călătoria, Vladimir? Ai mâncat, te-ai odihnit?

Îmi încolţi o bănuială: se merita oare, să merg mai departe cu o femeie atât de filozofică şi-n acelaşi timp sălbatică? Dar îi răspunsei:

- Bine, hai să mergem.

Animal sau om?

Continuarăm călătoria spre casa Anastasiei. Ea îşi lăsă hainele acolo în scorbura copacului. Puse şoşonii lângă haine. Rămase îmbrăcată cu rochiţa ei scurtă şi lejeră. Îmi luă geanta din mână, oferindu-se să o ducă ea. Desculţă, cu un umblet neobişnuit de uşor şi graţios, mergea în faţa mea legănând uşor geanta.

Am conversat tot drumul. Orice temă de discuţie cu ea devenea interesantă... probabil, pentru că Anastasia avea opiniile ei originale despre orice.

Din când în când, în timpul mersului, se întorcea cu faţa spre mine, discuta, zâmbea şi mergea aşa îndărăt, nepierzând firul discuţiei şi nedând atenţie la drum. Incredibil, dar nici măcar odată nu se împiedică şi nici nu se răni la picioarele desculţe de vreun ciot de copac sau de vreo uscătură care erau împrăştiate peste tot.

Pe unde mergeam noi nu se vedea nici o cărare definită, dar nici nu păreau locuri sălbatice, cum se pot întâlni prin taiga.

Uneori, în timpul călătoriei, ba atingea cu mâna, ba mângâia din treacăt o frunzuliţă, un rămuşor... Se apleca şi, dezinvoltă, rupea câte un fir de iarbă şi... îl mânca!

< Exact ca o bestie! >, gândii eu. Când ne afundarăm într-un tufiş de mure, ea îmi oferi câteva, iar eu le mâncai din mers. Musculatura ei nu mi se păru deosebită şi, în linii mari, era de statură mijlocie, nici grasă, nici slabă. Avea un corp bine nutrit şi elastic- un corp deosebit de frumos şi de armonios. Cu toate astea, în ea se simţea o forţă deosebită şi reacţii prompte, cum aveam să descopăr nu peste mult timp.

Când eu mă împiedicai şi căzui cu mâinile înainte,

Anastasia întorcându-se brusc spre mine, întinse mâna liberă astfel că eu mă sprijinii cu pieptul de palma ei cu degetele răsfirate. Nu apucai să ating pământul cu mâinile. Ea, cu palma mâinii libere, mă sprijini nelăsându-mă să cad, ca apoi să mă ajute să-mi recapăt echilibrul. În tot acest timp Anastasia nu încetă să vorbească și, observai cu stupoare, că nu depuse nici un efort deosebit când mă susținu să nu cad. Și după ce eu îmi recăpătai echilibrul, cu ajutorul Anastasiei, continuarăm călătoria ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Involuntar, gândurile mă purtară la pistolul pe gaz pe care-l aveam în geantă.

Discutând, pe nesimțite, parcurseserăm deja o bună bucată de drum. Dintr-odată, Anastasia se opri, puse geanta la rădăcina unui copac și, cu bucurie, anunță:

- Iată-ne în sfârșit acasă!

Aruncai o privire în jur. O poieniță nu prea mare dar foarte îngrijită; se zăreau multe flori printre maestoșii copaci de cedru, dar nici urmă de construcții. Nici măcar o cabană. Absolut nimic! Nu se zărea nici măcar un adăpost provizoriu! Dar ea se arătă așa de bucuroasă, de ca și cum am fi fost cazați într-un apartament de lux.

- Și casa unde-i? Unde o să dorm, unde o să mănânc și cum o să mă apăr de ploaie?

- Asta este casa mea, Vladimir. Aici am tot ce-mi este necesar.

Simții cum toată ființa îmi fu învăluită de un sentiment de îngrijorare și agitație!

- Unde sunt toate astea? Dă-mi măcar un ceainic să fierb apă la foc, o toporișcă...

- Eu nu am nici ceainic și nici toporișcă, Vladimir... și foc, ar fi mai bine să nu aprinzi...

- Dar ce spui tu? Nici măcar ceainic nu are! Apa din sticlă am terminat-o. Tu, doar ai văzut când am aruncat sticla. Mi-au rămas doar două înghițituri de cognac. Și până la râu sau până în satul cel mai apropiat e o zi de mers și eu sunt obosit și mi-e sete. Tu de unde bei apă? Din ce bei?

Văzând agitația mea, Anastasia îngrijorată, mă luă de mână și trăgându-mă afară din poiană spre pădure, îmi spuse:

- Te rog nu te neliniști, Vladimir! Te rog! Am eu grijă de toate. Nu te alarma. O să dormi, o să mă ocup eu de tine să nu-ți fie frig. Ți-e sete? Acum o să-ți dau să bei.

La vreo zece-cincisprezece metri de poiană, între tufișuri se ivi în fața noastră un micuț iaz. Anastasia își făcu palmele căuș, luă apă în ele și le ridică spre fața mea.

- Uite apă. Bea, te rog.

- Dar ce, te-ai țicnit ? Da' cum pot bea apă murdară din prima băltoacă din pădure?! Tu ai văzut prea bine că eu beau numai apă minerală. Pe vapor, noi, până și apa pentru spălat o trecem într-un filtru special, apoi adăugăm clor și o ozonizăm.

- Asta nu-i o băltoacă, Vladimir. Aici este apă curată, vie. Nu pe jumătate moartă ca a voastră. Apa asta este bună de băut, este ca laptele matern. Uite.

Își apropie mâinile de gură și bău.

Mie îmi scăpă:

- Anastasia, tu ești un animal ?

- De ce animal? Pentru că așternutul meu nu este ca al tău? Pentru că aici nu sunt mașini sau tot felul de aparaturi?

- Pentru că trăiești ca o sălbăticiune în pădure, nu ai nimic și pare că asta îți place.

- Da, mie îmi place să trăiesc aici.

- Vezi, tu însuți afirmi asta.

- Tu socoți, Vladimir, că omul este perfect și se deosebește de celelalte vietăți de pe Pământ doar prin faptul că are la dispoziție toate acele mijloace artificiale?

- Da. Și, mai exact spus, mijloace civilizate.

- Tu consideri mijloacele la dispoziția ta, mai civilizate?

Da, desigur că dacă așa crezi tu. Dar eu nu sunt un animal, Vladimir. Eu sunt o ființă umană!

Cine sunt ei?

După trei zile petrecute cu Anastasia, văzând cum această ciudată femeie trăiește în deplină singurătate în mijlocul profundei taigale siberiene, am înțeles anumite aspecte din modul ei de viață, în timp ce am început să am dubii legate de modul nostru.

Aceste dubii făcură să se nască în mintea mea o serie de întrebări care mă frământă și în ziua de azi:
Sistemul nostru de instrucție și educație este suficient pentru a ne face să înțelegem esența existenței? Prioritățile vieții sunt dispuse în ordinea corectă pentru fiecare om în parte? Acesta ne ajută sau ne împiedică în înțelegerea corectă a esenței existenței și adevăratei meniri a omului?

Am creeat un sistem educativ impunător. Pe baza acestui sistem educăm copii noștri și unii pe alții: în cămine de copii, în școli, în institute și în cursuri de doctorat. Acest sistem ne permite să inventăm, să zburăm în Cosmos. Supunându-ne lui ne construim până și modul de viață. Cu ajutorul lui încercăm să ne construim fericirea, să înțelegem Cosmosul, atomul și anumite fenomenele supranaturale. Ne place mult să vorbim despre aceste descoperiri ale noastre, le descriem în articole senzaționale, în mass-media sau în publicațiile științifice. Și totuși, pentru un motiv necunoscut, facem orice pentru a evita un fenomen. Îl evităm cu mare atenție! Pare că ne-ar fi frică de el. Ne este frică de el pentru că, odată descoperit, ar putea să strice tot sistemul nostru educativ, deducțiile noastre științifice și ar putea să ia în derâdere modul nostru de trai. Ne prefacem că acest

fenomen nu există. Dar există! Și va continua să existe, pentru că noi n-o să ne îndepărtăm nicicum de el și nici n-o să-l putem evita.

Ar fi timpul să-l observăm cu atenție și cu forța minților umane reunite, să răspundem la întrebarea: < De ce? >
Pentru că toți marii gânditori, fără excepție; persoanele care au fundat doctrine religioase, sau tot felul de alte doctrine la care se supune, sau cel puțin se forțează să se supună marea majoritate a omenirii, înainte de a crea operele lor s-au izolat, au devenit pustnici și cei mai mulți au făcut-o retrăgându-se în pădure. Judecați!- nu într-o super academie, ci în pădure.
De ce Moise s-a retras pentru mult timp într-o pădure pe munte? Când se întoarse, dărui omenirii înțelepciunea *Tablelor legii* (Exodul 31.18)? De ce Iisus Hristos se izolă până și de discipolii săi în deșert, pe munți, în pădure? De ce omul care a trăit în India la mijlocul secolului al șaselea e.n. Siddhartha Gautama, se izolă pentru șapte ani în pădure? Și când ieși din pădure răspândi printre oameni o doctrină! O doctrină care până în zilele noastre, mii de ani mai târziu, suscită interes și chinuie mințile umane? Iar oamenii construiră temple mărețe și denumiră această doctrină Buddhism! Acest om fu numit mai târziu, Buddha.
De ce predecesorii noștri nu prea îndepărtați, care astăzi reprezintă figuri istorice, ca de exemplu Serafim Sarovskij sau Serghei Radoneshskij s-au dus și ei în pădure ca pustnici și după o perioadă nu prea îndelungată asimilară o înțelepciune atât de profundă încât, pentru a primi sfaturi de la ei, marii suverani traversară locuri unde nu existau străzi? În locurile de pustnicie ale acestor personaje au fost ridicate mănăstiri și temple. Ca de exemplu *Troița "Laurii lui Serghiev"* din orașul Serghiev Posad în regiunea Moscovei, care atrage și-n ziua de azi o mulțime de pelegrini. Și totul începu de la un pustnic. De ce? Ce sau cine-i ajută pe acești oameni să dobândească o astfel de înțelepciune? Le dăruie lor cunoștința, îi apropie de înțelegerea esenței vieții? Cum trăiau, ce făceau, la ce se gândeau după ce s-au retras în pădure, în singurătate?

Aceste întrebări începură să mi se îmbulzească în minte la puțin timp după ce o cunoscusem pe Anastasia.
Imediat ce avui ocazia, începui să citesc tot ce găsii despre pustnici. Dar până azi nu am găsit răspunsul. Nu este clar pentru care motiv nu există nimic scris despre ceea ce li se întâmplă în acele locuri.

Consider că răspunsurile trebuie căutate prin unirea tuturor forțelor noastre. O să încerc să descriu evenimentele din timpul permanenței mele de trei zile în taigaua siberiană și senzațiile mele născute din contactul cu Anastasia, cu speranța că se va găsi cineva care să poată înțelege esența acestui fenomen, să poată vedea clar modul nostru de a trăi.

Pentru moment, din tot ce am auzit și văzut, un lucru este indiscutabil persoanele care trăiesc ca pustnicii în pădure, printre care și Anastasia, văd lucrurile care se petrec în viața noastră dintr-un unghi diferit de al nostru. Anumite idei ale Anastasiei diverg diametral opus de cele comune. Cine este mai aproape de adevăr? Cine trebuie să judece pe cine?

Datoria mea este doar de a relata ceea ce am văzut și auzit dând, în acest fel altora, posibilitatea de a determina răspunsul.

Anastasia trăiește în pădure absolut singură, nu are o locuință, umblă aproape fără haine și nu-și face nici un fel de provizii alimentare. Este descendenta acelora care au trăit aici de-a lungul mileniilor și, ca și cum ar aparține altei civilizații. Și-au menținut stilul lor de viață până în zilele noastre, după părerea mea, datorită unei alegeri mai înțelepte. Este posibil ca aceasta să fie alegerea cea corectă. Se amestecă printre noi, încearcă să nu fie diferiți la exterior cu nimic de lumea de rând, dar în locurile în care trăiesc de

obicei se dizolvă în natură. Sunt foarte greu de descoperit locurile unde trăiesc. Prezența omului în aceste locuri se remarcă doar prin faptul că sunt mai curate și mai ordonate, ca de exemplu poienița Anastasiei.

Anastasia s-a născut aici și pare parte integrantă a naturii. În comparație cu marii pustnici cunoscuți nouă, ea nu s-a retras în pădure doar pentru o perioadă de timp. În taiga s-a născut, iar lumea noastră a vizitat-o doar pentru scurt timp.

Fenomenul care, la prima vedere, pare mistic și care mă făcu să fiu cuprins de acea frică teribilă și să pierd cunoștința în tentativa de a o seduce pe Anastasia, acum își găsește o explicație simplă: omul domesticește câinele, pisica, elefantul, tigrul, vulturul, dar aici *TOTUL* este domesticit. Și acest *TOT* nu permite ca ei să i se întâmple nimic rău. Anastasia povesti că după ce se născu dar până a nu împlini un an, mama ei o lăsa singură în iarbă.

- Și nu mureai de foame?- o întrebai eu.

Pustnica din taiga, la început mă privi mirată, apoi răspunse:

- Omul nu trebuie să aibă grija mâncării. A se nutri este tot atât de necesar cât și a respira, doar că acestea trebuie făcute fără a ocupa atenția, fără a îndepărta gândurile de la lucrurile importante. Creatorul a însărcinat omul cu alte probleme, cu scopul de a-l face să trăiască ca om, îndeplinindu-și misiunea pentru care a fost creat.

Pocni din degete și, ca prin farmec, apăru o veveriță care îi săltă pe mână. Anastasia o trase cu botișorul spre gura ei, iar veverița îi trecu o ghindă dintr-un con de cedru. Micuțul fruct era deja decojit. Nu mi se păru un lucru senzațional, aducându-mi aminte că în *Orășelul Academicienilor din Novosibirsk* se puteau întâlni multe veverițe obișnuite cu oamenii, care cereau de mâncare trecătorilor și chiar se enervau când aceștia nu le ofereau nimic. Aici, pur și simplu, văzui fenomenul invers. Dar se întâmpla aici, în taiga!

- În lumea noastră,- spusei eu,- bineînțeles, este un pic altfel. Anastasia, tu încearcă să pocnești din degete într-un magazin, poți chiar să bați tamburinele, că nimeni nu-ți dă nimic; dar tu spui că asta a hotărît Creatorul.

- Cine este de vină că omul a hotărît să schimbe opera Creatorului? În bine sau în rău - încearcă să-nțelegi singur.

Și astfel, între noi, se desfășură discuția pe tema mâncării. Poziția ei era simplă este un păcat să te gândești la așa nimicuri, la cum să-ți faci rost de hrană. Ea nici măcar nu se gândește, niciodată. Și trebuie să ne gândim noi cei din lumea civilizată?

Sunt cunoscute nenumărate exemple din ziare, din cărți sau din transmisiuni televizive, în care mici pui de oameni, rătăciți din greșeală prin lumea sălbatică au fost hrăniți de lupi. Aici generațiile trăiesc în permanență, iar raporturile cu lumea animală sunt diferite de ale noastre. O întrebai pe Anastasia:

- De ce nu-ți este frig... în timp ce eu am pe mine haina și tot simt frigul?

- Pentru că,- răspunse ea,- organismul oamenilor care se înfofolesc în haine și se păzesc de frig și de cald, stând acoperiți și în locuri închise, își pierde din ce în ce mai mult capacitatea de a se adapta schimbărilor mediului înconjurător. În mine, această capacitate a organismului, nu s-a pierdut, așa că îmbrăcămintea nu-mi este, în mod deosebit, necesară.

Dormitorul din pădure

Nu luasem cu mine nici un fel de echipament pentru a dormi în pădurea sălbatică. Anastasia mă aranjă într-o specie de bârlog subteran. După lunga călătorie, obosit mort, adormii buștean în scurt timp. Când m-am trezit dimineața, m-am simțit învăluit de o plăcută liniște. Eram atât de relaxat de parcă dormisem într-un pat deosebit de comod.

Vizuina subterană era simplă, tapițată cu crenguțe moi de cedru și fân uscat care umpleau spațiul circumstant cu o aromă deosebit de plăcută. Când mă trezii, întinzându-mă, atinsei cu mâna o blăniță pufoasă și gândii că, într-un fel sau altul, Anastasia trebuia să vâneze. Mă împinsei mai tare în blană și, cu spatele la căldură, hotărâi să mai moțăi puțin.

Anastasia stătea la intrarea dormitorului din pădure și văzând că m-am trezit, îmi spuse la iuțeală:

- Fie ca o zi bună să te întâmpine azi, Vladimir. Primește-o și tu ca pe o binecuvântare. Numai, te rog, nu te speria.

Spunând astea, bătu din palme și *blana* se ridică... Cu groază înțelesei că aceea nu era o blană! Cu mare circumspecție, din bârlog, se strecura spre ieșire un urs. Primind o pălmuță de recunoștință din partea Anastasiei, ursul îi linse mâna și se îndepărtă cu mersul său legănat spre poieniță. Într-o secundă am înțeles că Anastasia îmi puse la creștet ierburi care stimulează somnul și-mi strecură un urs alături ca să nu-mi fie frig. Ea, în schimb, ghemuindu-se covrig, dormi la intrare.

- Cum a putut să-ți treacă prin minte așa ceva, Anastasia!? Ursul putea să mă zdrobească, sau să mă sfâșie peste noapte!

- Nu este un el ci o ea, este o ursoaică. Și oricum, nu ar fi putut să-ți facă nimic rău,- răspunse Anastasia,- este foarte ascultătoare. Cea mai mare plăcere a ei este să primească sarcini și să le ducă la bun sfârșit. Nu s-a mișcat deloc, toată noaptea... Și-a sprijinit botul ei catifelat pe picioarele mele și a adormit așa... blajină. S-a speriat doar odată, când tu te-ai întors și, prin somn, ai lovit-o cu mâna.

Dimineața Anastasiei

Anastasia merge la culcare odată cu căderea întunericului într-una dintre acele adăposturi făcute de locuitorii pădurii; cel mai des în bârloguri. Când este cald ea poate dormi afară pe iarbă. Primele lucruri pe care le face dimineața când se trezește este să se bucure de răsăritul soarelui, de mugurii ieșiți peste noapte, de firele de iarbă încolțite din pământ. Le atinge cu mâinile, le mângâie, uneori le aranjează. După asta aleargă spre un copac nu prea mare și-i bocănește în scoarță. Din coroana tremurătoare a acestuia se cerne peste ea ceva care aduce a rouă sau polen. Apoi se așează în iarbă și, pentru cinci minute, într-o satisfacție deplină, se întinde și își trosnește oasele, răsucindu-se din toate încheieturile. Tot corpul i se acoperă, literalmente, cu o cremă umedă. Aleargă, se aruncă în micul său iaz, stropind cu apă și face sărituri în apă... și ce sărituri!...

Comportamentul ei cu lumea animală care o înconjoară, seamănă cu acela al omului cu animalele domestice. În timpul ritualului matinal, multe din aceste animale o observă. Din proprie inițiativă, nici unul dintre ele nu se apropie de Anastasia, dar când aceasta, cu un semn de ele cunoscut, cheamă pe vreounu', atunci fericitul iese din ascunziș și i se gudură la picioare.

Într-una din dimineți o văzui pe Anastasia cum se juca cu o lupoaică de parcă ar fi fost un cățel de ogradă. O bătu ușor pe greabăn și fugi. Lupoaica se lansă în urmărirea Anastasiei și, când aproape s-o ajungă, Anastasia, brusc, sări într-o parte și cu picioarele se propti de trunchiul unui copac făcând cale întoarsă. Lupoaica, din inerție, nu se putu opri pe loc și depăși copacul, după care făcu cale întoarsă și se lansă iarăși în urmărirea Anastasiei.

Anastasia nu se gândește niciodată la mâncare și îmbrăcăminte. Aproape tot timpul umblă dezbrăcată. Se hrănește cu ghinzi de cedru, cu ierburi, cu fructe de pădure și cu bureți. Bureții îi mănâncă doar uscați. Personal, nu culege niciodată bureți, fructe, sau conuri de cedru și nici nu-și face provizii pe iarnă. Multitudinea de veverițe, care o înconjoară, îi pregătesc totul. În faptul că veverițele își fac provizii pe iarnă nu este nimic de mirare- o fac dintotdeauna în mod instinctiv. M-a mirat însă un alt lucru- veverițele din apropiere, la pocnitul din degete al Anastasiei, aleargă înnebunite săltând apoi pe mâna întinsă a acesteia, aducându-i sâmburi de cedru, deja scoși din ghinzi și curățați. Iar când Anastasia bate ușor cu palma pe genunchiul unui picior îndoit, veverițele emit un soi de semnal, ca și cum s-ar înștiința între ele și încep, din toate părțile, a căra și a aduna în fața ei grămăjoare de bureți, fructe de pădure și alte provizii de ale lor. Și o fac, din câte îmi păru mie, cu o enormă plăcere. Gândeam că Anastasia le dresase însă ea-mi spuse că acestea o fac în mod instinctiv, veverițele cele mici făcând doar ceea ce văd la mamele lor.

- Poate că cineva din strămoșii mei le-o fi dresat chiar, oricum,- afirmă ea,- asta este menirea lor. Pe iarnă veverițele își fac adesea, provizii mult mai multe decât pot mânca.

La întrebarea: < Cum de, în timpul iernii, tu nu îngheți de frig fără îmbrăcămintea adecvată? >, Anastasia îmi răspunse cu o întrebare:

- Oare, într-adevăr, în lumea voastră nu există exemple de oameni care pot suporta frigul și intemperiile fără haine?

Asta mă făcu să-mi amintesc o carte care scria despre Porfir Ivanov; un rus ce umbla desculț și numai în chiloți pe

timp de iarnă. În carte, se mai povestește că fasciștii, ca să-l pună la încercare pe acest extraordinar rus, îl obligau să facă baie la minus 20° C, apoi îl plimbau dezbrăcat pe motocicletă.

Din fragedă copilărie, Anastasia primi laptele unor sălbăticiuni ale pădurii în locul laptelui matern. Acestea, cu plăcere, o lăsau să sugă laptele lor ori de câte ori ea dorea... Anastasia nu făcea un cult din mâncare nu se așeza niciodată la masă, în timpul plimbărilor rupea ierburi, fructe de pădure și le mânca fără să întrerupă activitățile ei obișnuite.

Spre sfârșitul ședерii mele de trei zile, acolo în taiga, nu mă mai puteam adresa Anastasiei în același manieră în care o făcusem la începutul întâlnirii noastre. După toate cele văzute și auzite, Anastasia mi se prezenta acum ca o ființă neobișnuită, nu ca un animal, întrucât inteligența pe care o avea ea și memoria... Era atât de vastă memoria ei încât nu uita absolut nimic din ce auzea și din ce vedea. Uneori mi se părea că toate aceste capacități ale ei depășesc limita înțelegerii umane. Dar tocmai asta o deranja și o amăra cel mai mult.

Contrar oamenilor cunoscuți nouă, înzestrați cu capacități neobișnuite, care se învăluiau în aureola misticului, al tainicului și al excepționalului, Anastasia se străduia în continuu să dezvăluie mecanismul acestor extraordinare capacități ale ei și, cu toate forțele, să demonstreze că atât în mecanism cât și în ea nu se găsea nimic străin omului că ea este o ființă umană- o femeie- și mă ruga tot timpul să accept și să înțeleg aceste lucruri. Eu făceam eforturi apreciabile să înțeleg aceste lucruri și să le dau o explicație compatibilă cu modul nostru de gândire.

Creierul omului civilizat, al zilelor noastre, este ocupat, aproape tot timpul, cu rezolvarea problemelor existenței zilnice cu procurarea hranei, a îmbrăcăminții și cu satisfacerea instinctelor sexuale. Anastasia nu pierdea timp cu așa ceva. Oamenii care se aflară în situații similare familiei Lykov, se regăsiră a-și pierde tot timpul procurându-și hrană și construind adăposturi. Natura nu-i ajuta niciodată la fel de mult cât o ajuta pe Anastasia. Nici măcar cele mai sălbatice triburi rămase în lume, care trăiesc departe de civilizație, nu au un astfel de contact cu Natura. Anastasia spunea că aceste persoane nu reușesc să stabilească un astfel de contact întrucât nu au gânduri destul de pure. Natura toată și lumea animalelor percep acest lucru.

Mica Rază a Anastasiei

În timpul şederii mele în taiga, cu mult mai mistică şi insolită mi se păru capacitatea Anastasiei de a vedea la distanţă persoane şi situaţiile în care se găseau. Este posibil ca şi alţi pustnici să aibă astfel de capacităţi…

Ea o făcea cu ajutorul unei raze învizibile. Afirma că toţi o avem, dar că lumea nu o cunoştea aşadar nu ştia s-o folosească.

- Omul nu a descoperit, încă, nimic care să nu existe în natură. Tehnica, mulţumită căreia televiziunea există, este abia o palidă copie a puterilor acestei raze.

Având în vedere că raza nu o puteam vedea, eu nu credeam, în ciuda repetatelor tentative ale Anastasiei de a-mi demonstra, de a-mi lămuri principiul pe care acţiona, de a găsi probe şi explicaţii exhaustive.

***

- Spune-mi Vladimir ce sunt, după tine, visele? Şi crezi că sunt mulţi cei care visează?

- Cred că sunt mulţi în măsură de a visa. Visul ia naştere când omul îşi imaginează viitorul pe care şi-l doreşte.

- Bine. Vasăzică tu nu negi faptul că omul este capabil de a simula propriul viitor şi anunite situatii ce-l privesc.

- Nu, nu neg.

- Şi ce este intuiţia?

- Intuiţia…? Probabil o senzaţie; când omul nu stă să analizeze ce şi de ce se poate întâmpla, dar anumite senzaţii îl îndrumă cum trebuie să se comporte.

- Înseamnă că nu negi că în fiecare om există ceva care, pe lângă consideraţiile analitice uzuale, îl ajută să determine acţiunile proprii şi ale altora.

- Să presupunem că nu neg.

- Perfect! Bine !- exclamă Anastasia,- Acum; visul! Ce este visul? Visele pe care le fac aproape toate persoanele?

- Visul este… Nu ştiu ce este. Pur şi simplu vis.

- Bine, bine. Să-i zicem vis, pur şi simplu. Se înţelege de aici că tu nu-i negi existenţa? Atât ţie cât şi altora vă este cunoscut că omul, în crearea viselor, când corpul său, practic nu mai controlează o parte din conştiinţă, poate vedea diferite persoane şi evenimente?

- Mmmda, cred că toţi sunt de acord cu asta.

- Încă ceva: în vis, persoanele se pot confrunta, conversa şi pot avea sentimente normale?

- Da, pot s-o facă.

- Dar tu ce crezi? Omul poate programa propriul vis? Poate evoca în vis imagini şi evenimente pe care doreşte să le vadă? Ca la televizor, de exemplu..

- Nu cred că se poate întâmpla aşa. Visul vine, oarecum, singur.

- Greşeşti. Omul poate ghida orice. Este creeat pentru a ghida orice.

Raza despre care îţi vorbesc este formată şi ea din informaţii în posesia omului, din ceea ce-şi imaginează, din intuiţii, din trăirile sufleteşti şi, prin urmare, viziunile sub formă de vis sunt create de voinţa omului care le ghidează.

- Cum este posibil să ghidezi visele în somn?

- Nu în somn, ci treji. Se poate pregăti totul anticipat şi cu mare precizie. La voi asta se verifică doar în timpul somnului şi doar în mod haotic. Omul a pierdut o mare parte din propriile capacităţi de control, de dirijarea fenomenelor

naturii şi a celor proprii. Asta se întâmplă deoarece a tras concluzia eronată că visul este doar un produs inutil al creierului său obosit. Aproape toţi oamenii de pe Pământ, în realitate... Dar, vrei să-ncerc să te ajut să vezi ceva la distanţă chiar acum?

- Da, încearcă.

- Întinde-te pe iarbă şi relaxează-te, astfel încât corpul tău să necesite cât mai puţină energie. Trebuie să stai comod. Nimic să nu te deranjeze. Acum gândeşte-te la o persoană pe care o cunoşti cel mai bine, ca de exemplu la soţia ta. Aminteşte-ţi obiceiurile mersul, hainele ei, unde, după tine, se află acum şi întruchipează totul cu ajutorul imaginaţiei.

Eu rechemai în memorie soţia mea ştiind că în acel moment se putea afla în casa noastră de vară. Îmi imaginai casa, ceva obiecte, situaţia... îmi imaginai multe lucruri în detaliu dar nu văzui nimic concret. Îi spusei Anastasiei, la care ea-mi răspunse:

- Tu nu te-ai abandonat complet, ca şi cum ai fi adormit. O să te ajut eu. Închide ochii. Abandonează-ţi braţele de-a lungul corpului.

Simţii, apoi, degetele sale făcând presiune pe degetele mele. Şi, dintr-odată, căzui într-un somn adânc...

... Soţia mea era în bucătăria casei de vacanţă din afara oraşului. Peste cămaşa obişnuită îmbrăcase o flanelă cu nasturi. Însemna că în casă era răcoare; < Din nou probleme la sistemul de încălzire >- gândii eu.

Îşi prepara cafeaua pe aragaz şi ceva de mâncare pentru căţel. Chipul îi era întunecat de griji şi nemulţumit. Mişcările îi erau moleşite. Pe neaşteptate, îşi înălţă privirea şi, cu pas vioi şi lejer, se îndreptă către fereastră, privi la ploaie şi surâse. Cafeaua se umflă şi dădu în foc, ea ridică capacul ibricului dar părea, că de data asta, nu o deranja şi nici nu o enerva acest lucru, ca de obicei... Îşi dădu jos flanela...

Mă trezii.

- Aşadar? Ai văzut?- întrebă Anastasia.

- Am văzut. Dar poate că acesta era un vis obişnuit?

- Cum obişnuit? Doar programasei tu însuţi, s-o vezi?!

- Da, este adevarat. Şi am văzut-o. Dar unde sunt probele că ea se găsea, într-adevăr, acolo în bucătărie în momentul în care eu am văzut-o în visul meu?

- Aminteşte-ţi această zi şi această oră, Vladimir, de vrei să verifici. Întoarce-te acasă şi întreab-o. Şi altceva neobişnuit nu ai mai observat?

- Nimic.

- Oare într-adevăr, nu ai văzut surâsul de pe faţa ei când s-a apropiat de fereastră? A surâs şi nu s-a iritat pentru cafeaua care dădea în foc.

- Am observat. Probabil, de la fereastră a văzut ceva plăcut care a înveselit-o.

- Prin fereastră a văzut doar ploaia. De obicei nu-i place...

- Şi atunci de ce a zâmbit?

- Pentru că şi eu am privit-o cu raza mea şi am încălzit-o.

- Vrei să spui că raza ta încălzeşte? A mea, ce... este rece?

- Tu ai privit-o doar din interes, nu ai pus sentiment.

- Vrei să zici că raza ta poate încălzi o persoană la distanţă?

- Da, poate s-o facă.

- Şi ce altceva mai poate?

- Primeşte şi asimilează informaţii, le transmite... Poate ridica moralul. Cu această rază se pot vindeca anumite boli ale oamenilor. Şi încă multe altele, în funcţie de energia avută, de forţa sentimentelor, de voinţă şi de dorinţă.

- Tu poţi vedea viitorul?

- Desigur!

- Dar trecutul?

- Viitorul şi trecutul sunt aproape acelaşi lucru. Diferenţa constă în detaliile externe. Fundamentalul rămâne neschimbat.

- Cum așa? Ce poate rămâne neschimbat?

- Spre exemplu; o mie de ani în urmă omenirea se îmbrăca diferit. Aveau alte maniere de a se comporta în viața de zi cu zi. Dar nu astea sunt importante. Atât o mie de ani în urmă cât și astăzi, persoanele sunt încercate de aceleași sentimente. Sentimentele nu sunt dependente timpului...

Frica, fericirea, iubirea.. Gândește-te puțin: *Jaroslav Înțeleptul*, *Ivan Teribilul* sau faraonii puteau iubi o femeie exact cu aceleași sentimente cu care poți iubi tu sau oricare alt contemporan al tău.

- Interesant! Ce înseamnă asta? Că fiecare om poate să dețină o astfel de rază? Asta vrei să spui?

- Desigur, fiecare. Până și în zilele noastre, oamenilor le-au rămas sentimente și intuiție, darul de a visa, de a propune și reprezenta anumite situații, de a vedea visele, doar că toate astea sunt haotice și fără o țintă.

- Poate că ar fi necesar să se antreneze într-un fel? Ar trebui inventat un fel de exercițiu?

- Se poate și prin antrenament. Doar că, știi Vladimir, se cere încă o condiție ca raza să realizeze dorințele noastre.

- Care este această condiție?

- Este absolut necesară puritatea gândurilor- puterea razei este direct legată de forța sentimentelor luminoase.

- Așa... Acum, chiar că nu mai pricep nimic... În ce consistă puritatea gândurilor? Ce legătură au sentimentele luminoase?

- Ele... sunt energia razei.

- Ajunge, Anastasia. Nu mă mai interesează. O să-mi explici după...

- Lucrul fundamental ți l-am spus deja.

- De spus, mi l-ai spus, condițiile sunt prea multe. Hai să vorbim de altele. Despre ceva mai simplu..

***

Tot restul zilei, Anastasia rămase meditând, imaginându-și o sumedenie de situații posibile de verificat în viața noastră trecută, prezentă și viitoare.

Memoria ei era colosală. Își amintea o mulțime de oameni pe care îi văzuse în revelațiile ei cu ajutorul razei, frământările lor interioare. Ca o actriță genială putea imita umbletul lor, vocea, chiar și modul de gândire al acestora. În ea se concentra experiența de viață a unui număr impresionant de persoane din trecut și prezent. Folosește această experiență, modelează viitorul și-i ajută pe alții. O face de la mare distanță cu ajutorul razei sale invizibile. Celor pe care îi ajută cu sugerimente, decizii sau pe care îi vindecă, nu le trece nici măcar prin minte de unde vin toate astea.

Doar mai târziu aflai că astfel de raze invizibile, dar de intensități mult mai mici, sunt emanate de fiecare om. Academicianul Akimov le-a fotografiat cu instrumente speciale și a publicat fotografiile în 1996 în ediția din mai a revistei *Miracole și Aventuri*. Din păcate noi nu știm să le folosim ca Anastasia. În știință efectul acestei raze este denumit *câmp de torsiune*.

***

Viziunea Anastasiei asupra omenirii era neobișnuită și interesantă.

- Ce este Dumnezeu, Anastasia? Există El? Dacă există, de ce nimeni nu-L vede?

- Dumnezeu este Rațiunea, Intelectul interplanetar. Nu se găsește într-o masă unică. Jumătate din El se află în lumea extramaterială a Universului. Este complexul tuturor

energiilor. Cealaltă jumătate este răspândită în mici particule pe Pământ în fiecare om. Forțele întunecate încearcă să blocheze aceste particule.

- După tine, ce o să se aleagă de societatea noastră.

- În viitor o să înțelegeți că dezvoltarea tehnologică conduce la ruină omenirea și va fi o întoarcere la origini.

- Vrei să zici că toți studioșii noștrii sunt ființe subdezvoltate care ne duc la pierzanie?

- Vreau să zic că ei grăbesc procesul și, prin urmare, recunoașterea căii greșite.

- Așadar, toate mașinile și casele le construim inutil?

- Da.

- Nu te plictisești să trăiești aici, Anastasia? Singură, fără televizor, fără telefon?

- Ce lucruri primitive! Toate astea, omul le avea din principiu, numai că într-o manieră mult mai completă... Le am și eu.

- Televizor și telefon?

- Dar ce este televizorul? Un aparat cu ajutorul căruia imaginația, aproape atrofiată a omului, achiziționează anumite informații și pune în ordine imagini și întâmplări. Eu, cu ajutorul imaginației mele, pot să creez orice fel de poveste, orice tablou, creez situațiile cele mai neverosimile, luând parte eu însumi la ele, putând să le modific la plăcere. Poate că nu m-am exprimat pe înțelesul tău, adevărat?

- Și telefonul?

- Omul poate vorbi cu alți oameni fără ajutorul telefonului. Pentru a face asta este necesară doar voința și dorința reciprocă și o imaginație dezvoltată.

Concertul din taiga

I-am propus Anastasiei să vină la Moscova și să apară în televiziune.

- Îți dai seama Anastasia, cu frumusețea ta ai putea să fii o manechină sau o fotomodelă de renume mondial.

Și aici, eu am înțeles că nimic din ceea ce era lumesc nu-i era străin și, ca oricărei alte femei, îi făcea plăcere să audă că este frumoasă. Râzând spuse:

- Cea mai frumoasă și cea mai frumoasă...da? întrebă ea și, ca un copil, începu să se sluțească, mergând prin poiană exact ca o modelă. Pășea picior după picior și imita gesturile faimoaselor manechine. Îi reușea atât de bine... Eu, atunci, intrai în joc și anunțai:

- Și acum, stimate public, atențiune! În fața voastră se va exhibiționa o neîntrecută gimnastă- frumoasa Anastasia!

Această prezentare o înveseli și mai tare. Alergă spre marginea poienei, făcu câteva salturi incredibile, la început înainte, apoi lateral și înapoi, ca la urmă să execute un fantastic salt în sus la mare înălțime. Agățată cu o mână de creanga unui copac, făcu două rotații în aer, după care se lansă spre un alt copac din apropiere. Refăcu saltul mortal după care alergă spre marginea poieniței și făcu câteva reverențe ca răspuns la aplauzele mele. Fugi în tufișurile din împrejurimi și se ascunse.

De acolo Anastasia zâmbea și, ca și cum s-ar fi retras în culise, aștepta cu nerăbdare următoarea prezentare. Îmi veni în minte caseta video pe care erau înregistrate cântecele interpreților mei preferați. O mai priveam câteodată seara, când stăteam singur în cabina mea de pe vapor...

Amintindu-mi de casetă, fără să mă gândesc prea mult, îmi veni în minte că ea ar putea să interpreteze vreo piesă și anunțai:

- Stimați spectatori, în fața voastră, acum, cei mai buni artiști de estradă vor executa, într-una din cele mai de vârf *performance*, cele mai frumoase cântece din repertoriul lor! Poftiți!

Ah,... cât mă înșelasem în privința capacităților Anastasiei! Urmară momente pe care eu, chiar de aș vrea, nu aș găsi mod să vi le descriu... Făcu câțiva pași afară din culisele improvizate și începu să cânte cu vocea Alăi Pugaciova. Nu! Nu făcea o parodie după cântecele marei artiste, nu o imita, ci cânta efectiv cu vocea ei, reușind să transmită nu numai melodia și textul, dar reuși să exprime sentimentele!

Oricum, nu asta mă impresionă! Ea accentuă anumite cuvinte, adăugând ceva de al ei, completând cântecul cu anumite nuanțe, astfel că, interpretării Alăi, care părea perfectă și de neîntrecut, îi adăugă o serie de noi senzații și sentimente care păreau că lipsiseră dintotdeauna. Ca de exemplu aceste versuri ale uneia din minunatele cântece ale Alăi Pugaciova :

<Trăi odată un pictor,
Care avea o casă și multe tablouri,
Dar el iubea o actriță,
Care iubea florile.
Vându atunci, el, casa lui,
Vându tablourile și pânzele
Și, cu toți banii, cumpără
O imensitate de flori>...

Anastasia puse accent pe cuvântul *pânzele.*
Ea, mirată și disperată, strigă acest cuvânt. Pânzele,- cele mai dragi artistului, fără de care este de neimaginat viața unui pictor și, el, care le dă de dragul iubitei sale. Și apoi la cuvintele *trenul care, pe ea departe o ducea...* ea imită pictorul, bărbatul îndrăgostit privind la trenul care o ducea departe și pentru totdeauna, pe iubita sa. Reuși să arate toată durerea din sufletul acestuia...

Cutremurat de cele auzite și văzute, eu nu aplaudai imediat după ce termină de cântat melodia. Anastasia, făcând plecăciuni, aștepta aplauzele... Neauzind nimic începu o nouă melodie, de data asta, cu o și mai mare devoțiune. Și, cu o mare precizie, interpretă toate melodiile de pe casetă, una după alta, în ordinea în care erau înregistrate. Fiecare melodie, pe care de acum o știam pe de rost, în interpretarea Anastasiei, mi se păru nouă și nemaiascultată. După ce termină și ultima piesă, neauzind încă aplauze, Anastasia se retrase în *culisele* ei. Eu, ca vrăjit, rămasei așa pentru încă o bună bucată de vreme, nereușind să mă dezmeticesc...
Și dintr-odată, sării în picioare, aplaudai și strigai:

- Fantastic Anastasia!!! Bis! Bravo!!! Toți interpreții în scenă!!!

Anastasia, cu un aer bănuitor, ieși făcând reverențe. Eu continuam să strig:

- Bis!!!Bravo!

Băteam din palme și din picioare. Atunci începu și ea să se înveselească. Bătu din palme și spuse:

- Bis, înseamnă din nou?

- Da! Din nou și din nou și din nou...! Îți reușește bine, Anastasia! Mai bine chiar decât cântăreților înșiși! Chiar mai bine decât stelelor noastre de estradă!

Am tăcut și, gânditor, am început s-o privesc atent pe Anastasia. Încercam să înțeleg cât de versatil îi era sufletul din moment ce reușea să dea unor melodii care păreau deja de neîntrecut, noi nuanțe, noi sentimente și o nouă

strălucire!... Ea, ca și cum ar fi bănuit stupoarea mea, mă privi întrebătoare în ochi. M-am decis să vorbesc și o întreb:

- Anastasia, tu ai o melodie a ta? Ai putea să interpretezi ceva pentru mine, nemaiauzit până acum?

- Aș putea, dar în melodia mea nu sunt cuvinte. Nu cred că o să-ți placă.

- Cântă-mi, te rog, cântecul tău!

- Bine.

... Și ea cântă neobișnuitul său cântec... Anastasia începu cu un țipăt ca acela al unui nou născut. După aceea vocea ei începu să se audă înceată, liniștită și mângâietoare. Cu o mână era sprijinită de un copac, cu cealaltă își atingea pieptul, cu capul aplecat, cu vocea mângâia micuțul copilaș...Vocea ei îi spunea ceva dulce. Glasul ei liniștit și pur făcu ca totul în jur să amuțească; păsărelele nu se mai auzeau iar în iarbă pierise orice foșnet... Se bucură și se lumină la față când copilul se *trezi din somn.* Se auzeau în vocea ei sunete de veselie, încântătoare. Sunete incredibil de acute, ba se scurgeau spre pământ, ba se înaripau și își luau zborul spre infinitul cerurilor. Glasul Anastasiei, când implora, când se arunca în luptă, când mângâia copilașul, dăruind împrejur viață tuturora...

Această senzație de fericire puse stăpânire și pe mine, iar când Anastasia termină incredibila-i melodie, eu strigai din toate puterile:

- Și acum, preastimate doamne, domni și tovarăși, un număr unic de dresură, nemaiîntâlnit în lume!! Cea mai curajoasă, cea mai incredibilă și mai iubită de animale-Anastasia! Priviți și vă minunați!

Anastasia sări din tufișurile în care se retrăsese, bătu ritmic din palme, fluieră și strigă ceva de neînțeles. În poiană se începu ceva de nedescris.

La început se ivi lupoaica. Se opri la marginea poieniței și stătea înmărmurită nepricepând ce se petrecea. Sărind din creangă în creangă se ițiră veveriţele. În înălțimi se roteau doi vulturi și prin tufișuri foșneau vietăți invizibile. Trosnind crengile uscate, foșnind și culcând la pământ tot ce găsea în cale apăru un urs enorm și, ca vrăjit, se opri lângă Anastasia. Lupoaica se agită și mârâi, văzând că ursul s-a apropiat prea tare de Anastasia fără să fie invitat. Anastasia alergă spre urs, îl struni de bot, îl luă de labele din față și-l îndemnă să se ridice în poziție verticală. Judecând după mărimea acestuia se putea înțelege că nu fu ridicat în poziție verticală de Anastasia, dar că făcu singur aceste mișcări, după cât înțelese ce se aștepta de la el. Se concentra vizibil să *ghicească* intenţiile Anastasiei. Ea se agăță de blana ursului, îi sări în spate și făcu verticala în mâini pe labele ursului, apoi sări în sus și, făcând o rotație în aer, aterizeză pe pământ. Îl apucă de labe și-l trase deasupră-i ca și cum acesta trebuia să cadă peste ea. Acest truc nu ar fi putut fi posibil dacă ursul nu ar fi înțeles-o bine pe stăpâna lui. Ursul, la început, căzu peste ea dar în ultimul moment se sprijini cu laba lui în pământ făcând tot posibilul să nu-i facă nici un rău stăpânei sale.

Lupoaica, mârâind și clănțănind din dinți din ce în ce mai agitată, se plimba dintr-o parte într-alta. Între timp, pe marginea poieniței apărură alți lupi care se agitau în timp ce Anastasia, iarăși și iarăși, făcea jocul cu ursul care cădea peste ea, ca la urmă acesta să cadă pe o parte și să rămână nemișcat într-o poziție ciudată, ca mort.

Lupoaica, în acel moment, nu mai reuși să se abțină și din două salturi străbătu poiana încercând să atace ursul.

Fulgerător, Anastasia tăie calea lupoicei, iar aceasta, încercând să frâneze cu toate patru picioarele și pierzându-și direcția, se lovi de piciorul Anastasiei care îi puse o mână pe grumaz, iar lupoaica docilă se culcă la pământ. Cealaltă mână o agita ca atunci când eu am încercat s-o îmbrățișez fără voia ei.

Neamenințătoare, dar agitată, toată pădurea tremură ușor. Toate vietățile dimprejur, mici și mari, care nu se făcuseră văzute, începură să se agite și să dispară încet-încet din jurul poieniței. Anastasia încercă să domolească agitația generală. La început mângâie lupoaica și bătând-o ușor pe greabăn o alungă ca pe o cățelușă. Ursul rămăsese într-o poziție ciudată, pe o rână ca împăiat... Probabil aștepta noi ordine. Anastasia se apropie de el îl mângâie pe bot și, ca și pe lupoaică, îl alungă din poieniță. Veselă și mulțumită, Anastasia alergă spre mine și mi se așeză alături, inspirând adânc aer în piept și expirând încet. Observai că respirația ei deveni dintr-o dată calmă, ca și cum nu ar fi făcut nici un efort deosebit în demonstrația ei.

- Din fericire, ele nu înțeleg totul și e mai bine așa!- afirmă Anastasia și mă întrebă:

- Așadar, cum m-am descurcat? Aș putea să găsesc ceva de lucru în lumea ta?

- Ești fantastică, Anastasia dar vezi, în lumea mea așa ceva există deja- dresura de animale nu este un lucru nou. Există o mulțime de lucruri interesante prin circurile noastre și, în opinia mea, va fi aproape imposibil să reușești să te descurci prin păienjenișul birocratic de la noi. Există o serie întreagă de piedici, intrigi și dificultăți... Nu ești pregătită pentru toate astea.

Continuarăm jocul nostru căutând variantele posibile ca Anastasia să găsească de lucru în lumea noastră. Dar posibilități găsirăm puține, deoarece nu avea nici documente, nici diplome de studii, iar în capacitățile ei deosebite nu ar fi crezut nimeni.

Trecând la un ton serios, Anastasia, spuse:

- Mie mi-ar fi plăcut să mai vizitez încă o dată unul dintre orașele voastre, poate Moscova, ca să-mi dau seama cât de real reușesc să-mi imaginez anumite situații din viața voastră. Ca de exemplu, nu reușesc să pricep îndeajuns de clar, cum de forțele obscure reușesc să prostească femeile în așa hal că, fără să-și dea seama, atrag cu minunățiile corpurilor bărbații, dar în același timp nu le dau lor posibilitatea de a face alegerea corectă lângă sufletul lor... Și apoi ele însești suferă și nu reușesc să creeze familii autentice, deoarece...

Și, din nou, începură interesantele discuții despre sex, despre familie și despre educația copiilor și eu gândii: < cel mai incredibil din tot ce am auzit și văzut este capacitatea ei de a vorbi despre existența noastră, de a o cunoaște și de a o înțelege la perfecție, în cele mai mici detalii >.

Cine aprinde o nouă stea?

În noaptea următoare, cu teama ca Anastasia să nu-mi mai bage iar ursoaica în bârlog să mă încălzească, sau să nu mai facă cine ştie ce ciudăţenie de a ei, i-am hotărât că nicicum nu o să merg la culcare dacă ea nu se va întinde lângă mine.

< Dacă îmi va fi alături nu o să poată născoci nimic >, şi-i spun:

- Asta se cheamă ospitalitate la tine? Mă consideri un oaspete în casa ta? Eu mă aşteptam să găsesc o construcţie cât de rudimentară aici, dar tu nu ai o casă şi nici nu mă laşi să aprind focul; lângă mine noaptea aduci animale să mă încălzească... Dacă ştii că nu ai nici un fel de confort, atunci nu mai invita pe nimeni!

- Bine, Vladimir, te rog să te linişteşti, nu-ţi fie teamă. Nu ţi se va întâmpla nimic rău- uite, dacă doreşti, o să mă culc lângă tine şi o să te încălzesc.

De data asta, în refugiul subteran erau înghesuite şi mai multe crenguţe de cedru, era aşezat cu grijă fân uscat, până şi pereţii erau împodobiţi cu crengi de cedru.

M-am dezbrăcat. Mi-am pus pulloverul şi pantalonii sub cap. M-am întins acoperindu-mă cu giaca. Ramurile de cedru împrăştiau în încăpere o puternică aromă balsamică emanată de acele substanţe fitocidice despre care se vorbea în tratatele de ştiinţă că dezinfectau aerul înconjurător. Cu toate că în taiga aerul este destul de curat, cu ajutorul lor devine mai uşor de respirat. Fânul şi florile uscate adăugau alte arome plăcute şi neobişnuite încăperii.

Anastasia se ţinu de cuvânt şi se culcă lângă mine. Simţii cum aroma corpului ei acopera toate celelalte mirosuri din vizuină. Această aromă era cu mult mai plăcută decât orice parfum scump pe care-l simţisem vreodată la vreo femeie pe care o cunoscusem. Dar acum, nici prin gând nu-mi trecu s-o seduc... După episodul petrecut în drum spre poienița Anastasiei nu-mi mai trecură prin cap asemenea gânduri, nici măcar când o văzui dezbrăcată complet.

Lungit, cu ochii închişi, visam la fiul meu pe care soţia nu mi-l dăruise. Şi gândeam: < Ce frumos ar fi fost dacă el s-ar fi născut din Anastasia! Ea este atât de frumoasă, rezistentă la eforturi şi sănătoasă. Ar fi însemnat ca şi copilul să se fi născut sănătos. Mi-ar fi semănat mie. Şi Anastasiei, dar mai mult mie. Ar fi avut o personalitate puternică şi ar fi fost deştept. Ar fi ştiut o mulţime de lucruri. Ar fi devenit talentat şi fericit >.

Visam la fiul meu alăptat la sânul ei şi, involuntar, apucai în căuşul palmei sânul elastic şi cald al Anastasiei. Şi simţii din nou un fior care îmi străbătu tot corpul, însă dispăru instantaneu- nu era un fior de groază, însă cu totul altceva... ceva neobişnuit de plăcut. Nu-mi retrasei mâna, dar, ţinându-mi respiraţia, rămasei aşa nemişcat aşteptând urmarea. Simţii palma mică şi caldă a Anastasiei strângând mâna mea. Nu mă îndepărtă. Mă ridicai şi privii la minunatul ei chip. Noaptea albă a nordului o făcea şi mai atrăgătoare. Îmi fu cu neputinţă să-mi dezlipesc privirea. Ochii săi mari, gri-albaştri, mă priveau blânzi şi dulci. Nu am rezistat tentaţiei, m-am aplecat şi, cu atenţie, i-am sărutat buzele întredeschise. Corpul îmi fu din nou străbătut de un fior de plăcere. Faţa îmi fu învăluită de aroma respiraţiei Anastasiei. Buzele ei, de data asta, nu pronunţară ca altădată

< calmează-te, nu trebuie > şi nu mă mai cuprinse frica.

Gândurile la fiul meu nu m-au părăsit nici măcar pentru o

secundă. Iar când Anastasia m-a cuprins tandru în braţe, mi-a mângâiat părul şi s-a abandonat cu tot corpul, am simţit... ceva atât de minunat... ceva pe care cuvintele nu sunt îndeajuns să descrie.

Abia dimineaţa, când m-am trezit, am realizat că astfel de minunate şi nemaiîntâlnite simţăminte nu mă mai încercară niciodată în viaţă... senzaţii de completă răpire şi absolută satisfacţie! Ciudat mi se păru şi faptul că după o noapte petrecută cu o femeie se făcu simţită oboseala fizică. Aici era cu totul altfel. În aer se simţea ceva neobişnuit şi măreţ. Satisfacţia nu era doar fizică, în ea se simţea ceva de incomprehensibil, nemaiîntâlnit până atunci, neobişnuit de extraordinar şi fericit. Îmi fulgeră în minte gândul că doar pentru aşa ceva se merita să trăieşti. Nu înţelegeam de ce, până atunci, nu avusesem o astfel de senzaţie, nici măcar pe departe asemănătoare. Cu toate că până la ea trecură prin viaţa mea o mulţime de femei: femei frumoase, femei iubitoare, femei pricepute în dragoste.

Anastasia era doar o fată. O dulce şi încântătoare fată! Avea ceva care eu nu întâlnisem până la ea- ceva ce nu văzusem la nici o altă femeie din viaţa mea. Dar ce anume? Unde era ea, acum?

M-am îndreptat spre ieşirea comodului adăpost subteran şi aplecându-mă, mi-am aruncat privirea spre poiană.

Poiana se afla la poalele colinei pe care era făcut adăpostul nocturn. Era toată învăluită într-o manta de ceaţă matinală. În ceaţă, cu braţele deschise, Anastasia se învârtea. Ridică în jurul ei un nouraş de ceaţă. Când acesta o învălui complet, Anastasia, cu un salt lejer, cu picioarele desfăcute în şpagată, ca o balerină, zbură deasupra stratului de ceaţă, sărind dintr-un loc într-altul şi râzând; din nou începu să-şi adune în jur un alt nouraş, prin care se întrezăreau, mângâind-o, razele soarelui ce răsărea.

Acest tablou mă impresionă şi, fermecat, strigai:

- Ana-sta-si-ia!!! Bună dimineaţa, minunată zână a pădurilor!

- Bună dimineaţa, Vladimir!- strigă, ea, veselă.

- Mă simt atât de bine, atât de minunat acum! De unde vin toate astea?- o întrebai eu, strigând din toate puterile.

Anastasia înalţă braţele în întâmpinarea soarelui şi, cu un râs fericit şi molipsitor, îmi strigă mie şi altcuiva de sus:

- Dintre toate creaturile Universului doar omului i-a fost dat să simtă asta!!

Doar bărbatului şi femeii care-şi doresc sincer un copil unul de la celălalt!

Doar omul împins de această dorinţă poate aprinde o stea în cer!

Doar o-m-u-l care aspiră să creeze şi să nască!

Îţi mul-ţu-mesc!

Şi întorcându-se spre mine, adăugă repede:

- Doar omului care doreşte să creeze şi să nască şi nu numai să-şi satisfacă plăcerile trupeşti.

Ea din nou râse zgomotos, sări în sus şi făcu o altă şpagată, zburând deasupra stratului de ceaţă. Apoi se întoarse spre bârlog şi mi se aşeză alături. Începu să-şi pieptene şuviţele aurii cu degetele, luându-le câte una, rând pe rând, de jos în sus.

- Înseamnă că tu nu consideri sexul ca pe ceva păcătuitor?- am întrebat-o eu.

Anastasia se opri din râs. Mă privi mirată şi spuse:

- Oare era acesta sexul la care, în lumea ta, fac aluzie cu acest cuvânt? Şi de nu, atunci ce este mai păcat- să te dărui ca pe lume să vină un Om, sau să dai înapoi şi să nu-i permiţi Omului să se nască? Omului autentic!

Spusele ei mă făcură să meditez puţin- intimitatea nocturnă cu Anastasia se putea defini, oare, prin simplul cuvânt, sex? Atunci cum se putea defini noaptea petrecută cu ea? Şi o întrebai din nou:

- De ce, până astă noapte, nu mi se întâmplase nimic, nici pe departe asemănător? Şi cred eu, nici altor bărbaţi?

- Pricepi Vladimir, forţele întunecate încearcă să dezvolte în om josnice impulsuri sexuale pentru a nu-i da ocazia să simtă binecuvântarea dată de Dumnezeu. Ele, cu toate instrumentele pe care le au la îndemână, cuibăresc în om ideea că satisfacţia se poate obţine cu uşurinţă, referindu-se doar la satisfacţia senzuală. Anume aceasta- satisfacţia senzuală- îl îndepărtează pe om de Adevăr. Săracele femei păcălite, neştiind asta, toată viaţa au parte doar de suferinţe şi toată viaţa caută pierduta binecuvântare cerească. Dar nu o caută acolo unde trebuie. Nici o femeie nu-şi va putea îndepărta bărbatul de la luxurie dacă i se va dărui doar ca să-şi satisfacă şi să-i satisfacă necesităţile sexuale. Dacă toate astea s-au întâmplat de la începutul relaţiei, viaţa lor nu va cunoaşte fericirea deplină, niciodată.

Viaţa lor conjugală este o uniune iluzorie, o minciună, o păcăleală acceptată, în măsură să transforme femeia înseşi într-o păcătoasă, indiferent de faptul că este sau nu căsătorită cu acel bărbat. Ah! Câte legi a inventat umanitatea şi câte convenţii, încercând să întărească artificial această uniune falsă! Legi sociale, legi spirituale... totul în zadar! Ele nu fac altceva decât să împingă omul să recite şi să se iluzioneze crezând în existenţa acestei uniuni. Gândurile interioare au rămas neschimbate şi nu depind de nimeni şi de nimic.

Iisus Hristos văzu asta şi, încercând să se opună, spuse:
< Acela care priveşte o femeie cu concupiscenţă, în inima lui a comis, deja, adulterul >.

Chiar şi în timpurile moderne, aţi încercat să condamnaţi scandalurile şi pe cei care abandonează familia. Dar nimic, în nici o epocă şi în nici o situaţie, nu a reuşit să frâneze dorinţa omului de a căuta cu perseverenţă binecuvântarea şi marea satisfacţie, intuitiv percepute. Uniunea fundată pe minciună este teribilă!

Copiii, Vladimir! Înţelegi?- copiii! Ei percep artificialitatea, minciuna unei astfel de uniuni. Şi se îndoiesc, copiii, de ceea ce zic părinţii lor. Copiii, în subconştient, simt minciuna chiar din momentul procreerii lor. Şi se simt rău!

Spune-mi, Vladimir, care om ar vrea să vină pe lume în urma unor desfătări sexuale? Fiecare fiinţă îşi doreşte să fie concepută într-o dezlănţuire de dragoste, intenţionată a creea, destinată a construi!

Antrenaţi în această unire falsă, caută apoi adevărata satisfacţie pe ascuns unul de celălalt. Continuă să posedeze noi corpuri şi să folosească propriile corpuri în mod ultragios, în tot acest timp având senzaţia de a fi pierduţi şi simţind cum adevărata binecuvântare Dumnezeiască se îndepărtează tot mai mult de la ei.

- Aşteaptă Anastasia. Este, oare, posibil ca bărbatul şi femeia care prima dată s-au întâlnit doar pentru sex să fie iremedial condamnaţi? Nu există, chiar nici o cale de întoarcere, un remediu...?

- Ba, ceva există! Acum, eu ştiu ce se poate face. Dar unde, ce cuvinte să folosesc ca să găsesc modul de a exprima ceea ce ştiu? Caut în continuu aceste cuvinte... Le-am căutat în trecut, le-am căutat în viitor, dar nu le-am găsit. Poate că sunt aproape de tot. Şi uite că se nasc altele noi care vor reuşi să pătrundă până la inimă şi să dea un sens... Noi cuvinte despre anticul Adevăr al izvoarelor primordiale.

- Nu trebuie să te frământa aşa tare, Anastasia. Acum încearcă să-mi explici cu cuvintele simple pe care le ai la îndemână, ca şi cum mi-ai exemplifica. Ce anume mai lipseşte ca două corpuri să atingă satisfacţia deplină?

- Conştiinţa! Aspiraţia reciprocă la creaţie. Sinceritatea şi puritatea intenţiilor.

- De unde ştii toate astea, Anastasia ?

- Nu le ştiu doar eu. Esenţa fiinţei au încercat s-o

dezvăluie oamenilor, iluminați ca: *Veles, Krishna, Rama, Shiva, Hristos, Mohamed, Buddha.*

- Tu ai citit despre ei? Unde? Când?

- Eu, despre ei, nu am citit- eu știu pur și simplu ceea ce vorbeau, la ce se gândeau, ce-și doreau.

- Așadar, înseamnă că pentru tine sexul singur este un rău?

- Un foarte mare rău! Îndepărtează omul de Adevăr, distruge familiile, face ca o mare cantitate de energie să fie cheltuită în van.

- De ce atunci, multe ziare pun în mostră femei goale în poziții erotice, multe filme vorbesc despre sex și despre erotism? Toate astea se bucură de o mare popularitate. Cerința creează oferta. După spusele tale, așadar, omenirea noastră a devenit rea de tot.

- Omenirea nu este rea, dar mecanismul forțelor obscure, care umbrește spiritualitatea și trezește în om impulsuri josnice, este un mecanism foarte puternic. El aduce oamenilor foarte multe nenorociri și suferințe. Se folosesc, pentru asta, de frumusețea femeilor, a căror menire este însă de a naște și de a susține sufletul poetic al bărbatului, suflet de artist, de creator. Dar pentru a face toate acestea, înseși femeia trebuie să fie pură. Dacă nu este îndeajuns de curată în suflet, în ea va încolți dorința de a atrage bărbatul cu sexul. Frumusețea exterioară a obiectului gol pe dinăuntru. Cu asta îl păcălește și, fără nici o șansă de scăpare, suferă ea înseși toată viața.

- Ce se întâmplă, atunci? De-a lungul mileniilor de existență, umanitatea nu a reușit să întrerupă acest mecanism al forțelor întunecate- înseamnă că este mai puternic decât omul. Și chiar în ciuda sclipirilor, cum zici tu, de spiritualitate, iluminatoare, a fost imposibil de a-l distruge. Înseamnă că este imposibil de combătut?

Și poate că nici nu trebuie combătut?

- Trebuie. Neapărat, trebuie combătut!

- Cine poate face asta?

- Femeile care au recunoscut Adevărul și menirea lui. Atunci și bărbații se vor schimba.

- Nu, Anastasia!- este imposibil. Picioarele frumoase și sânii îl vor tulbura întotdeauna pe bărbat... Mai ales când se află departe de perechea lui, în misiune sau în vacanță. Astfel decurg lucrurile pe la noi. Nimeni nu a putut și nu poate schimba situația asta!

- Dar eu am reușit, cu tine.

- Ce-ai făcut?

- Acum tu nu o să mai poți practica acel sex distrugător.

Gânduri teribile, ca niște descărcări electrice, îmi alungară minunata senzație care mi se cuibărise peste noapte.

- Ce ai făcut, Anastasia? Cum? Eu, acum...? Cum, înseamnă că, acum, eu sunt impotent ?

- Dimpotrivă, acum tu ai devenit un bărbat autentic. Doar că sexul obișnuit nu te va mai atrage. El nu-ți va putea da niciodată ceea ce ai simțit tu acum, iar o astfel de senzație se poate avea doar motivat de dorința de a avea un copil și doar când femeia își dorește și ea același lucru de la tine. Și să te iubească.

- Să mă iubească? În astfel de condiții... Pe parcursul vieții întregi nu știu dacă se poate întâmpla măcar o dată...

- Suficient ca toată viața să-ți fie pe deplin fericită, îți garantez Vladimir! O să înțelegi... O să simți mai târziu....

Oamenii, de cele mai multe ori, se leagă doar fizic, dar ei nu știu că adevărata satisfacție nu o vor putea cunoaște niciodată satisfăcându-și doar exigențele sexuale. Bărbatul și femeia, în toate planurile existenței conjugale, purtați de unda luminoasei inspirații, intenționați de a creea, vor simți din plin satisfacția. Creatorul a permis doar omului să cunoască această senzație. Nu este o plăcere trecătoare și nu se poate compara cu aceea senzuală. Reușind să persiste de-a

lungul întregii vieți, această senzație îi face fericiți pe amândoi. Iar pe femeie o înzestrează cu puterea de a da naștere unei ființe după chipul și asemănarea Creatorului!

Anastasia întinse mâna în direcția mea și încercă să se apropie. Eu, iute mă scuturai de ea și mă retrasei în ungherul vizuinei strigându-i :

- Dă-te la o parte și nu fă gesturi necugetate!

Ea se conformă imediat. Eu mă strecurai afară și făcui câțiva pași îndărăt de la ea.

- Tu m-ai privat, poate, de cea mai mare plăcere a vieții. Toți o caută, toți se gândesc la ea, doar că nu toți au curaj să vorbească.

- Iluzii Vladimir, aceasta este doar o distracție. Eu te-am ajutat să te izbăvești de această teribilă, distructivă și păcătoasă atracție.

- Iluzie sau nu, nu are nici o importanță- este o plăcere cunoscută tuturor. Nu te gândi să mă mai salvezi și de la alte plăceri, distructive, cum zici tu! Altminteri o să mă car de pe lumea asta- nu o să mai am nici relații cu femeile, nu o să mai beau, nu o să mai mănânc și nu o să mai fumez! Și abia așa ceva nu ar fi obișnuit pentru marea majoritate a oamenilor din lumea mea.

- Dar ce este așa de bun în a bea, a fuma și a divora în mod inconștient și dăunător acele enorme cantități de carne animală, în timp ce atâtea minunate plante au fost create special pentru a hrăni omul?

- Hrănește-te tu cu plantele tale, de poftești! Mănâncă-le tu de-ți plac, dar nu te mai amesteca în treburile mele! La noi, pentru multă lume, plăcerea cea mai mare este de a bea, de a fuma și de a mânca așezați în jurul unei mese bogate. Pentru noi asta înseamnă plăcere, înțelegi? Plăcere!

- Însă, tot ce ai numit tu, este rău și dăunător.

- Rău? Dăunător? Dacă-mi vin oaspeți la petrecere, ce să fac...? Să-i așez la masă și să le spun: < Uitați, crănțăniți niște alune, mâncați un măr, beți puțină apă și, vă rog, nu fumați! > Abia atunci ar fi rău și dăunător.

- Dar, este chiar atât de important pentru voi, când vă reuniți, să vă așezați la masă, să beți, să mâncați și să fumați?

- Nu contează dacă este sau nu important. Este o tradiție pentru toți oamenii din lume. Pentru anumite popoare a devenit ca un fel de ritual, ca de exemplu curcanul la cuptor.

- Nu-i adevărat că este o tradiție chiar pentru toată lumea...

- Să admitem că e așa, nu este pentru toți, dar eu mă aflu printre cei normali.

- De ce-i consideri neapărat normali pe cei care te înconjoară?

- Pentru că reprezintă majoritatea.

- Nu este un argument convingător.

- N-o fi pentru tine, pentru că nu știu eu să-ți explic.

Am început să mă mai liniștesc și să mă calmez.

Îmi amintii de ceea ce auzisem despre descoperirile medicilor care curau patologiile sexuale și gândii: < Dacă ea îmi făcuse ceva rău, atunci medicii, cu siguranță, vor reuși să remedieze problema > și, mult mai liniștit, îi spusei:

- Bine Anastasia, să rămânem de acord așa și eu nu o să mă mai supăr pe tine. Îți sunt îndatorat pentru noaptea minunată petrecută împreună. Doar că, pe viitor, nu mai încerca să mă dezbari de nici un obicei. În ceea ce privește sexul însă, o să mă descurc eu cumva cu ajutorul medicilor noștri și a medicamentelor moderne.

Hai, mai bine, să ne scăldăm în lac.

M-am îndreptat spre micuțul lac al Anastasiei, admirând frumusețea pădurii matinale. Mă cuprindea din nou buna dispoziție. Ea mergea în spatele meu și, la un moment dat, îmi zice:

- Acum n-o să poată să te mai ajute nici medicii și nici

medicamentele. Pentru a fi ca înainte ar trebui să-ţi şteargă din memorie ceea ce s-a petrecut cu tine şi ceea ce ai trăit.

M-am oprit năucit.

- Atunci fă ca totul să fie ca înainte!!

- Nici măcar eu nu mai pot s-o fac.

Simţeam cum se năruie cerul peste mine. Mă apucă din nou acea senzaţie de frică şi neliniște.

- Tu!!... tu eşti o nerușinată! Te amesteci în viaţa mea, o denaturezi şi vii apoi să-mi spui că nu poţi repara prostiile pe care le faci.

- Dar eu nu am făcut nici o prostie, nu ţi-am făcut nici un rău. Tu îţi doreai aşa de mult un fiu... Au trecut atâţia ani şi tu nu ai un fiu. Şi oricum, nici o altă femeie din viaţa ta nu ţi l-ar mai fi dăruit, acest fiu. Eu însumi îmi doream un copil de la tine. Un fiu. Şi eu, Vladimir,... pot. De ce te îngrijorezi de pe acum că o să stai rău? Poate că într-o zi o să înţelegi... Nu-ţi fie frică de mine, te rog, Vladimir- eu nu mă amestec în psihicul tău. S-a întâmplat pur şi simplu. Ai obţinut ce-ai vrut. În plus, eu doream mult să te eliberez de un mare păcat mortal!

- Care-i acest păcat?

- Mândria!

- Cât eşti de ciudată... Filozofia ta şi modul tău de viaţă nu sunt deloc umane.

- Ce este atât de neobişnuit în mine, că te înspăimântă aşa tare?

- Trăieşti singură în pădure, eşti în contact cu plantele, cu animalele. Nimeni, în lumea noastră nu trăieşte, nici măcar pe departe, aşa ca tine.

- Cum aşa, Vladimir ? De ce spui asta ?- mă întrebă Anastasia îngrijorată.- Dar *grădinarii*, au şi ei de a face des cu plantele şi cu animalele, doar că, pentru moment, nu sunt conştienţi. Mai încolo vor înţelege. Mulţi dintre ei au început, deja, să înţeleagă...

- Dar ce vorbeşti tu? Îi fi şi tu un *grădinar!* Şi raza ta? Cunoştinţele tale? Nu citeşti cărţi dar ştii o mulţime de lucruri. Ăsta este misticism.

- Pot să-ţi explic totul, Vladimir. Dar nu imediat. Eu mă chinui dar, crede-mă, nu găsesc cuvintele potrivite pe înţelesul tău. Te rog să te încrezi în mine. Tot ceea ce fac eu este absolut comun umanilor. Aceste capacităţi i-au fost date omului de la origine, din principiu, fiecare ar putea să facă toate astea. Şi, oricum, oamenii se vor întoarce la origini. Asta se va întâmpla treptat-treptat în timp ce forţele luminoase vor birui.

- Şi despre concertul tău? Ai cântat cu vocile a toţi cântăreţii mei preferaţi şi, ca şi cum nu ar fi de ajuns, ai reprodus totul în exacta ordine în care era înregistrat pe casetă!

- Vezi, Vladimir, o dată am privit toată caseta aceea. Mai târziu o să-ţi povestesc cum s-a întâmplat.

- Şi cum se face că ţi-ai amintit imediat cuvintele şi melodiile din toate cântecele?

- Mi le-am amintit. Ce este aşa de dificil şi mistic în asta? Ah, de ce ţi-am arătat şi povestit atâtea?!... Acum ţi-e frică de mine. Probabil că sunt impulsivă şi obtuză, cum zicea bunicul meu. Credeam că vorbea aşa din afecţiune... Dar, probabil, sunt cu adevărat impulsivă. Te rog, Vladimir...

În vocea ei se simţea îngrijorare şi remuşcare umană şi, probabil din acest motiv, încet-încet pierdi aproape toată frica din sufletul meu... Toate gândurile îmi erau pline de fiul meu.

- Nu-mi mai este frică acum, Anastasia dar, te rog fii mai puţin impulsivă. Ţi-a spus asta până şi bunicul tău.

- E adevărat, mi-a spus şi el... eu continuam să vorbesc şi să vorbesc... Îmi doream aşa de mult să spun totul! Sunt o pălăvrăgioaică, adevărat? O să-ncerc să mă abţin de acum încolo şi să spun doar lucruri coerente.

- Aşadar, înseamnă că în curând o să ai un fiu, Anastasia?
- Da, este adevărat, numai că nu va veni la timp.
- Cum adică?
- Cel mai bine este să se nască vara, când natura ajută la creştere.
- Atunci de ce ai decis aşa, ştiind cât este de periculos pentru copil şi pentru tine?
- Nu-ţi fă griji, Vladimir, copilul va supravieţui oricum.
- Şi tu?
- O să fac tot posibilul să rezist până în primăvară şi atunci se va normaliza totul.

Anastasia îmi vorbi fără umbră de tristeţe sau îngrijorare pentru viata ei şi a copilului, după care alergă şi se aruncă în iaz. Stropii strălucitori de apă răspândeau împrejur razele soarelui ca nişte mici focuri de artificii. Se revărsară apoi pe oglinda lină a apei. După vreo jumătate de minut, Anastasia se întrezări ieşind la suprafaţă. Plutea pe spate cu palmele orientate în sus şi surâdea.

Eu, de pe mal, priveam la ea şi gândeam: < Va auzi, oare veverita, pocnitul din degete al Anastasiei, când va fi iarnă şi vor sta adăpostiţi de ger în vreo una din vizuinele sale? O s-o ajute vreo unu' dintre prietenii ei cu patru labe? Va fi de ajuns căldura corpului ei pentru a încălzi copilul? >

- Dacă corpul meu se va răci şi copilul nu va avea de mâncare o să înceapă să plângă,- vorbi Anastasia, ieşind încet din apă,- scâncetul lui de nemulţumire va trezi natura dimprejur, sau o parte din ea care aşteaptă primăvara şi atunci totul va fi bine. Natura îi va purta de grijă.
- Mi-ai citit gândurile?
- Nu. Am ghicit ceea ce te frământa- era aşa de evident şi clar.
- Anastasia, ai spus că pe pământurile învecinate trăiesc rude de ale tale. Ei nu ar putea să te ajute?
- Sunt prea ocupaţi şi nu pot lăsa treburile lor pentru mine.
- Cu ce se ocupă? Tu ce faci aici, zile întregi? Natura îţi dă tot ce-ţi trebuie ca tu să nu faci nimic.
- Eu mă ocup de...

Încerc să ajut persoane din lumea ta; pe aceia pe care voi îi numiţi *grădinari* sau agricultori.

Iubiții săi „grădinarii"

Anastasia îmi povesti cu pasiune, multe lucruri privitoare la posibilitățile pe care le au persoanele care sunt în contact cu plantele. Vorbea cu o deosebită emoție, ca și cum ar fi fost îndrăgostită, îndeosebi despre două aspecte- educația copiilor și *grădinari.* Dacă ar fi să luăm în considerație ceea ce spunea despre *grădinari,* felul în care îi vedea ea, însemna că toată omenirea ar fi trebuit să se îngenuncheze în fața lor. Ea susținea că *grădinarii* i-ar fi salvat pe toți de la foamete, ar fi semănat bine în sufletul oamenilor și ar fi educat generațiile viitoare... Oricum ar fi imposibil de a se povesti totul... Ar fi necesară o carte aparte. Anastasia făcea eforturi vizibile să-mi demonstreze toate astea și să le argumenteze.

- Înțelegi, azi, societatea în care trăiești tu ar putea înțelege o mulțime de lucruri din contactul cu culturile. Culturile din grădinile proprii, unde se cunoaște fiecare plantă cultivată în parte și nu din câmpurile anonime, enorme unde se târăsc mașini monstruoase și obtuze. Oamenii se simt mai bine cultivând plante în micile lor grădinuțe, acest lucru a lungit viața multora.
Vor fi chiar ei- *grădinarii*- aceia care vor ajuta omenirea să conștientizeze pagubele aduse de evoluția tehnologică.

- Anastasia, acum nu contează dacă-i așa sau nu. Tu ce legătură ai cu toate astea? În ce constă ajutorul tău?

Mă apucă de mână și mă trase spre ea, în iarbă. Ne lungirăm pe spate cu mâinile întinse pe lângă corp și cu palmele îndreptate în sus.

- Închide ochii, relaxează-te și încearcă să-ți imaginezi ceea ce o să-ți spun eu acum... Cu raza mea o să caut pe cineva la distanță- una din persoanele pe care voi le numiți *grădinari.*

Tăcu câteva secunde, după care începu să vorbească ușor:

- O bătrânică desface o cârpă în care a pus la înmuiat semințe de castraveți. Semințele sunt deja destul de mărișoare, se văd micii colți. Ea a luat în mână o sămânță. Uite! I-am spus doar, că nu așa se manipulează semințele încolțite, apa aceea nu este bună ca nutriment, micuța plantă se va deforma când va fi plantată și se va îmbolnăvi. Ea crede că toate acestea le-a ghicit singură... În parte este adevărat- eu am ajutat-o doar un pic să intuiască. Acum, ea va împărtăși tuturor persoanelor din jur cunoștințele ei. Și uite, astfel, a mai fost făcut încă un mic pas...

Anastasia afirmă că și-a întruchipat în minte toate variantele de muncă, odihnă și de comportament, în general, ale oamenilor. Atât între ei cât și față de plante. Când situația pe care ea și-o închipuie este pe cale să se înfăptuiască, ea realizează contactul prin care poate simți persoana și ceea ce o frământă. Poate vedea durerile și suferințele acesteia. Este ca și cum ar intra în personajul ei și i-ar împărtăși cunoștințele...

De asemenea, ea mai spunea că plantele interacționează cu omul- pot să-l iubească sau să-l urască, pot influența negativ sau pozitiv sănătatea acestuia.

- Chiar acum, în aceste momente, am o groază de lucru! Mă ocup de *grădinari* și de moșiile lor. Aceștia merg la petecele lor de pământ și la culturile lor ca la proprii fii- din păcate sunt instinctivi în raporturile lor. Nu au încă sprijinul care derivă din cunoașterea limpede al adevăratului scop al acestor legături. Totul pe Pământ, fiecare fir de iarbă, fiecare musculiță, a fost creeat pentru om- are un destin și o menire

care sunt în slujba omului! Marea majoritate a plantelor medicinale este dovada acestui fapt. Dar omul din lumea ta nu ştie îndeajuns cum să folosească toate aceste bunuri, nu le utilizează în sensul corect pentru care i-au fost dăruite.

O rugai pe Anastasia să-mi demonstreze cu un exemplu concret cum s-ar putea folosi acest contact conştient. Cum s-ar putea experimenta în mod ştiinţific?
Anastasia medită puţin, după care, cu faţa luminată, îmi răspunse:

- *Grădinarii,* iubiţii mei *grădinari!!* Ei demonstrează totul! Demonstrează şi tulbură toată ştiinţa voastră! Dar cum de nu m-am gândit până acum?! Cum de nu am înţeles mai de mult?

Această nouă idee, abia născută, trezi în ea o bucurie furtunoasă.

În genere nu o văzusem niciodată tristă. Era serioasă, meditativă sau concentrată, dar veselă. De data, însă, se înveseli, se ridică în picioare, bătu din palme şi, toată pădurea ca la un semn, se lumină. Murmură, începu a-i răspunde cu foşnetul coroanelor copacilor şi cu trilurile păsărelelor! Anastasia începu să se învârtă ca şi cum ar fi dansat! Pe neaşteptate, se aşeză din nou lângă mine şi-mi spuse:

- Acum vor crede! Şi sunt chiar ei- dragii mei *grădinari!* Ei, or să vă explice şi or să vă demonstreze totul!

Tentai s-o readuc la discuţia de mai înainte, obiectând:

- Absolut neverosimil! Tu susţii că fiecare insectă a fost creată pentru binele omului dar cum o să creadă lumea care priveste cu scârbă şi dezgust la gândacii care se târăsc pe mesele lor? Au fost creaţi şi ei tot spre binele omului?!

- Gândacii,- răspunse Anastasia,- se târăsc pe mesele murdare, pentru a culege resturi care, de cele mai multe ori, sunt invizibile ochiului uman, sau firimiturile care cad din mâncare şi care nu mai sunt necesare omului, prelucrându-le apoi şi ascunzându-le în locuri în care nu mai pot încurca nimănui. Dacă aceştia sunt mulţi, aduceţi în casă o broscuţă. Vor dispărea imediat toţi gândacii.

Ceea ce Ansatasia propunea ca *grădinarii* să facă, contrazicea în mod evident ştiinţa cultivării plantelor şi, mai mult, contrazicea fără dubii, tehnica însămânţării anumitor specii des întâlnite în grădini. Oricum, ideile ei erau atât de măreţe încât cred că nu ar strica celor care cultivă de obicei să încerce să însămânţeze, dacă nu toată suprafaţa, măcar o parte, întrucât în acest lucru nu văd ce ar putea fi dăunător.

Cât despre multe din spusele Anastasiei, acestea au fost, mai târziu, confirmate şi demonstrate de doctorul în ştiinţe biologice, N.M. Proharov, cu experimentele sale.

Din sfaturile Anastasiei

Sămânța de leac

Anastasia susținea că:

- Fiecare sămânță pe care voi o însămânțați conține în ea o infinitate de informații despre Univers. Aceasta nu este comparabilă în mărime și precizie cu nici o altă invenție artificială. Cu ajutorul acestor informații, sămânța cunoaște exact, la milisecundă, momentul în care trebuie să se trezească, să crească, știe care sucuri să-și tragă din pământ, cum să folosească mai bine emanațiile corpurilor cerești, (soare, lună, stele), pentru a crește și știe ce fructe trebuie să dea. Fructele ei sunt destinate omului.

Aceste fructe pot îndepărta orice boală din organismul uman în mod mult mai eficace decât toate medicamentele care s-au făcut sau care se vor face vreodată. Dar, pentru a face toate astea, micuța sămânță trebuie să ia act de existența omului. Trebuie să cunoască omul, deoarece în timpul maturizării, aceasta îmbogățește fructele ei cu substanțe necesare, specifice acelui om, știind exact ceea ce-i este necesar ca să-i alunge bolile. Având toate aceste informații la dispoziție, sămânța poate descoperi chiar și bolile la care este predispus omul.

Pentru ca un sâmbure de castravete, de patlagică sau de oricare altă cultură din grădina voastră să intre în posesul acestor informații va trebui să faceți după cum urmează:

< Înainte de însămânțare, luați în gură una sau mai multe semințe și țineți-le sub limbă, nu mai puțin de nouă minute. Țineți-le, apoi, între palme pentru treizeci de secunde. În timp ce țineți semințele în mână, trebuie să stați desculți pe terenul pe care le veți însămânța.

Deschideți palmele și apropiați-le cu mare grijă de gură. Suflați peste ele aerul din plămâni. Încălziți-le astfel, pe micuțele semințe cu respirația voastră- ele vor cunoaște ceea ce este în voi.

După aceea le mai țineți pentru alte treizeci de secunde între palmele deschise, orientate spre cer, prezentând-le aștrilor. Semințele vor determina momentul exact în care se vor deschide. Toate planetele le vor ajuta în asta. Și pentru voi le vor dărui lumina potrivită.

Abia după aceea puneți semințele în pământ. În nici-un caz nu vor trebui udate imediat, pentru a nu spăla de pe ea informațiile transmise prin propria salivă. Doar după trei zile de la însămânțare le puteți uda.

Însămânțarea trebuie făcută în zilele potrivite fiecărei culturi (deja cunoscute omului din calendarul lunar).

O însămânțare precoce, în lipsa apei, nu este așa de compromisă ca una tardivă.

Nu trebuie plivite toate buruienile dimprejurul plantelor- trebuie lăsate cel puțin câte una din fiecare. Buruienile se pot tăia... >

După spusele Anasatasiei, în acest fel, sămânța adună în ea informații despre om și, în timp ce fructul ei crește, aceasta absoarbe energia necesară din Cosmos și din Pământ care va fi destinată anume acelui om. Buruienile nu trebuie plivite întrucât au scopul lor precis. Unele protejează plantele de boli, altele furnizează informații suplimentare. În timpul creșterii trebuie neapărat să comunicați cu plantele- cel puțin o dată-, trebuie să le atingeți, mai ales în timpul lunii pline.

Anastasia afirmă că fructele astfel crescute și consumate

de omul care le-a cultivat sunt, cu siguranță, în măsură de a-l lecui de orice boală din corp, încetinește considerabil îmbătrânirea organismului, dezbară omul de obiceiurile dăunătoare, foarte des mărește capacitățile intelective și redă liniștea sufletească. Fructele vor avea o influență pozitivă majoră, dacă vor fi consumate în primele trei zile de la recoltă. Trebuie îndeplinite toate astea pentru fiecare cultură din grădină. Nu este necesar să fie însămânțată toată parcela în acest fel- sunt îndeajuns doar câteva plante din fiecare.

Fructele crescute în acest mod nu diferă doar la gust de celelalte fructe de același soi. Examinându-le, se va descoperi că diferă și în substanțele conținute. Plantele trebuie sădite într-o gaură făcută cu propriile mâini, după care se va bătători pământul cu picioarele desculțe, iar la urmă se va scuipa în gaură.

La întrebarea < de ce, cu picioarele? > Anastasia explică: < prin sudoarea de pe picioare ies din organism substanțe, (probabil toxine), care conțin informații despre bolile din corp. Aceste informații sunt culese de micile plante. Plantele transmit informațiile fructelor, care vor fi în măsură de a combate infirmitățile omului. Anastasia sfătuia ca, din când în când, să se facă mici plimbări desculți prin grădinuță.

- Ce soiuri trebuie cultivate?

- Din marea varietate care se găsește în majoritatea grădinilor, sunt suficiente: zmeura, murele, castraveții, roșiile, fragii și orice soi de mere. Deasemeni, sunt foarte indicate vișinile, cireșele și tot felul de flori. Cantitățile și suprafețele acestor culturi nu au o mare importanță.

Pe lângă varietățile obligatorii, fără de care este greu de a creea microclima energetică în grădină, trebuie cultivate plante de floarea-soarelui (cel puțin una). Se va cultiva, apoi, o suprafață de cel puțin unu-doi metri pătrati cu culturi cerealiere (ovăz, grâu etc). Se va lăsa neapărat, o suprafață de cel puțin doi metri pătrați, pentru diferite plante sălbatice. Această insulă nu trebuie, sub nici o formă, cultivată artificial- totul va trebui făcut manual. Dacă în grădina voastră nu aveți plante sălbatice va trebui să mergeți în pădure și să cărați de acolo câteva brazde de pământ cu ierburi sălbatice și să le plantați în grădină.

Am întrebat-o pe Anastasia, dacă este absolut necesar, să se cultive aceste culturi, chiar dacă în apropiere creșteau de la sine? Ea mi-a răspuns:

- Este importantă, nu numai varietatea, cât și modul de însămânțare, raportul direct cu plantele prin intermediul căruia vin transmise informațiile. Ți-am vorbit, deja, despre acest mod de semănat- este fundamental!

Lucrul cel mai important este de a impregna bucățica de natură care te înconjoară cu informații despre tine. Doar în acest fel, efectul curativ va fi cu mult mai mare decât simplul consum al fructelor. În natura sălbatică, cum o numiți voi (ea nu este sălbatică, doar că vă este necunoscută vouă), există un mare număr de plante, cu ajutorul cărora se pot lecui absolut toate bolile existente. Aceste plante au fost creeate în acest scop, dar omul a pierdut, aproape complet, capacitatea de a le identifica.

Povestii Anastasiei că la noi există o multitudine de farmacii specializate sau simpli vraci care lecuiesc la nivel profesional, cu ajutorul ierburilor, la care ea-mi răspunse:

- Există un mare medic!- acela este organismul tău! A fost dotat de la naștere cu capacitatea de a ști care iarbă să folosească și când. Cum să te hrănești în general și cum să respiri. El este în măsură de a contrasta boala cu mult înainte ca ea să se manifeste. Și nimeni altcineva nu poate înlocui organismul în acest scop, întrucât el este medicul personal dat ție de Dumnezeu. O să-ți explic cum să-l faci să te ajute, cum să-ți aducă bunăstare.

Relațiile instaurate cu complexul de plante din grădina ta o să te vindece de tot ce este rău și o să se ocupe de tine, ele

o să dea diagnosticul exact și o să prepare un medicament deosebit, extrem de eficace, anume pentru tine.

Pe cine înțeapă albinile?

În fiecare grădină va trebui ținută neapărat, cel puțin o familie de albine.

Eu i-am explicat că, pe la noi, sunt puțini cei care reușesc să se apropie de albine. Pentru asta oamenii învață în institute speciale dar nu întotdeauna reușesc.

- Multe gesturi pe care le faceți voi pentru familiile de albine, le deranjează. Doar doi oameni, pe Pământ, în ultimii o mie de ani, au reușit puțin să se apropie de cunoașterea acestui unic mecanism de viață.

- Cine sunt aceștia?

- Doi călugări care acum sunt pomeniți printre sfinți. Poți citi despre ei, dacă vrei, în cărțile voastre pe care le poți găsi în arhivele și magaziile mănăstirilor.

- Dar cum, Anastasia? Tu citești cărțile bisericești? Unde, când?

Tu, doar, nu ai nici o carte.

- Eu, pentru asta, mă folosesc de o modalitate mult mai eficientă de a primi informațiile.

- Ce modalitate? Iar vorbești ciudat, fantastic, mistic.

- O să-ți vorbesc despre asta, o să-ncerc să te învăț. Acum, tu nu înțelegi dar este simplu și natural.

- Bine. Dar cum ar trebui, în mod corect, să fie ținute albinile în grădină?

- Simplu! Va trebui doar să le creați, nici mai mult nici mai puțin, condițiile lor naturale de viață din stup. Restul intervenției voastre va consta doar în recoltarea mierii, a cerii și a celorlalte produse atât de utile vouă și pe care ele le produc în mod special pentru binele vostru.

- Anastasia, nu-i așa de simplu. Cine știe care sunt exactele condiții despre care vorbești tu? Dacă tu ne-ai explica cum se face stupul, din care materiale, pe care le avem la îndemână, atunci poate ar fi realizabil.

- Bine,- vorbi ea zâmbind,- atunci va trebui să aștepți puțin. Îmi va fi necesar puțin timp să modelez în minte, care sunt pentru oamenii din lumea modernă, materialele pe care le au la îndemână.

- Și unde să fie așezat acest stup ca să nu fie urât la vedere,- adăugai eu.

- O să văd ce pot face.

Se întinse pe iarbă, ca de fiecare dată când își întruchipa situații, mai exact spus situațiile noastre de viață, dar de data asta mă concentrai s-o observ cu atenție.

Anastasia, întinsă pe iarbă, desfăcu brațele lateral și-și orientă palmele în sus. Degetele de la mâini (mai precis, doar patru degete de la fiecare mână), erau pe jumătate îndoite și orientate cu buricele în sus. La început se mișcară ușor ca apoi să înceteze, rămânând imobile.

Ochii îi erau închiși, corpul relaxat, fața la început îi fu liniștită și destinsă după care începu să se concentreze observându-se o evidentă agitație interioară; sentimente, senzații. Mai târziu îmi explică cum raza ei era în stare să ajungă de la distanță persoane și situațiile lor de viață.

Anastasia explică următoarele:

- Mai întâi de toate va trebui făcut știubeiul. Se poate face dintr-un trunchi de copac scorburos, care ulterior va fi scobit în interior și lărgit sau, pur și simplu, se mai poate construi, corpul stupului, din scânduri de foioase. Grosimea scândurilor va fi de cel puțin șase centimetri, spațiul interior al stupului cel puțin patruzeci pe patruzeci, iar lungimea nu mai mică de un metru douăzeci. În colțurile îmbinărilor interne vor trebui confecționate triunghiulețe de lemn care vor trebui să dea o formă rotunjită colțurilor. Se pot lipi doar de formă, mai târziu, înseși albinile vor avea grijă să le

întărească. Una din extremitățti va trebui s-o închideți, făcând atenție să nu fisurați grinzile (scândurile) stupului. La cea de-a doua extremitate însă, veți face un fel de ușă, pentru care va trebui să adaptați o scândură în așa fel încât să o puteți lua la nevoie. Scândura care va ține loc de ușă se va fixa provizoriu cu cârpe sau cu buruiene. Pe toată lungimea uneia din îmbinările laterale vor trebui practicate fisuri de aproximativ un centimetru jumătate de înalte, fisuri care nu trebuie să fie mai aproape de treizeci de centimetri de extremitatea deschisă. Acest stup se poate aranja pe niște pari în grădină, la o înălțime nu mai mică de douăzeci-douăzeci și cinci de centimetri de la pământ, latura cu fisuri va trebui să fie orientată spre sud, dar mai bine ar fi ca stupul să fie așezat sub streașina casei. Omul nu va trebui să împiedice albinele să zboare, iar acestea nu-l vor deranja cu nimic.

Stupul va trebui să stea în poziție oblică cu un unghi de înclinație de circa douăzeci-treizeci de grade.

Extremitatea deschisă va fi orientată în jos. Stupul se mai poate pune și pe cerdac, dar în acest caz i se va asigura o bună ventilație.

Cel mai bine, însă, ar fi să-l așezați pe latura sudică a casei sub acoperiș sau chiar pe acoperiș ținând cont că va trebui să vă apropiați de stup pentru a aduna o parte din fagurii plini cu miere.

Pe stup se va construi un mic acoperiș, care îl va apăra de soare. Iarna, stupul poate fi încălzit.

Observai și-i relatai Anastasiei că un astfel de stup ar putea fi greoi și ar strica aspectul casei. Cum s-ar putea evita acest neajuns? Mă privi puțin mirată și-mi răspunse:

- Adevărul este că acțiunile intreprinse de apicultorii voștri nu sunt sub nici o formă, corecte. Mi-a povestit bunicul meu. Apicultorii moderni au creat multe tipuri de stupi dar toate prevăd un continuu amestec al omului în viața familiilor de albine. Ramele cu faguri sunt montate de apicultori, iar în timpul iernii stupii sunt mutați dintr-un loc într-altul. Aceste lucruri nu se pot face.

Albinele realizează fagurii în mod simetric și la distanțe bine determinate unul de altul, prevăd ele însele un întreg sistem de ventilație, se descurcă singure în combaterea inamicilor naturali.

Amestecul omului distruge acest sistem. În loc să crească alte albine care să facă miere, ele vor trebui să repare pagubele pricinuite de om.

În natură, albinele trăiesc în cavitățile copacilor și reușesc de minune să înfrunte singure toate problemele. Eu ți-am descris cum se pot ține albinele într-un mod cât mai potrivit. Așa cum trăiesc ele în natură. Utilitatea prezenței lor este enormă. De fapt, sunt ele cele care polenizează în modul cel mai eficient toate plantele făcând astfel să crească productivitatea, dar astea le știți și voi destul de bine.

Probabil nu vă este cunoscut faptul că albinele, cu trompele lor, deschid acele canale ale plantelor prin care penetrează toate informațiile suplimentare reflectate de planete, care apoi sunt necesare și omului.

- Dar albinele înțeapă oamenii. Cum o să se odihnească oamenii în grădinile lor, trăind cu teroarea permanentă că vor fi înțepați?

- Albinele înțeapă doar oamenii agresivi care gesticulează și se sperie în prezența lor. În general pe cei care au un comportament interior agresiv și nu doar împotriva albinelor ci împotriva oricărei alte ființe vii. Ele simt asta și nu permit ca din om să iradieze nici un fel de sentimente obscure. De asemenea, mai trebuie să știi că albinele înțeapă acele părți ale corpului în care se află terminațiile nervoase ale organelor interne bolnave sau care sunt predispuse îmbolnăvirii, sau înțeapă acolo unde protecțiile acestor terminații nervoase au fost distruse și bolile pot penetra în

corp cu ușurință.

În lumea voastră este foarte cunoscut faptul că înțepăturile de albine lecuiesc boala numită de voi radiculită, dar ăsta nu este, nici pe departe, singurul lucru pe care îl pot face.

Dacă ar fi să mă apuc să-ți înșirui tot ce pot să facă, așa cum vrei tu, ar trebui să stai aici cu mine nu trei zile ci săptămâni întregi. Oamenii vorbesc multe despre albine, se laudă că știu multe. Eu, personal, am făcut o sumedenie de corecții în acestea și, crede-mă te rog, sunt considerabile!
Este foarte simplu de ajutat o familie de albine să roiască în grădina vostra; trebuie doar să puneți în stup o bucățică de ceară și câteva crenguțe de plante melifere. Nu sunt necesari nici un fel de faguri artificiali. Mai târziu, când familiile se vor înmulți, acestea singure vor roi în grădinile din vecinătate.

- Dar cum se recoltează mierea?

- Deschideți capacul inferior (provizoriu) al stupului, apoi extrageți cu grijă ramele, începând cu cele de deasupra, după care adunați mierea și ceara de pe fagurii sigilați. Doar că, nu fiți avizi și nu luați totul- o parte va trebui să le-o lăsați pe iarnă. În primul an ar fi indicat, chiar să nu adunați mierea deloc.

Bună dimineața!

Anastasia susținea că exercițiile de dimineață ar fi foarte bine să fie făcute în propria grădinuță cu culturi.

- Dimineața, odată cu răsăritul soarelui, vă veți plimba desculți printre plante. Le puteți atinge cu mâna. În mod special pe cele preferate. Nu faceți asta în mod stereotipic, ca un ritual zilnic obligatoriu, ci dezinteresați, așa cum vă dictează instinctul în acele momente. Toate astea vor trebui făcute înainte de a vă spăla. În acest fel dați plantelor ocazia să simtă mirosul vostru. Din corp, în timpul somnului, sunt emanate substanțe (prin sudoare) care conțin informații despre situația organismului din acea zi. Dacă este cald și în grădină aveți un petec de iarbă (este foarte de dorit), vă întindeți pe iarbă pentru trei-patru minute și vă relaxați. Dacă, întâmplător, vi se așează vreo insectă pe corp nu o alungați. Multe insecte se așează pe corp să destupe porii pielii și să-i curățe. De obicei destupă acei pori prin care sunt eliminate toxinele și din care ies la suprafața pielii bolile interne, permițându-vă să le îndepărtați prin spălare. Dacă în grădină aveți un mic iaz, neapărat să vă scăldați în el. În caz că nu aveți posibilitatea de a vă amenaja un iaz, atunci va trebui să vă spălați pe corp lângă plante sau chiar în mijlocul lor, stând desculți pe pământ. De exemplu: azi în tufișurile de zmeură, mâine între struguri, ș.a.m.d. După ce vă spălați nu vă ștergeți și nu vă uscați, lăsați apa să se prelingă pe plantele din jurul vostru, chiar puteți să vă scuturați pe ele.

Abia după ce ați făcut toate astea puteți să vă urmați obiceiurile zilnice, să vă spălați așa cum sunteți obișnuiți.

Proceduri serale

Seara, înainte să vă culcați, neapărat va trebui să vă spălați pe picioare, folosind pentru asta, apă în care veți adăuga câteva picături de suc de urzică sau de lobodă. Puteți să le folosiți pe amândouă dar în acest caz nu vă veți mai spăla cu săpun sau șampon. Vărsați, apoi, apa în care v-ați spălat, printre culturile din grădina voastră. După asta vă puteți spăla, dacă sunteți obișnuiți și cu săpun. Toate aceste reguli sunt foarte indicate din două motive:
Prin sudoarea picioarelor ies toxinele, scoțând din corp bolile, după care voi aveți posibilitatea, prin spălare, să vă curățați porii pielii. Sucul de urzică și de lobodă sunt necesare anume pentru asta. Vărsând apa între plante, voi dați microorganismelor și plantelor informații suplimentare

despre situația corpului vostru din acea zi, lucru nu mai puțin important. Doar primind aceste informații, lumea vizibilă și invizibilă care vă înconjoară poate elabora, luând din Cosmos și din Pământ, ceea ce este necesar ca organismul vostru să lucreze bine.

El, singur, își pregătește totul

Mă interesa foarte mult ceea ce spunea Anastasia despre hrană. Ea, personal, se hrănea într-un mod foarte original. O întrebai:

- Anastasia, explică-mi te rog în opinia ta, cum ar trebui să se hrănească omul- de câte ori pe zi, când și în ce cantități? Noi dedicăm o mare atenție acestui argument! S-au scris o mulțime de manuale de toate felurile: rețete culinare, sfaturi alimentare, cure de slăbire.

- Îmi vine greu să-mi imaginez în mod divers condițiile de viață ale omului din lumea tehnocratică. Această lume a forțelor obscure încearcă în continuu să schimbe adevăratul mecanism natural al omenirii, dat omului de la origini, în propriul sistem artificial greoi care contrastează natura umană.

O rugai atunci, să-mi vorbească mai concret și să evite întortochierile ei filozofice. Anastasia continuă:

- Înțelegi, la întrebarea ta: < ce, când și în ce cantități trebuie să mănânce omul? > nimeni nu poate să răspundă mai bine decât organismul propriu al fiecărei persoane în parte. Senzația de foame și de sete sunt date pentru a semnala fiecărui om, când trebuie să se hrănească. Lumea tehnocratică nu este în măsură de a-i asigura omului condițiile de a-și satisface senzația de foame și de sete la momentul oportun, constrângându-l astfel să urmeze stereotipul generat de această incapacitate a sa și, mai mult, justificându-l ca fiind cel mai oportun. Imaginează-ți: un om stă o jumătate de zi fără să facă nimic și nu consumă aproape nici un pic de energie, în timp ce altul face o activitate fizică sau aleargă, consumând pentru asta, de zeci de ori mai multă energie și vor trebui să mănânce amândoi în același moment. Omul trebuie să facă uz de alimente doar atunci când organismul i-o cere- nu trebuie să existe un alt consilier. Înțeleg că în condițiile voastre de viață cotidiană, acest lucru este irealizabil, dar persoanele care se găsesc pe micile lor moșii în apropierea locuințelor, au această șansă și trebuie să profite, eliminând toate circumstanțele artificiale care li se opun. Pot spune același lucru răspunzând la întrebarea ta privitoare la ce trebuie să mănânce. Ceea ce se găsește, ca să spunem așa, la îndemână în acel moment. Organismul, singur își alege ceea ce-i este indispensabil.

Pe lângă tot ceea ce vă intră în tradiții v-aș sfătui oricum: Dacă pe lângă locuința voastră trăiește vreun animal, (câine, pisică), urmăriți-l cu mare atenție. Din când în când, dintre multitudinea de plante care cresc în grădina voastră, aceste animale aleg anumite ierburi și le mănâncă. Rupeți măcar câteva firișoare din acele ierburi și integrați-le în alimentația voastră. Nu este neapărat nevoie s-o faceți în fiecare zi- măcar de două sau de trei ori pe săptămână. Un alt lucru foarte important: adunați spicele de cereale din grădina voastră (cultivate de voi), măcinați-le și faceti din ele făină și coaceți pâine. Este foarte important. Persoana care va mânca această pâine, măcar o dată sau de două ori pe an, va primi un surplus de energie, care-i va pune în mișcare anumite puteri sufletești interioare, îi va îmbunătăți starea fizică generală și îi va da liniște sufletească.

Va trebui să oferiți această pâine celor dragi și apropiați. Aceștia la rândul lor, vor simți aceleași efecte binefăcătoare, mai ales dacă le veți oferiți pâinea cu inima deschisă și cu bunătate. Este foarte important pentru sănătatea fiecărui om ca, odată pe an, pentru trei zile consecutive în timpul verii să

se hrănească exclusiv cu roadele grădinii sale, adăugând doar puțină sare, ulei de floarea-soarelui și, desigur, pâinea de el făcută.

V-am povestit, deja, cum se nutrea Anastasia- chiar în timp ce-mi vorbea de toate astea, fără să-și distragă atenția, rupse un fir de iarbă, apoi un altul și le mâncă. Îmi oferi și mie. Am acceptat să încerc. Gustul nu mă impresionă în mod deosebit, dar pot spune că nu era respingător. Procesul de alimentație și modul de viață al Anastasiei păreau lăsate în grija naturii, nedistrându-i niciodată gândurile ocupate cu meditația. Printre altele, sănătatea ei constituie parte integrantă a neobișnuitei sale frumuseți exterioare.

Luând în considerație afirmațiile Anastasiei, organismul uman care stabilește legături cu lumea vegetală și cu pământul din grădina lui, are toate șansele de a se lecui de orice boală.

Boala în sine, nu este altceva decât o îndepărtare a omului de mecanismul natural, destinat să guverneze sănătatea acestuia și alimentația corectă a organismului. Acest mecanism nu face nici un efort deosebit în a combate bolile încât asta este menirea lui. Puterea corpului de a contrasta bolile este net superioară atunci când omul reușește să se apropie în mod corect de natura înconjurătoare și să stabilească contacte cu ea.

Somnul sub steaua proprie

Am spus, deja, cum se emoționa Anastasia când vorbea despre plante și despre oamenii care reușeau să comunice cu lumea vegetală. Îmi creasem impresia că, trăind în aceste condiții, ea reușise să studieze bine lumea plantelor și interacțiunea lor cu omul dar nimic mai mult. Mă înșelam crezând că reușise să vadă doar în această direcție... Anastasia era o excelentă cunoscătoare a structurii Universului și era abilă a simți corpurile cerești. Acum, judecați voi înșivă, ce spunea despre somnul sub cerul înstelat:

- Plantele care au primit informații destre tine intră într-un schimb reciproc de date cu forțele cosmice, dar fac mai mult de intermediare, îndeplinesc o misiune care are ca scop final bunăstarea fizică și a anumitor aspecte psihice ale omului. Nu se amestecă niciodată în procese complexe care, în sfera animală și vegetală a planetei, sunt specifice doar omului. Nu ating creierul uman și nici proiectele de viață ale acestuia. Mai clar vorbind, acest schimb de date ajută omul să facă ceea ce vrea, ceea ce-i este necesar- să folosească intelectul Cosmic și să facă schimb de date cu acesta. Exista, după spusele Anastasiei, o metodă simplă prin care fiecare om putea să profite de avantajele acestui contact:

- Într-o seară, când condițiile meteorologice o permit, opriți-vă pe noapte sub cerul înstelat. Pentru asta va fi necesar să vă pregătiți un culcuș, de preferat în apropierea unui tufiș de zmeură, mure sau de culturi cerealiere. Va

trebui să fiţi singuri. Vă întindeţi sub cerul înstelat şi încercaţi să nu închideţi ochii imediat. Cu faţa în sus priviţi stelele şi, cu gândul, rătăciţi prin imensitatea Cosmosului. Nu vă concentraţi în timp ce le priviţi. Gândurile trebuie să vă fie lejere şi libere. La început încercaţi să vă gândiţi la corpurile cereşti pe care le vedeţi bine şi clar, după aceea imaginaţi-vă ceea ce vă este mai drag pe lume, ceva intim... gândiţi-vă la cei cărora le vreţi binele.
Sub nici o formă să nu plănuiţi în gând răzbunări sau alte lucruri agresive împotriva nimănui, pentru că, în aceste condiţii, efectul vă poate fi neplăcut vouă înşivă!
Această procedură simplă face ca în creierul vostru să se trezească anumite celule nervoase care sunt adormite şi care, în marea majoritate a oamenilor, nu se trezesc nici măcar o secundă de-a lungul întregii vieţi. Forţele Cosmice vă vor fi alături în aceste momente, vă vor ajuta la realizarea celor mai incredibile vise luminoase din viaţă şi vă vor dărui linişte sufletească. Împrejurul vostru veţi stabili legături plăcute cu persoanele şi, aceste persoane, veţi observa, că se vor comporta din ce în ce mai afectuos cu voi. Este foarte recomandat să faceţi asta de mai multe ori în decursul unui an. Are efect doar în locurile în care aveţi o strânsă legătură cu lumea vegetală. Veţi simţi momentul chiar din dimineaţa acelei zile. Este foarte important, de asemenea, să vă organizaţi o astfel de noapte în ajunul zilei de naştere. De ce şi cum- este o poveste lungă şi nu se merită să pierdem timp cu asta. Pe jumătate nu vei înţelege, pe jumătate nu vei crede.

Vei putea vorbi cu simplicitate şi cu uşurinţă despre aceste lucruri cu oamenii care deja au încercat să le facă, deoarece prin asta au avut posibilitatea de a primi informaţii care i-au ajutat să accepte fenomenele trăite.

Asistentul şi educatorul fiului Vostru

Întrebând-o pe Anastasia în ce măsură, o grădină cu culturi- pe cât de special însămânţate şi pe cât de apropiate omului- poate contribui la educarea copiilor, mă aşteptam la un răspuns de genul; era necesar de a insufla copiilor dragostea pentru lumea vegetală şi pentru natură în general. În schimb, greşeam; ceea ce-mi povesti mă lăsă stupefiat prin modul simplu de a argumenta totul şi-n acelaşi timp prin profunzimea gândirii filozofice.

- Natura, Raţiunea Universală fac în aşa fel încât fiecare om, chiar de la naştere, să fie un domnitor, un împărat. Este asemănător unui înger- pur şi incorupt. Craniul, încă deschis, permite un enorm flux de informaţii universale. Capacităţile noului-născut îi permit să devină fiinţa cea mai înţeleaptă din Univers, asemănătoare lui Dumnezeu. Îi trebuie, cu adevărat puţin, ca să devină capabil de a dărui părinţilor fericire şi mulţumire sufletească. Perioda în care asimilează esenţa Universului, semnificaţia existenţei umane, este de nouă ani tereştri. Şi tot ceea ce-i trebuie pentru asta, există deja. Părinţii nu trebuie să deformeze esenţa reală a Naturii şi a lumii. Dar lumea tehnocratică îi împiedică. Ce vede micuţul copilaş, cu prima sa privire conştientă? Vede tavanul, marginea patului, ceva cârpe şi pereţii; valori ale lumii artificiale, creaţii ale societăţii tehnologice. Şi, în această lume, el o vede pe mama lui şi sânul matern.
< Probabil, înseamnă, că aşa trebuie să fie >- gândeşte el.

Părinții zâmbitori, cu mare emfază, îi dau obiecte care sună si zăngăne- jucării. Pentru ce? El se va întreba pentru multă vreme: < de ce, oare, aceste jucării sună și zăngăne? > Va încerca să înțeleagă asta cu cunoștințele sale și cu subconștientul. După asta, acești părinți zâmbitori îl înfășură în niște cârpe iar el se va simți incomod.

Va încerca, din răsputeri, să se elibereze, dar în zadar! Iar unicul mijloc de împotrivire rămâne țipătul. Țipăt de protest, cerere de ajutor, urlet de indignare. Din acest moment, îngerul și cuceritorul devine un inferior, un sclav, unul care cere de pomană.

Copilului, apoi, îi sunt oferite, rând pe rând, toate atributele lumii artificiale ca pe ceva de preț: o nouă jucărie, o nouă haină.

Și, cu aceste gesturi, fac ca în el să se cuibărească ideea că aceste obiecte ar fi importante în acea lume în care a venit. În fața lui, cu toate că este încă mic, dar deja ființa cea mai perfectă din Univers, schimonosesc cuvintele, i se adresează ca unei creaturi imperfecte. Până și în acele institute unde, după voi, se face educația, îi vorbesc din nou despre valorile neprețuite ale lumii tehnologice. Doar aproape de vârsta de nouă ani îi amintesc, din treacăt, de existența naturii ca despre un accesoriu al altor lucruri mult mai importante, subliniind prin asta lumea artificială.

Și mulți oameni, în aceste condiții, nici până la sfârșitul propriilor zile nu reușesc să ia act de existența Adevărului. Pare simplă întrebarea: < În ce constă sensul vieții? > Și, totuși, rămâne fără răspuns.

Acesta- sensul vieții- stă în Adevăr, în fericire și în dragoste. Un copil de nouă ani, educat în lumea reală are despre Univers o cunoștință mai precisă decât aceea a structurilor educative și a multor studioși recunoscuți în societatea voastră.

- Stop, Anastasia! Probabil, ai în vedere cunoștințele despre natură, dacă viața îi va decurge ca a ta. Aici pot fi de acord cu tine. Dar omul modern, că o fi un bine sau un rău,- asta-i o altă chestiune-, este constrâns să trăiască în lumea noastră tehnocratică, cum o numești tu. Un om educat, așa cum propui tu va cunoaște Natura, o va simți, dar în altele se va dovedi profan. Mai există, pe lângă asta, determinate științe ca matematica, fizica, chimia sau, pur și simplu, științele vietii și fenomenelor sale sociale.

- Toate astea sunt nimicuri pentru cel care a cunoscut la vremea lui esența lumii. Dacă el își dorește să se cimenteze într-un anumit domeniu, atunci, cu mare ușurință, îi va întrece pe ceilalți.

- Cum se explică asta?

- Omul din lumea tehnocratică nu a inventat încă nimic care să nu existe în Natură. Până și cele mai perfecte mecanisme artificiale nu sunt altceva decât o copie păcătoasă a ceea ce deja există în Natură.

- Bine, fie așa cum spui tu, dar nu uita că ai promis să-mi explici cum să educăm copiii în condițiile actuale, cum să-i facem să-și dezvolte capacitățile. Doar că, te rog, vorbește-mi mai explicit, dovedește-mi cu exemple concrete.

- O să-ncerc să-ți expun câteva exemple concrete,- răspunse Anastasia. Am modelat, deja, situații similare și am încercat să-i sugerez unei familii ceea ce trebuie să facă, doar că părinții nu reușesc, în nici un fel, să recunoască momentul decisiv pentru a-i pune copilului întrebarea... Acestor părinți le-a fost dăruit un copilaș deosebit de curat, care ar fi fost capabil să aducă mult bine ființelor de pe Pământ, dar... Părinții își iau cu ei fiul de abia trei anișori când merg la grădina lor, dar iau cu ei și jucăriile preferate ale acestuia. Jucării artificiale care-i distrag atenția de la adevăratele priorități ale Universului. Ah! De nu ar fi făcut toate acestea!... Copilul s-ar fi putut ocupa cu altele mult mai importante decât raportul lipsit de sens și dăunător chiar cu

obiectele artificiale.

Mai întâi de toate rugați-l să vă ajute, dar făceți-o în mod serios, fără să imitați limbajul infantil, mai ales dacă se arată dispus cu adevărat. Dacă faceți o însămânțare, cereți-i să vă țină semințele pregătite în acest scop, puneți-l să plivească terenul înaintea voastră sau să pună el însuși sămânța în pământ. În tot acest timp, descrieți-i ceea ce faceți. Ca de exemplu:

< Noi punem sămânța în pământ și o acoperim cu țărână. Când soarele va răsări și va încălzi pământul, micuței semințe îi va fi cald și va încolți. Va dori să vadă soarele și va scoate colțișorul ei verde din pământ,- uite ca ăsta. Și-i arătați un firișor de iarbă. Dacă colțișorului o să-i placă, atunci el va deveni tot mai mare, se va transforma într-un copac sau în ceva mai mic; într-o floare ca de exemplu. Și eu vreau ca el să ne prepare un fruct gustos iar tu, dacă o să-ți placă, o să-l mănânci. Acest răsad va prepara fructul său special pentru tine >.

De fiecare dată când vă duceți la grădină cu copilul, sau când se trezește, îi cereți să se uite; nu cumva a mai încolțit vreun răsad? Și dacă vedeți că a ieșit vreun colțișor, înveseliți-vă. Când însă, nu însămânțați ci plantați anumite răsaduri, explicați-i ceea ce faceți, pe înțelesul lui. Dacă plantați roșii pătlăgele, puneți-vă copilul să vă dea la mână răsadurile unul după altul. Dacă, din greșeală, rupe un fir de răsad, luați mica plantă în mână și spuneți-i: < Cred că acesta nu va trăi și nu ne va face fructe. S-a rupt dar, hai să-l plantăm oricum >. Plantați-l alături de alte fire sănătoase. Peste câteva zile, când vă întoarceți cu copilul în grădină, iar micile răsaduri vor fi deja înflorite, arătați-i firul pe care l-a rupt și amintiți-i că s-a rupt în momentul plantării. Doar spuneți-i, nu-i reproșați. Vorbiți-i ca unui adult ca voi. În conștiința voastră trebuie să acceptați că, în anumite sensuri, el vă depășește; ca de exemplu în puritatea gândurilor. El este un înger. Dacă veți accepta asta, atunci comportamentul vostru viitor va fi intuitiv, iar copilul vostru va deveni un om care vă va face cu adevărat fericiți. Când veți dormi sub cerul înstelat, luați-l cu voi și pe copil, așezați-l lângă voi, să privească cerul plin de stele, dar nu-i spuneți numele planetelor, nici cum vă explicati proveniența și scopul acestora, deoarece voi înșivă nu știti adevărul, iar dogmele pe care le aveți implantate în creierul vostru ar îndepărta copilul de Adevăr. În subconștient el cunoaște deja Adevărul care, încet-încet, va urca spre conștiința lui. Puteți, în schimb, să-i spuneți că vă place să priviți stelele strălucitoare și întrebați-l care dintre stele îi place mai mult decât celelalte?

Este de vitală importanță să știți cum să-i puneți întrebări copilului. Anul următor va trebui neapărat să-i dați în grijă un petec de pământ al lui, pentru a-l înfrumusețea sau pentru a face ce vrea cu el, la bunul său plac. În nici un caz să nu-l constrângeți dacă nu vrea și să nu-l corectați cu nimic în ceea ce face cu parceluța lui. Puteți, doar, să-l întrebați ce vrea să facă? Puteți să-l ajutați doar dacă i-ați cerut permisiunea de a lucra alături de el. Când însămânțați cerealele dați-i un pumn de semințe pe care să le împrăștie cu mânuța lui.

- Bine,- observai eu neîncrezător,- poate că în acest fel, în copil se va naște interesul pentru lumea vegetală și va deveni un bun agronom, dar cum va intra în posesul cunoștințelor din alte domenii?

- Cum? Prin acest contact, el nu va înțelege doar ce și cum crește pe Pământ dar va începe să gândească, să analizeze și în creierașul lui se vor trezi anumite celule care vor lucra pentru tot restul vieții. Îl vor face să devină mai inteligent, mai talentat și mai capabil decât ceilalți din jurul lui, ale căror celule vor rămâne adormite. În ceea ce privește viața cotidiană, ceea ce voi numiți progres, copilul va fi în stare să

demonstreze că nu are rivali în nici un domeniu și-n același timp puritatea gândurilor lui îl va face mult mai fericit. Contactul stabilit de el cu planetele sale îl ajută să adune informații tot mai noi și să le folosească. Toate aceste informații le va recepționa în subconștient de unde, sub formă de gânduri noi și deschise, se vor ridica la conștiință. Aspectul său fizic va fi ca a unui om obișnuit dar, înăuntru…

… Va fi, ceea ce voi numiți, un geniu.

Gimnaziul din pădure

- Spune-mi Anastasia, părinții tăi te-au educat exact așa?

Îmi răspunse după o mică pauză, timp în care, probabil, își aminti de copilărie.

- Eu nu-mi amintesc de tata și de mama de când erau vii. M-au educat bunicii, mai mult sau mai puțin, așa cum ți-am povestit eu ție. Faptul este că eu, natura și lumea animală care mă înconjoară, ca și cum aș percepe-o fără să înțeleg în profunzime mecanismul ei. Explicația acestui fenomen nu mă interesează în mod deosebit atât timp cât reușesc să percep totul intuitiv. Bunicul și străbunicul, din când în când, veneu pe la mine și-mi puneau întrebări, iar eu trebuia să le răspund. La noi, generațiile mai vârstnice tratează noul-născut și copii mici ca pe divinități și prin răspunsurile date de ei controlează puritatea gândurilor.

O rugai pe Anastasia să-și amintească vreuna din întrebările și răspunsurile concrete. Ea surâse și îmi povesti:

- Odată mă jucam cu un șarpe. Mă întorc; stăteau lângă mine și zâmbeau. Mă înveselii imediat, pentru că îmi era foarte interesant să stau cu ei. Doar ei puteau să-mi pună întrebări și să facă inima să-mi bată în același ritm cu ale lor, în lumea animalelor era puțin altfel. Am alergat spre ei, străbunicul mi s-a închinat, iar bunicul m-a luat pe genunchi. Ascultam bătaia inimii și, îndepărtându-mă, am privit la firele albe din barba lui. Tăceam toți trei. Ne gândeam… se stătea bine așa… După care bunicu' mă întrebă:

- Spune-mi Anastasia, de ce aici îmi crește păr?- și-mi arătă spre cap și spre barbă - iar aici nu-mi crește?- și-mi arătă fruntea și nasul.

Eu i-am atins fruntea, nasul, dar răspunsul nu venea și, să vorbesc fără să gândesc, nu puteam; trebuia mai întâi să înțeleg.

Când veniră, peste câtva timp, din nou la mine, bunicul mă întrebă din nou:

- Uite că nu încetez să mă întreb de ce aici părul îmi crește iar aici nu?- și, din nou, îmi indică fruntea și nasul.

Străbunicu' mă privi serios și cu mare atenție. Atunci gândii că, într-adevăr, asta era o problemă serioasă pentru el și-l întrebai:

- Bunicule, dar tu chiar ai vrea să-ți crească păr peste tot? Până și pe frunte și pe nas?

Străbunicu' mă privea tăcut și gânditor. Bunicu' îmi răspunse:

- Nu, nu aș vrea.

- Ăsta este și motivul pentru care nu-ți crește, pentru că tu nu-ți dorești.

Gânditor, ca și cum și-ar fi interogat gândurile, mângâindu-și barba, zise:

- Iar aici, înseamnă că îmi crește pentru că așa vreau eu?

Eu îl aprobai:

- Bineînțeles bunicule, așa vrei tu, așa vreau eu, așa vrea Cel care te-a creat...

Străbunicu', ca trezit din somn, întrebă:

- Și cine..? Cine l-a creat?

- Acela, care a creat totul,- răspunsei eu.

- Dar unde este? Arată-mi!- mă întrebă străbunicul aplecându-se în fața mea.

Eu nu am putut să-i răspund pe loc, iar întrebarea îmi rămase în minte și deseori mă gândeam la ea...

- Și după aceea ai răspuns?- întrebai eu.

- Am răspuns, aproape după un an și am primit noi întrebări. Până ce nu răspundeam la o întrebare, bunicii nu-mi făceau una nouă, iar eu sufeream foarte tare.

Atenția acordată persoanei din fața ta

Am întrebat-o pe Anastasia cine a învățat-o să vorbească, dacă părinții aproape că nu și-i amintește, iar bunicii i se adresau atât de rar. Răspunsurile pe care mi le dădu mă stupiră. În opinia mea necesită analize de specialitate, așa ca o să încerc să le reproduc cât mai complet posibil. Mie, sensul acestora mi se dezvălui încet-încet.

La întrebările mele, inițial, ea-mi răspunse cu o altă întrebare:

- Ai în vedere, darul de a vorbi în limba diferitelor persoane?

- Ce înseamnă *diferite*? Vrei să spui că tu știi să vorbești în mai multe limbi?

- Da,- răspunse Anastasia.

- Chiar și în germană, franceză, engleză, japoneză, chineză?

- Da,- repetă ea și adăugă: Tu vezi prea bine- eu vorbesc în limba ta.

- Vrei să spui, în rusă?

- Este prea sintetic. Vorbesc, sau cel puțin mă străduiesc să vorbesc cu acele structuri de cuvinte pe care le folosești tu în limba ta. La început mi-a venit greu, având în vedere că vocabularul tău este limitat, iar compozițiile de cuvinte se repetă așa de des. Sentimentele sunt exprimate foarte palid. Cu această limbă îți vine greu să exprimi cu precizie tot ce

gândești.

- Așteaptă Anastasia, acum o să te întreb ceva într-o limbă străină, iar tu o să-mi răspunzi.

Am salutat-o în engleză, apoi în franceză. Ea, îmi răspunse instantaneu.

Din păcate nu stăpânesc limbile străine. La școală am studiat germana, dar eram mediocru. În germană mi-amintesc doar o frază întreagă pe care, cu camarazii de clasă, o învățasem pe de rost.

Și i-o spun Anastasei:

- *Ich liebe dich und gibt mir dein Hand.*

Ea-mi întinse mâna și-mi răspunse în germană:

- Îți dau mâna.

Șocat de cele auzite, încă necrezându-mi urechilor, o întrebai:

- Dar cum, fiecare om poate învăța toate limbile?

Intuitiv, simțeam că acest neobișnuit fenomen se explică simplu, iar eu neapărat trebuia să-l învăț și să-l răspândesc printre oameni.

- Anastasia, te rog, explică-mi pe limba mea și ajută-mă să înțeleg, folosește exemple - o rugai eu, din cale-afară de răscolit.

- Bine, bine, dar liniștește-te, relaxează-te, altfel nu o să înțelegi. Mai întâi, însă, hai să te învăț să scrii în rusă.

- Dar eu știu să scriu, lasă asta, destăinuie-mi studiul limbilor străine.

- Nu o să te învăț doar să scrii, ci o să te ajut să devii un scriitor. Un scriitor talentat. Vei scrie o carte.

- Imposibil!

- Dimpotrivă, este posibil. Și foarte simplu.

Anastasia luă o crenguță și desenă pe pământ tot alfabetul rus cu toate semnele de punctuație specifice. Mă întrebă:

- Câte litere sunt?

- Treizeci și trei,- am răspuns eu.

- Vezi, literele sunt, într-adevăr, prea puține. Poți numi carte ceea ce am desenat eu?

- Nu,- răspunsei eu,- este un alfabet normal și atât. Litere obișnuite.

- Și, cu toate astea, oricare din cărțile rusești este alcătuită din aceste litere normale,- observă ea,- Ești de acord? Înțelegi cum este de simplu?

- Da, dar în cărți, acestea sunt ordonate în manieră diversă.

- Corect, toate cărțile sunt formate dintr-o multitudine de combinații din aceste litere, omul le dispune automatic, ghidat doar de sentimentele interioare. De aici rezultă că, inițial, nu se naște o combinație de litere și sunete, ci de sentimente create de imaginația sa. În cel care va citi se vor naște aproape aceleași sentimente, iar ele vor rămâne pentru mult timp în memoria lui. Ai putea să-ți amintești vreo imagine, vreo situație dintr-o carte pe care ai citit-o?

- Pot,- răspunsei eu gânditor.

Îmi veni în minte *Eroul timpurilor noastre* scrisă de Lermontov și mă apucai să-i povestesc Anastasiei. Ea mă întrerupe:

- Uite, vezi, poți descrie eroii acestei cărți, poți povesti ceea ce simțeau ei, cu toate că a trecut destul de mult timp de când ai citit. Dar dacă, în schimb, ți-aș fi cerut să-ți amintești în ce ordine erau așezate aceste treizeci și trei de litere, ce fel de combinații au fost create cu ele, ai fi putut să le reproduci?

- Nu. Ar fi fost imposibil.

- Într-adevăr este foarte dificil. Înseamnă că sentimentele au trecut de la scriitor la cititor cu ajutorul tuturor combinațiilor posibile, create cu aceste treizeci și trei de litere. Tu ai văzut aceste combinații și le-ai uitat pe loc, în timp ce sentimentele și imaginile ți-au rămas în memorie și ți le amintești pentru mult timp... Așadar, se deduce de aici

că, dacă trăirile sufletești sunt strâns legate de aceste simboluri, în ciuda tuturor convențiilor, atunci este evident că sufletul constrânge aceste semne să se alterneze astfel încât să formeze combinații care, în final, să-l facă pe cel care citește să vadă sufletul scriitorului. Și dacă în sufletul scriitorului...

- Așteaptă, Anastasia. Spune-mi mai simplu, mai clar, mai concret, fă-mi măcar un exemplu cum se pot studia limbile străine. O să faci mai încolo din mine un scriitor, acum concentrează-te și dezvăluie-mi secretele învățării limbilor. Pe tine cine te-a învățat?

- Străbunicul meu,- răspunse Anastasia.

- Demonstrează-mi cu ceva concret,- o rugai eu dornic să înțeleg totul cât mai repede.

- Bine, dar nu te mai agita așa. Voi reuși, până la urmă, să găsesc modul ca tu să pricepi și, dacă pentru tine este așa de important, o să-ncerc să te-nvăț toate limbile. O să vezi cât e de simplu.

- Pentru noi, acest lucru este de-a dreptul incredibil, Anastasia, așa că încearcă să-mi explici. Și spune-mi, în cât timp ai putea să mă înveți?

Se gândi puțin și, uitându-se lung la mine, îmi zise:

- Cât despre memoria ta,- asta nu-i o problemă, este destul de bună... mai dificil o să fie cu obiceiurile tale cotidiane... Îți va trebui mult timp.

- Cât?- întrebai eu nerăbdător să aud răspunsul.

- Doar pentru asimilarea conceptelor de tipul *salut* sau *la revedere*, cred că nu mai puțin de patru până la șase luni,- răspunse Anastasia.

- Povestește-mi totul, Anastasia, cum făcea străbunicul tău?

- Se juca cu mine.

- Cum se juca?- Povestește-mi.

- Nu te agita, te rog relaxează-te. Nu reușesc să pricep de ce ești așa de agitat.

Apoi, urmă liniștită :

- Străbunicul se juca cu mine, ca și cum ar fi glumit. Când trecea pe la mine fără bunicu', se apropia, se închina profund, îmi întindea mâna, iar eu i-o întindeam pe a mea. La început îmi strângea mâna, apoi se așeza în genunchi, mi-o săruta și-mi zicea : < Salut Anastasia >

O dată veni, făcu totul ca de obicei, ochii săi mă priviră blajini, iar buzele sale pronunțară un fel de abracadabra. Eu îl privesc mirată, iar el din nou îmi spune ceva fără noimă. Nu m-am putut abține și l-am întrebat:

- Bunelule, ai uitat ce trebuie să spui?

- Am uitat...,- răspunse străbunicu'.

După asta se îndepărtă câțiva pași, se gândi la ceva și se întoarse către mine. Întinse mâna iar eu i-o întinsei pe a mea. Se așează în genunchi, îmi sărută mâna. Privirea îi era dulce, buzele i se mișcau, dar nu spuse nimic. Aproape că mă speriai. Îi sugerii întrebătoare:

- Salut Anastasia,- spun eu.

- Corect,- confirmă străbunicul, zâmbind.

Și eu am înțeles că era un joc, iar noi ne jucam des așa.

La început fu simplu, apoi jocul se complică dar deveni și mai interesant. Acest joc începu la vârsta de trei ani și se termină la unsprezece. La sfârșitul acestei școli, *elevul* dă un fel de examen care consistă în a privi cu atenție interlocutorul și a-l înțelege fără cuvinte, indiferent de limba în care se exprimă. Un astfel de dialog este mult mai complet decât vorbirea, mai rapid și mai cuprinzător. Voi îl definiți transmiterea gândurilor la distanță sau telepatie. Îl considerați neobișnuit, îl clasificați în sfera fenomenelor fantastice dar este, pur și simplu, un comportament atent față de persoana din fața ta, o imaginație dezvoltată și o bună memorie. Cu un astfel de limbaj, nu numai că se schimbă informații în mod mai eficient, dar se poate cunoaste sufletul

omului, al lumii vegetale şi animale, în general al întreg Universului.

- Anastasia, ce legătură au plantele care cresc în grădinile noastre cu toate astea şi ce rol joacă?

- Cum adică ce legătură au? Copilul recunoaşte lumea plantelor ca o părticică a Universului, intră în contact cu plantele sale şi cu ajutorul lor şi al părinţilor săi, cunoaşte repede, foarte repede Adevărul şi, intensiv, se dezvoltă în el capacităţi deosebite în psihologie, filozofie, în ştiinţele naturale şi în toate ştiintele voastre. Dacă acest joc va continua, iar ca exemplu vor fi folosite obiecte artificiale din lumea tehnologică, copilul se va încurca. Nu îl vor mai ajuta forţele Naturii şi ale Cosmosului.

- Ţi-am spus deja, Anastasia- copilul, în cel mai bun caz, va deveni agronom. Dar de unde va asimila cunoştinţele din alte domenii?

Dar Anastasia continuă să afirme că, omului educat în această manieră i se dezvotă înclinaţii spre o foarte rapidă asimilare a cunoştinţelor din toate domeniile.

O farfurie zburătoare? Nimic extraordinar!

Atunci, ca dovadă, îi cerui să-mi arate cunoştinţele ei în domeniul tehnologic.

- Tu ce aştepţi de la mine? Vrei să-ţi descriu cum funcţionează toate posibilele mecanismele din lumea voastră?

- Tu arată-mi ceva la care marii noştri oameni de ştiinţă au ajuns cu mare greu. Să zicem, de exemplu, fă o mare descoperire ştiinţifică.

- Dar este exact ceea ce continui să fac pentru tine, acum.

- Nu. Nu trebuie s-o faci pentru mine, ci pentru oamenii de ştiinţă, în aşa fel încât ei să recunoască această descoperire. Fă o descoperire din domeniul tehnologic, despre astronave, despre atom, despre noi tipuri de carburanţi pentru motoare, având în vedere, că tu consideri aceste lucruri atât de banale.

- Acest domeniu comparativ cu ceea ce încerc să-ţi explic eu ţie, ca să folosesc limbajul tău, este din epoca de piatră.

- Perfect! Pentru tine sunt primitive, înseamnă că-ţi va veni uşor să mi le explici. Demonstrează-mi că ai dreptate, astfel vei arăta că eşti mai inteligentă decât mine. Zi-mi, de exemplu, în opinia ta, avioanele noastre şi astronavele sunt mecanisme perfecte?

- Nu. Ele sunt atât de rudimentare... sunt dovada primitivismului căii alese de voi în dezvoltarea tehnologică.

Acest răspuns mă puse pe gânduri, mă făcu să înțeleg că: ori, ea știa infinit de multe lucruri pe care noi nici măcar nu ni le imaginam, ori era complet nebună. Hotărâi să merg înainte cu tentativele mele:

- În ce sens sunt primitive rachetele și avioanele noastre?

Anastasia îmi răspunse după o clipă de reflecție:

- Mișcarea tuturor mecanismelor voastre, absolut a tuturor, este bazată pe energia generată de o explozie. Necunoscând alte surse mai perfecte, mai naturale, voi folosiți, cu o incredibilă tenacitate, acest sistem primitiv și greoi. Nu vă opresc nici măcar consecințele nefaste ale acestei utilizări. Avioanele și rachetele voastre au o autonomie de zbor de-a dreptul ridicolă; abia se ridică de la sol (considerând imensitatea Universului) și, printre altele, această evoluție a atins deja nivelele limită. Este ridicol! Substanțele explozive sau combustibile propulsează această greoaie construcție pe care voi o numiți astronavă. Pentru asta, o mare parte din volumul acestor mecanisme este ocupat de însăși sistemul de propulsie.

- Și care ar mai putea fi un alt principiu de propulsie în aer?

- Spre exemplu, cel al farfuriilor zburătoare,- răspunse ea.

- Ce ai spus!? Tu cunoști farfuriile zburătoare și principiul lor de deplasare?

- Bineînțeles că le cunosc. Este extraordinar de simplu și rațional.

Mie mi se uscă saliva în gură, începui s-o zoresc:

- Vorbește-mi, Anastasia! Repede și pe înțelesul meu.

- Bine, bine, dar calmează-te, dacă te agiți așa o să-ți vină și mai greu să pricepi ceva. Principiul deplasării farfuriei zburătoare are ca bază elaborarea vacuumului.

- Cum adică? Spune mai pe înțeles.

- Tu ai un vocabular cu resurse limitate iar eu, de nevoie, trebuie să-l folosesc ca tu să mă înțelegi.

- Eu știu o mulțime de cuvinte,- bâlbâii eu agitat: bancă, acoperiș, pastilă, aer... și-ncepui să-i înșir tot ce-mi trecea prin cap în acel moment, începui să spun până și prostii.

Anastasia mă întrerupse:

- Nu este necesar, cunosc toate cuvintele cu care tu te exprimi, dar există și altele și, mai mult de atât, există multe alte moduri de a transmite informații. Cu ajutorul acestor moduri mi-ar fi posibil să-ți explic într-un minut, dar cu vocabularul tău nu-mi vor fi de ajuns nici două ore. Este foarte mult și eu aș fi vrut să-ți vorbesc despre altele mult mai semnificative.

- Nu Anastasia, vorbește-mi despre farfuria zburătoare, despre principiul ei de deplasare, despre generatorii de energie. Până ce nu o să-nțeleg bine nu o să mai ascult nimic altceva.

- Bine,- urmă Anastasia,- Explozia se produce când un corp solid, sub o anumită acțiune, se transformă rapid într-o substanță gazoasă sau când, în decursul unei reacții chimice, două substanțe gazoase se transformă în una mai ușoară. Acest lucru, bineînțeles, este cunoscut de acum tuturor.

- Așa este,- răspunsei eu,- praful de pușcă, dacă îi dai foc se transformă în fum, benzina în gaze.

- Da, cam așa. Dar dacă tu sau voi ați avea gânduri mai curate și o mai profundă cunoaștere a Naturii ați fi înțeles de mult, că dacă există un proces care face ca o substanță să-și mărească volumul brusc prin explozie, transformându-se în altceva, atunci- evident- trebuie să existe și fenomenul invers. În natură există microorganismele care transformă substanțele gazoase în solide. În general, acest proces îl generează toate plantele din natură doar cu viteze diferite și cu diferite grade de duritate și consistență a produselor finite. Privește în jurul tău- ele absorb sucurile pământului și respiră aerul prelucrându-le în corpuri solide și rigide, să spunem lemnul sau ceva și mai dur- coaja de nucă sau

sâmburii de prune. Invizibil ochiului uman, acest microorganism face toate astea cu o viteză incredibilă în timp ce se hrănește doar cu aer. Uite, aceste microorganisme sunt generatoarele de energie ale farfuriei zburătoare. Sunt asemănătoare microcelulelor din creierul uman. Doar că, în ceea ce privește funcția lor, sunt specializate. Au o singură funcție- deplasarea. Dar își fac datoria impecabil, reușind să propulseze nava cu o viteză de nouăsprezece ori mai mare decât viteza de gândire a unui om de rând de pe Pământ.

Sunt dispuse pe latura interioară a suprafeței externe a farfuriei zburătoare, între pereții dubli ai acesteia. Distanța dintre pereții dubli este aproximativ de trei centimetri. Suprafețele, superioară și inferioară a pereților externi, sunt poroase. Prin acești micropori, microorganismele aspiră aerul, formând prin asta, vidul din fața navei. Curenții de aer încep să se solidifice încă înainte de a veni în contact cu farfuria zburătoare și, traversând aceste microorganisme, se transformă în mici sfere solide. După asta sferele se măresc până la un diametru de aproape jumătate de centimetru, se topesc ca apoi să cadă între pereții inferiori ai navei, unde trec din nou în stare gazoasă. Pot fi mâncate, bineînțeles dacă se reușește înainte ca acestea să se dezintegreze.

- Pereții farfuriei zburătoare din ce sunt făcuți?

- Sunt cultivați.

- Cum?!!

- Dar de ce te miri așa, în loc să judeci? Multe persoane cultivă în recipienți de sticlă o ciupercă care produce un suc gustos și puțin acrișor. Această ciupercă ia forma sticlei în care crește. Ciuperca asta, printre altele, este foarte asemănătoare farfuriei zburătoare- are și ea pereții dubli. Iar dacă în sucul acesteia, se mai adaugă un microorganism, instantaneu se va produce solidificarea. Microorganismele despre care vorbesc pot fi elaborate sau mai bine zis pot fi create cu forțelor creierului uman, pentru asta însă, este nevoie de voință și de o imaginație strălucitoare.

- Tu poți să faci așa ceva?

- Da, doar că forțele mele nu ar fi de ajuns. Se cere efortul câtorva zeci de persoane cu aceste abilități și totul trebuie făcut în decursul unui an întreg.

- Pe Pământ există toate mijloacele necesare pentru a construi sau cultiva, cum spui tu, o farfurie zburătoare?

- Bineînțeles că există. Pe Pământ există tot ceea ce există în Univers.

- Dar cum se așează microorganismele în interiorul pereților farfuriei, dacă sunt atât de mici că nu se văd ?

- Când peretele superior a crescut, acesta singur va atrage microorganismele și le va aduna în cantități impresionante, așa cum fagurii unui stup atrag albinele. Dar și aici este necesară forța minților a câtorva zeci de persoane. Oricum, ce sens are să-ți explic în detaliu restul, din moment ce voi, oricum, nu puteți să le cultivați din cauza lipsei, pentru moment, de astfel de persoane dotate de voință comună, de inteligență și conștiință?

- Tu, Anastasia, nu poți să ne dai o mână de ajutor?

- Pot.

- Atunci fă-o.

- Deja, v-am ajutat...

- Ce ai făcut ?- întrebai eu, nelămurit.

- Ți-am spus cum se educă copii și o să-ți mai spun iarăși. Tu vei vorbi oamenilor despre asta. Mulți vor înțelege, iar fiii lor, astfel educați, vor fi inteligenți, vor avea cunoștințe și voință care le vor permite să construiască nu numai aceste primitive farfurii zburătoare dar, cu siguranță, mult mai multe...

- Anastasia de unde ai aflat toate astea despre farfuriile zburătoare? Nu-mi spune că tot din contactul cu plantele?

- Ele au aterizat aici și eu, ca să spun așa, le-am ajutat să-și repare nava lor.

- Sunt, cu mult mai inteligente decât noi ?

- Categoric, nu! Sunt nemăsurat de departe de om, le este frică, nu se apropie de el cu toate că sunt foarte curioase. La început se temeau de mine. Au încercat, cu mijloacele lor, să mă paralizeze mintal. Din toate puterile, încercau să mă sperie, să mă uimească. Le-am ostoit foarte greu.

- Dar cum nu sunt inteligente, din moment ce fac ceea ce omul încă nu poate?

- Ce este atât de paradoxal în asta? Și micuțele albine realizează din materiale naturale construcții incredibile cu un întreg sistem de ventilație și încălzire, dar asta nu înseamnă că sunt superioare, intelectiv, omului. În Univers nimeni și nimic nu este mai puternic decât omul, în afară de Dumnezeu!

Creierul- un supercomputer

Posibilitatea construirii unei farfurii zburătoare suscită în mine un interes deosebit. Dacă ar fi să luăm în considerație doar principiul de propulsie ca ipoteză, atunci și acesta ar fi inedit. Farfuria zburătoare este un mecanism destul de complex chiar și pentru noi pământenii și nu un simplu obiect de uz comun.

Din această pricină îmi doream să aud ceva care să poată fi, imediat, pe înțelesul nostru. Ceva care să nu necesite cercetările creierelor savante, dar să poată fi pus în practică în condițiile actuale ale societății, aducând beneficii imediate. I-am propus Anastasiei să-i formulez o problemă, cu care se confruntă în mod serios societatea noastră contemporană. Ea se arătă de acord și mă întrebă:

- Numai că tu, într-un fel sau altul, va trebui să formulezi această problemă. Cum aș putea s-o rezolv, neștiind ce vrei?

Am început să mă gândesc la ce ar fi mai actual astăzi și mi se conturară în minte datele acestei probleme:

- Știi Anastasia, în marile noastre metropole, astăzi devine tot mai spinoasă problema poluării mediului înconjurător. Aerul este imposibil de respirat.

- Dar sunteți chiar voi, cei care îl viciați!

- Este subînțeles că vinovații suntem doar noi. Tu, însă, ascultă mai departe și încearcă să nu filozofezi pe marginea argumentului, că trebuie să fim mai curați, să avem mai mulți copaci, ș.a.m.d. Ia totul așa cum este astăzi și gândește-te la ceva... Spre exemplu, ca aerul în marile orașe

să fie mai curat cu cincizeci la sută și ca acest lucru să nu necesite fonduri guvernamentale. Și ca soluția ta să fie cea mai rațională dintre toate variantele posibile, curățirea aerului să fie un proces pe înțelesul meu și a tuturor celorlalți.

- Acum o să-ncerc,- răspunse Anastasia,- ai enumerat toate condițiile?

Îmi trecu prin cap, pentru orice eventualitate, să mai îngreunez puțin problema, pentru cazul în care mintea și capacitățile ei s-ar fi demonstrat, cu adevărat, cu mult superioare celor ale noastre și adăugai:

- Să faci ca soluția propusă de tine să aducă un profit.
- Cui?
- Mie și tării. Tu, doar, trăiești pe teriroriul Rusiei, așa că Rusiei!
- Asta înseamnă bani?
- Da.
- Mulți?
- Profit, Anastasia,- banii nu sunt niciodată mulți.

Mie mi-ar fi de ajuns atât cât să-mi plătesc expediția asta și următoarea, pe când Rusiei...

Meditai câteva clipe: dar dacă Anastasia ar putea fi interesată de anumite bunuri materiale ale civilizației noastre? Și o întreb:

- Pentru tine nu vrei nimic?
- Eu am tot ce-mi trebuie,- răspunde Anastasia.

Și, dintr-odată, îmi veni o idee: am înțeles ce putea s-o intereseze.

- Să zicem, Anastasia, că soluția ta o să aducă atâția bani încât toți grădinarii, toți agricultorii de pe întreg cuprinsul Rusiei, să poată să primească semințele gratis sau în condiții economice avantajoase.
- Fantastic!!- strigă Anastasia entuziasmată. Ai avut o idee fantastică! Dacă ai terminat, o să-ncep chiar acum să mă concentrez asupra problemei. Ah... cât îmi place!! Mai ai altceva de adăugat, sau...?
- Nu, Anastasia. Ajunge atât pentru moment.

Simții că Anastasiei îi plăcură atât problema în sine cât, în mod deosebit, ideea semințelor gratuite pentru grădinarii săi. Însă, în acele momente, eu eram convins că, în ciuda capacităților ei intelectuale extraordinare, nici măcar Anastasia nu ar fi rezolvat problema purificării aerului deoarece, dacă într-adevăr ar fi existat vreo soluție, atunci institutele noastre de cercetări de mult ar fi găsit-o.

Anastasia, în mod energic, nu calmă ca în alte rânduri, se lungi în iarbă cu brațele desfăcute lateral. Degetele ușor îndoite și îndreptate spre cer, ba se mișcau, ba se opreau, pleoapele ochilor erau închise și tremurau.

Rămase așa pentru vreo douăzeci de minute după care deschise ochii, se ridică în capul oaselor și-mi vorbi:

- Am găsit. Dar ce coșmar!
- Ce ai găsit? Despre ce coșmar vorbești?
- Cea mai mare pagubă v-o aduc așa zisele mașini. Ele sunt foarte multe în marile orase și fiecare din aceste mașini emană un miros urât și dăunător organismelor vii. Cel mai mare pericol stă, însă, în faptul că ele amestecă acest fum cu mici particule de pământ sau praf impregnându-le. Mișcarea lor ridică în aer praful îmbibat, iar omul este constrâns să respire acest amestec ucigător, praful se așează pe plante, pe copaci, acoperind totul de jur împrejur. Este deosebit de dăunător pentru om și pentru plante.
- Desigur că este rău. Dar acest fapt este deja cunoscut tuturora, doar că nimeni nu poate face nimic. Există spălătorii auto, dar nu rezolvă situația. Tu, Anastasia, nu ai descoperit nimic, absolut nimic nou, nu ai găsit o soluție originală pentru a curăța aerul.
- Eu, doar am individuat sursa principală a daunei, acum o să mă gândesc și o să analizez...Va trebui să mă concentrez

pentru mult timp, poate chiar o oră, deoarece nu m-am mai ocupat niciodată cu astfel de probleme. Tu, ca să nu te plictisești, mergi și te plimbă prin pădure sau...

- Tu concentrează-te, găsesc eu ceva de făcut.

Anastasia se reculese în ea. Întors după o oră de plimbare prin împrejurimi o găsii, după câte mi se păru, nu prea mulțumită și îi spusei:

- Vezi Anastasia, în acest caz, nici măcar creierului tău nu-i stă în putere să facă ceva. Tu nu te amărâ prea tare, la noi de problema asta se ocupă multe institute științifice și ele, ca și tine, nu au făcut nimic altceva decât să constate existența problemei în sine. Până în prezent nici institutele nu au reușit să facă nimic.

Ea îmi răspunse cu un ton de scuză:

- Am cercetat, cred, toate variantele posibile, dar la cincizeci la sută așa repede nu am putut ajunge.

Auzul acestora î-mi tulbură liniștea- însemna că totuși găsise ceva.

- Și la ce procent ai ajuns?- o întreb eu.

Ea suspină.

- Nu am reușit prea mult. Am ajuns pe la vreo treizeci și cinci- patruzeci la sută...

- Cuuum?!- exclamai eu, fără să mă pot abține.

- Cam slăbuț, nu-i așa?- întrebă Anastasia.

Mi se uscă din nou gâtul, intuii că ea nu putea minți, umflând sau micșorând ceea ce spunea. Încercând să-mi ascund emoțiile, îi vorbii:

- Hai să modificăm datele problemei: să facem treizeci și opt la sută. Acum spune-mi repede ce ai născocit.

- Va trebui ca aceste mașini, nu numai să împrăștie praful dar să-l și adune.

- Și cum ar putea să facă asta? Repede, repede, povestește-mi!

- În față, aceste mașini au ceva care atârnă... cum se cheamă?

- Bare de protecție,- o ajutai eu.

- Așa, bara de protecție! Sub aceasta, sau în interiorul ei vor trebui montate niște cutiuțe care să fie găurite atât în partea anterioară cât și posterioară. Prin mișcarea mașinilor, aerul murdar va intra prin găurile din față, va fi curățat de anumite filtre, după care va ieși prin găurile din spate mai curat cu aproape douăzeci la sută.

- Atunci, de unde ai scos patruzeci la sută?

- Acum, acest praf nu este aproape niciodată curățit de pe străzi, dar în cazul nostru va deveni din ce în ce mai puțin, pentru că va fi adunat în fiecare zi de peste tot. Eu am calculat că după aproape o lună de zile, cu ajutorul acestor cutii, dacă vor fi instalate pe toate mașinile, cantitatea de praf murdar se va reduce cu patruzeci la sută. Mai mult de atât, pentru moment, este imposibil deoarece aici mai intervin și alți factori.

- Ce dimensiuni trebuie să aibă aceste cutii, în interiorul lor ce trebuie să conțină, câte găuri și la ce distanță unele de altele vor trebui făcute?

- Vladimir, tu vrei ca eu personal să montez aceste cutii pe fiecare mașină în parte?

Pentru prima dată de când o cunoșteam observai că avea simțul umorului și-ncepui să râd imaginându-mi-o pe Anastasia înfiletând cutiile ei pe mașini.

Ea începu să râdă de râsul meu și se înveseli. Se îndreptă spre poienița ei și începu să dănțuiască.

Ideea era într-adevăr simplă, restul erau mici detalii tehnice. Deja singur, fără ajutorul Anastasiei, începui să-mi imaginez totul: comenzile șefilor administrativi, controalele periodice, schimbul filtrelor în serviceuri, reciclarea filtrelor uzate, controlul taloanelor, etc. O simplă decizie, ca și cu centurile de siguranță. O semnătură- și pe toate autoturismele au fost instalate centurile de siguranță. Și aici-

o mâzgâlitură de toc- și aerul va fi mai curat. Oamenii de afaceri se vor precipita să-și comande cutiile, fabricile vor avea de lucru și, în sfârșit- cel mai important-, aerul va fi mai curat…

- Asteaptă. În aceste cutii ce ar trebui să fie?

- În cutii… în cutii… Mai gândește-te și tu puțin. E așa de simplu,- răspunse ea fără să înceteze să se învârtă.

- Și banii pentru mine și pentru agricultorii tăi cum îi vom face?

Se opri în loc:

- Cum o să-i faci? Tu mi-ai cerut ca ideea să fie una dintre cele mai raționale… și eu ți-am găsit soluția cea mai rațională. Această soluție o vor aplica în toată lumea în marile orașe și pentru asta vor plăti Rusiei, așa că banii vor fi îndeajuns pentru tine și pentru semințele gratuite. Doar că partea ta o vei primi numai în anumite condiții.

Eu, în acele momente, nu dădui importanță cuvintelor ei privitoare la condiții. Continuai cu interogatoriul meu:

- Așadar va trebui brevetat? Cine, însă, va plăti de bună voie?

- De ce să nu să plătească? Vor plăti, acum eu o să stabilesc procentele. Din comercializarea acestor cutii, Rusiei îi revine doi la sută iar ție a suta parte.

- Da'ce, am nevoie de sfaturile tale? În anumite lucruri ești tare, dar în afaceri ești o profană. Nimeni nu va plăti de bună voie. Chiar și cu contracte încheiate și tot nu plătesc întotdeauna. Dacă ai ști câți răi platnici sunt pe la noi. Tribunalele arbitrare sunt supraîncărcate. Știi ce este un tribunal arbitrar?

- Îmi imaginez. Dar în acest caz vor plăti negreșit. Cine va refuza, se va ruina. Vor prospera doar cinstiții.

- Din ce cauză se vor ruina ? Nu cumva, tu te ocupi de extorsiuni?

- Dar ce-ți trecu prin cap? Cum ai putut să te gândești la așa ceva? Ei înșisi, cu comportamentul lor necinstit își vor creea în jur situații care îi vor împinge spre faliment.

Auzind toate astea am tras o concluzie: acceptând faptul că Anastasia nu putea minți și, după cum spuse ea, natura și mecanismele ei nu o lăsau să greșească, însemna că ea, înainte de a face aceste declarații, ar fi trebuit să prelucreze cu ajutorul creierului, o enormă cantitate de informații, să efectueze o sumedenie de calcule aritmetice, luând în considerație o serie de factori psihologici ale persoanelor care vor participa la proiectul ei. Mai concret vorbind, Anastasia nu numai că rezolvase o spinoasă problemă ca aceea a curățirii aerului dar analizase și pusese la punct un adevărat business-plan și toate astea în aproximativ o oră și jumătate. Hotărât să pun la punct anumite detalii am întrebat-o:

- Spune-mi Anastasia, tu ai făcut în minte calculele, ai stabilit procentele de purificare ale aerului, sumele de bani care vor rezulta din vânzarea cutiilor tale, montajul lor pe mașini, reciclarea filtrelor, ș.a.m.d.?

- Calculele s-au făcut și mai amănunțit și nu numai cu ajutorul creierului…

- Stop! Taci. Lasă-mă să-mi pun ordine în gânduri. Ia spune-mi puțin, tu ai fi în stare să te întreci cu unul dintre cele mai performante calculatoare din lume, să spunem japonez sau american?

- Pe mine, așa ceva nu mă interesează,- răspunse ea și adăugă:

Acest lucru este primitiv și, într-un fel, umilitor. Să te întreci cu un computer- este ca și cum… cum să-ți explic ca să înțelegi…? Ca și cum te-ai întrece cu proteza unei mâini sau a unui picior și nici aceea întreagă ci doar cu o parte a ei. Computerului îi lipsește lucrul cel mai fundamental - sentimentele!

Eu încercai să-i demonstrez contrariul povestindu-i cum

pe la noi persoane considerate foarte inteligente și respectate de societate joacă șah cu computerele. Dar când nici asta și nici alte tentative de ale mele nu o convinseră, o rugai s-o facă pentru mine și pentru alți oameni, ca o dovadă a capacităților creierului uman. Ea se arătă de acord, iar eu, fără să pierd timpul, o întrebai:

- Așadar, înseamnă că pot anunța oficial că ești preparată să te întreci cu un supercomputer japonez?

- De ce japonez?- mă întrebă Anastasia.

- Pentru că sunt considerate cele mai tari din lume.

- Aaa... așa? Mai bine cu toate deodată, ca pe viitor să nu-mi mai ceri să mă ocup iarăși cu chestiuni atât de lipsite de importanță ca asta.

- Minunat!- am strigat eu mulțumit,- Cu toate-odată, numai că va trebui să formulăm problema.

- Bine,- aprobă Anastasia,- Hai, chiar din capul locului, fără să pierdem vremea cu formularea, să spunem că ele vor trebui să rezolve problema pe care mi-ai pus-o dinainte mie, să confirme sau să respingă soluția mea. În cazul în care o vor respinge, să o propună pe a lor. Viața, oamenii ne vor judeca.

- Minunat, Anastasia! Complimente! Acest lucru va fi constructiv. Cât timp, după părerea ta, va trebui să le dăm să rezolve problema? Cred că o oră jumătate, cât ți-a trebuit ție, n-o să le ajungă. Să zicem trei luni.

- Să fie trei luni!

- Judecători să fie toți cei care vor dori. Dacă vor fi mulți, atunci nimeni nu va evalua din interes.

- Bine. Fie așa cum vrei tu. Acum, însă, mi-ar face mare plăcere să mai vorbim despre educația copiilor...

Anastasia considera fundamentală educația copiilor și de fiecare dată vorbea cu o deosebită plăcere. Propunerea mea să se întreacă cu computerele nu suscită în ea un interes deosebit, dar, cu toate astea, eu rămasei foarte satisfăcut că ea acceptase sfida.

Acum aș dori să convoc toți marii producători de computere moderne din lume să participe la întrecerea propusă și la găsirea soluției.

Decisei să stabilesc un premiu și o întrebai pe Anastasia:

- Câștigătorului ce premiu îi va fi acordat?

- Mie nu-mi trebuie nimic,- răspunse ea.

- Dar de ce, neapărat, ție? Ești absolut sigură de victoria ta?

- Bineînțeles, eu sunt o ființă umană.

- Bine, atunci ce-i vom oferi firmei care va ieși pe locul imediat următor ție?

- Eu o să le explic cum să-și modernizeze computerele lor primitive.

- Foarte bine! Sunt de acord cu tine!

<..În El era Viață și Viața era lumina oamenilor...>

(Evanghelia după Ioan)

Odată, la cererea mea, Anastasia mă conduse și-mi arătă *cedrul sunător* despre care-mi vorbiră bunicii ei. Ne îndepărtarăm, nu prea mult de poieniță și eu îl văzui. Era un copac de aproape patruzeci de metri înălțime care se ridica cu puțin deasupra celorlalți copaci dimprejur. Se deosebea, însă, prin coroana lui strălucitoare care răspândea în jur o aureolă ca acea din jurul capetelor de sfinți de pe icoane. Aureola nu era uniformă, dar pulsa. În cel mai înalt punct se forma o rază subtilă care se pierdea în infinitatea cerului.

Priveliștea era încântătoare și fascinantă.

La propunerea Anastasiei îmi lipii palma de trunchiul copacului și simții unele vibrații asemănătoare descărcărilor electrice care se pot auzi în vecinătatea stâlpilor de înaltă tensiune, doar puțin mai puternice.

- Eu, întâmplător, am găsit modalitatea să întorc energia acestuia spre Cosmos ca apoi să se reverse pe Pământ,- îmi relată Anastasia,- Vezi, scoarța este zgâriată în multe locuri, ursoaica s-a cățărat, iar eu, cu mare greu, am reușit s-o pun să se urce până la primele ramuri. M-am agățat de blana de pe spatele ei. S-a cățărat răgând nemulțumită, până m-a ridicat la primele ramuri. De acolo m-am urcat până în vârf. Am stat în vârful cedrului timp de două zile și m-am gândit... și m-am gândit. Îl mângâiam, strigam spre cer, dar nu a servit la nimic...

Au venit, bunicul si străbunicul meu. Nu-ți poți imagina ce s-a întâmplat. Stăteau la poalele copacului, strigau la mine și insistau să cobor. Eu, la rândul meu, le ceream să-mi spună ce să fac cu cedrul. Cum să salvez *cedrul sunător*, dacă lumea nu l-a tăiat. Ei nu-mi vorbeau. Dar simțeam că știau totul. Bunicul hâtru, încercă să mă păcălească, promițându-mi că mă va ajuta să intru în contact cu femeia aceea pe care nu reușisem nici măcar odată să o contactez.

Eu vreau foarte mult s-o ajut. În trecut bunicul s-a înfuriat că pierdeam așa de mult timp cu ea și nu mă ocupam de altceva. Dar eu știam că el nu mă putea ajuta, pentru că și străbunicul, în vreo două rânduri, pe ascuns de bunicu', tentase dar nu reuși să facă nimic.

Apoi bunicu' se enervă, rupse o crenguță dintr-un copac, alergă în jurul cedrului, biciuind amenințător aerul și strigându-mi că eram cea mai obtuză din familie, că mă comportam ilogic, că nu acceptam sfaturile înțelepte și că m-ar fi pedepsit cu vărguțe la șezut. Mă amenința cu vărguța, continuînd să biciuiască aerul. Ce-i trecu prin minte? Străbunicul pufni în râs. Mă apucai și eu de râs. Râzând, din neatenție, am rupt o crenguță din vârful copacului, din ciotul rămas iradie o rază. Auzii vocea străbunelului, foarte serioasă, imperativă și implorătoare în același timp:

< Nu mai atinge nimic nepoțică, coboară cu mare grijă, ai făcut, deja, tot ce trebbia >.

M-am supus și am coborât. Străbunicul mă îmbrățișă în liniste, tremura emoționat și arăta spre cedru. Din ce în ce mai multe crenguțe începură să se lumineze, ca apoi razele acestora să se unească, formând o rază enormă care se înălța spre cer. Acum, *cedrul sunător* nu ar mai fi ars. Cu raza lui ar fi dăruit lumii și întreg Pământului tot ce adunase timp de cincisute de ani. Străbunicul îmi spuse că raza se îndrepta în

direcția în care eu am strigat spre cer atunci când râzând, din neatenție, am rupt crenguța de cedru. Îmi mai explică deasemenea că dacă aș fi atins raza, creierul meu s-ar fi fărâmițat în bucăți, deoarece în ea erau conținute o enormitate de informatii și energie. În acest fel muriră părinții mei...

Anastasia îmbrățișă trunchiul cedrului, își lipi obrazul de scoarța acestuia, rămase un timp așa, după care continuă povestirea ei:

- Acest cedru l-au descoperit părinții mei. Doar că mama mea, neștiutoare, făcu o greșeală... Se urcă într-un copac de lângă *cedrul sunător*, întinse mâna spre o creangă de la baza copacului și o rupse. Din întâmplare fu luminată de energia crenguței. Aceasta era îndreptată în jos iar raza sa se scurgea înspre pământ. Este foarte negativ și foarte dăunător când energia se descarcă în pământ...

Când veni tata și o văzu pe mama mea care rămase nemișcată, agățată cu o mână de creanga copacului obișnuit și cu crenguța de cedru în cealaltă mână, pricepu totul.

Se cățără până în vârf. Bunicii îl văzură cum începu să rupă ramuri din vârful cedrului, dar acestea nu se luminau, în schimb tot mai multe raze începeau să se zărească în partea de jos. Străbunicul spuse că tatăl meu a înțeles că lipsea puțin și nu va mai putea să coboare. Raza din vârf încă nu se zărea, în schimb la baza cedrului se luminau tot mai multe crenguțe. Se ivi, în cele din urmă, o rază în partea superioară, când tata rupse o creangă mai mare și o îndreptă în sus. Raza, însă, nu strălucea iar el, înțelegând ce se întâmpla, o îndreptă spre sine. Când aceasta se învăpăie, tata mai avu timp doar să deschidă brațele îndreptând-o spre cer, după care luă naștere o aureolă pulsatilă.

Străbunicul povesti că creierul tatălui meu, în ultimele clipe de viață, avu posibilitatea de a asimila un enorm flux de energie și informații care, într-un mod incredibil, îi curățară toate noțiunile și cunoștintele dobândite în timpul vieții. Îi rămase timp doar să îndrepte mâinile în sus reușind să dirijeze raza spre cer înainte ca creierul lui să explodeze în mii de bucățele.

Anastasia mângâie din nou, cu palmele, scoarța cedrului, își lipi obrazul de el și tăcu. Zâmbea și asculta sunetul copacului.

- Anastasia, uleiul de cedru are mai mari capacitățile curative decât bucățelele de lemn?

- Sunt egale. Cedrul trebuie tratat cum se cuvine, conurile trebuie culese la timpul potrivit, când cedrul însuși o va permite.

- Tu știi cum se fac toate astea?

- Da, știu.

- Atunci, îmi explici?

- Bine, o să-ți explic.

Ar trebui schimbată viziunea omenirii

Am întrebat-o pe Anastasia cine era acea femeie din cauza căreia avu conflicte cu bunicul ei, din ce motiv nu putea stabili un contact cu ea și la ce-i trebuia?

- Înțelegi,- începu Anastasia să povestească,- este foarte important când două persoane își unesc propriile vieti, ca între ei să existe o atracție sufletească. Din păcate, fundamental, totul pornește de la atracția sexuală. De exemplu: ai văzut o fată frumoasă și dorești să te apropii de ea, dar nu i-ai văzut încă sufletul uman din ea. Foarte des oamenii își unesc destinele doar pe seama atracției sexuale. Aceasta trece repede sau se transformă în altceva. Atunci, ce rămâne să le unească pe cele două persoane?...

Nu este chiar atât de dificil să găsești pe cineva apropiat sufle-teşte cu care să atingi adevărata fericire, cu toate că în lumea voastră tehnocratică există o sumedenie de obstacole. Femeia cu care eu încerc să intru în contact trăiește într-un oraș mare și în fiecare zi merge într-un anumit loc, probabil la servici. Acolo sau pe stradă întâlnește un bărbat foarte apropiat, spiritual, ei, cu care ar putea fi cu adevărat fericită și cu care, cel mai important, ar da naștere unui copil în stare să aducă mult bine omenirii.

Pentru că ar concepe acest copil în aceiași pornire de dragoste ca a noastră. Dar acest bărbat nu face nici o încercare de a intra în vorbă cu ea, lucru de care, parțial este vinovată ea. Îți închipui: el o privește în față și o simte ca pe aleasa sufletului său, dar ea numai ce simte că este privită, pe loc începe să se aranjeze toată, își ridică *accidental* fusta mai sus, etc. În bărbat se trezesc sensurile dar necunoscând-o, continuă să se ducă la aceea de care este mai apropiat și care este dispusă ca împreună să-și satisfacă impulsurile sexuale.

Eu aș dori să-i spun acestei femei ce să facă dar nu reușesc nicicum să iau legătura cu ea întrucât creierul ei nu s-a deschis nici măcar pentru o secundă, pentru a primi informațiile. El se concentrează în totalitate asupra problemelor vieții cotidiane. Gândește-te, odată am urmărit-o o zi întreagă. A fost îngrozitor! După asta bunicul s-a înfuriat pe mine că lucrez puțin cu grădinarii și îmi consum energia cu lucruri care nu mă privesc.

Se trezește dimineața, iar primul gând nu este să se bucure de noua zi ci își face griji de ceea ce trebuie să mănânce. Se îngrijorează că-i lipsește ceva din bucate, sau ceva care se pune pe față (vreo cremă, vreun fard, etc). Se gândește într-una cum să și le procure. Întârzie într-una și aleargă cu frica că într-o zi, mai devreme sau mai târziu, tot o să piardă autobuzul.

În acel loc unde merge zilnic, creierul îi este supraîncărcat, cum să-ți spun eu, după părerea mea, cu tot felul de fleacuri. Pe de o parte trebuie să se prefacă că-și îndeplinește sarcinile care-i sunt încredințate. Pentru asta apelează des la o cunoscută de a ei și uneori se enervează pe ea. Într-una ascultă ce se vorbește în jurul ei, ce spun alții. Și imaginează-ți, așa zi de zi, ca un mecanism.

În timp ce se întoarce acasă, când lumea o privește, ea se preface a fi o femeie fericită. Dar, în realitate, ea este copleșită de gândurile ei la machiaje, merge prin magazine și privește hainele cu care își imaginează că ar putea să dezvăluie în fața lumii farmecul său seducător așteptându-se să se petreacă vreun miracol dar, cu toate astea, în cazul ei se petrece totul contrariu. Se întoarce acasă și se apucă de

curățenie. Are impresia că se odihnește în timp ce se uită la televizor sau în timp ce mănâncă dar nu se gândește la lucrurile bune nici măcar o clipă. Chiar și când se bagă în pat, gândurile îi sunt pline de obișnuitele griji cotidiane.

Dacă ar fi reușit, măcar pentru un minut, să se elibereze de toate aceste griji și să se gândească la...

- Așteaptă Anastasia, descrie-mi cum o vezi, aspectul ei exterior, hainele pe care ar trebui să le îmbrace și la ce ar trebui să se gândească în momentul în care se află în apropierea acelui bărbat? Ce ar trebui să facă ca acesta să intre în vorbă cu ea?

Anastasia îmi explică totul în cele mai mici amănunte. O să descriu aici doar ceea ce, după mine, ar putea fi semnificativ:

- Ar trebui ca rochia să-i fie puțin mai jos de genunchi, verde, fără decolteu, cu un guleraș alb și fără nici un fel de machiaj și ar trebui să asculte cu interes autentic persoana cu care stă de vorbă.

- Și asta-i tot?- întrebai eu, după ce ascultasem această simula explicație.

Anastasia remarcă:

- Astfel de lucruri au un preț foarte înalt. Pentru ca ea să fi ales acea rochie, să se fi aranjat într-un mod diferit și să fi ascultat cu interes autentic persoanele, ar fi trebuit să-și schimbe viziunea asupra omenirii.

Păcatul mortal

Va trebui, Vladimir, să-ți mai explic în ce condiții vei primi banii în bănci, când aceștia vor fi mulți în conturile tale...

- Spune-mi Anastasia, ăsta este un subiect plăcut,- răspunsei eu.

Dar ceea ce urmă mă indignă din cale-afară. Judecați voi singuri condițiile pe care mi le-a formulat:

- Pentru a putea primi banii aflați în conturile din aceste bănci, va trebui să îndeplinești următoarele condiții: timp de trei zile înainte să mergi la bancă nu va trebui să consumi băuturi spirtoase. La bancă, responsabilul acesteia, cu ajutorul acelor aparaturi electronice care există pe la voi, va trebui să controleze, în prezența a cel puțin doi martori, dacă tu ai respectat prima condiție. Dacă această condiție a fost respectată, abia atunci poți trece la îndeplinirea celei de-a doua: va trebui să faci nu mai puțin de nouă genoflexiuni în fața directorului băncii și a martorilor prezenți...

Când mă dezmeticii și înțelesei sensul celor auzite, sau mai bine spus lipsa de sens a acestora, sării în sus ca ars. Anastasia se ridică și ea. Necrezându-mi urechilor, o întrebai:

- La început mă vor controla dacă am consumat alcool iar după aceea va trebui să fac nu mai puțin de nouă plecăciuni în fața lor- am înțeles bine?!!

- Da,- răspunse Anastasia,- pentru fiecare genoflexiune pe care o vei face îți vor putea da o sumă nu superioară unui milion de ruble la valoarea lor actuală.

Simțeam cum mă învăluiau turbarea, furia și indignarea.

- Pentru ce spui toate astea? Pentru ce? Stăteam așa de bine, puțin mai înainte. Te credeam. Am avut impresia chiar că aveai dreptate în multe chestii și că în toate povestirile tale ar fi existat o logică. Dar tu... Acum sunt absolut convins că ești o schizofrenică, un cap pătrat, o nebună sălbatică în pădure! Ai șters totul cu ultimele afirmații. În toate astea se simte o absolută lipsă de logică și sens și asta ți-ar confirma-o orice persoană normală, nu numai eu! Ah... și cred că îți imaginezi că în cărțile tale va trebui să ilustrez și aceste condiții?

- Da.

- Nu ești deloc normală! O să inventezi dispoziții și decrete speciale și pentru bănci?

- Nu. Vor citi și vor înțelege din cărți că vor trebui să se comporte așa cu tine. Altfel îi așteaptă falimentul.

- O Doamne!!! Și au trecut trei zile de când îmi pierd timpul ascultând creatura asta! Poate că vrei ca și directorul băncii să se închine împreună cu mine în fața martorilor?

- I-ar face bine lui, cum ți-ar face bine ție. Ar fi un lucru pozitiv, dar pentru el nu am pus condiții așa de rigide ca pentru tine.

- Înseamnă că mi-ai rezervat doar mie această satisfacție? Îți dai seama că mă acoperi de ridicol? Iată în ce se poate transforma iubirea unei pustnice anormală! Dar nu o să reușești să faci nimic, pentru că nici o bancă nu o să cadă de acord să mă servească în astfel de condiții, chiar cu toată imaginația ta. Uite-te la ea ce a născocit! Închină-te tu dacă poftești- deficientă!

- Băncile vor fi de acord și vor deschide conturile chiar și fără consensul tău. Adevărul este că vor funcționa doar acele bănci care vor intenționa să lucreze cinstit, lumea va avea încredere și va colabora cu ele,- continuă Anastasia, ținând-o pe a ei.

Din ce în ce mai tare creșteau în mine ciuda și indignarea. Ba mă enervam pe mine, ba pe Anastasia. O ascultasem pentru prea mult timp! Și nu era altceva decât o nebună de legat. Am început să-i arunc în față ofense și cuvinte de ocară.

Ea stătea în picioare, sprijinindu-se cu spatele de un copac, cu capul ușor aplecat înainte. O mână îi era apăsată pe piept iar cu cealaltă gesticula ușor înspre cer...

Recunoscui acel gest. Îl repeta ori de câte ori calma natura înconjurătoare, ca mie să nu-mi fie frică și înțelesei imediat de ce vroia să o liniștească de data asta.

Orice cuvânt ofensiv sau orice înjurătură la adresa Anastasiei o biciuiau și-i făceau corpul să tremure.

Am tăcut. M-am îndepărtat de ea și m-am așezat cu spatele mai încolo pe iarbă. Am hotărât să mă liniștesc, să mă apropii de ma-lul iazului și să nu mai vorbesc deloc cu ea, dar, când în spatele meu auzii din nou vocea ei, rămasei uluit- în vocea Anastasiei nu se întrezărea nici urmă de reproș sau iritare.

- Înțelegi, Vladimir, tot răul care i se întâmplă omului și-l atrage asupră-i el însuși când contravine regulilor existenței spirituale și când rupe legătura sa cu Natura.

Forțele întunecate încearcă să-l atragă cu valorile efemere ale existenței voastre tehnocratice, îi distrag gândurile de la adevărurile simple, de la preceptele puse deja de Biblie. Și, deseori, reușesc.

Unul din păcatele mortale ale omului este mândria. Sub puterea acestui păcat se află marea majoritate a oamenilor. Nu o să-ți enumăr acum și aici enormele pagube pe care le provoacă acest păcat. Când te vei întoarce în lumea ta, în liniște vei reuși să înțelegi, cu ajutorul inteligenței tale și a oamenilor ce vor veni la tine. Pentru moment îți spun doar că forțele întunecate, în contradicție cu cele luminoase, tentează în fiecare clipă să facă astfel încât acest păcat să nu

abandoneze omul folosind ca instrument fundamental, banul. Banii au fost inventați de ele. Este ca și cum banii ar reprezenta o zonă de înaltă tensiune. Forțele întunecate sunt foarte orgolioase de născocirea lor- se consideră chiar mai puternice decât forțele luminoase pentru că au fost în stare să inventeze banul cu care reușesc să devieze omul de la adevăratul său scop.

Se confruntă de mii de ani, iar omul se află în centrul bătăliei. Dar eu nu vreau ca și tu să fii supus acestui păcat.

Înțeleg că toate aceste discuții separate nu vor duce la nimic.

De-a lungul mileniilor umanitatea nu a avut aceste explicații, nu a înțeles că este înzestrată cu abilitatea de a contrasta acest păcat. Și, implicit, nici tu nu ai reușit să conștientizezi. Eu vreau așa de mult să te substrag în mod definitiv acestui păcat mortal, acestei căi de pierzanie a sufletului. Am creeat în mod special pentru tine o situație în care acest mecanism al forțelor obscure, ca și cum s-ar poticni, s-ar opri și ar porni chiar în sens contrariu, ducând astfel la dezrădăcinarea păcatului. Pentru asta ele s-au înfuriat amarnic. Furia lor s-a exprimat prin tine- ai început să țipi la mine și să mă ocărăști. Ele ar fi vrut ca și eu să mă enervez, dar eu nu fac asta niciodată. Am înțeles că cele inventate de mine au nimerit în plin și, acum, mie îmi este clar că mecanismele lor, care lucrează impecabil de milenii, pot fi distruse. Pentru moment am făcut asta doar pentru tine, dar o să născocesc eu ceva și pentru alții...

Ce este rău în faptul că nu o să bei acele băuturi care te îmbată și te confundă și nu o să fii arogant și încăpățânat? Ce te-a indignat? Este evident că în tine se agită mândria!

Tăcu. Toate astea mă făcură să meditez: < Incredibil, dar cu această situație comică, absolut neobișnuită, ca genoflexiunile în bancă, creierul său sau ceva interior generaseră multe gânduri profunde și, efectiv, în aceste lucruri putea să existe o logică. Ar trebui să mă ocup cu mai mult calm, de asta. >

Furia împotriva Anastasiei se topi ca prin farmec și, dimpotrivă, mi se cuibări în suflet un sentiment de vinovăție profundă- nu m-am apucat să-mi cer iertare atunci dar, întorcându-mă spre ea, am încercat să găsesc o cale de împăcare. Fu ca și cum Anastasia ar fi perceput starea mea interioară și, tresărind, începu dintr-odată să-mi vorbească cu însuflețire.

Atingerea paradisului

- Creierul tău, deja a obosit, forțându-se într-una să înțeleagă totul și eu mai am atâtea să-ți arăt... Mi-aș dori așa de mult... Dar tu trebuie să te odihnești. Hai să ne așezăm puțin.

Ne-am așezat în iarbă. Anastasia m-a apucat de umeri și m-a tras spre ea. Capul îmi era sprijinit cu ceafa pe sânii ei și simțeam o căldură plăcută.

- Nu-ți fie frică de mine, destinde-te,- spune ea șoptind și se întinde pe iarbă într-o poziție încât să-mi vină ușor să respir. Își trecu degetele prin părul meu pieptănându-l cu o mână iar cu vârfurile degetelor de la cealaltă mână îmi mângâie ușor fruntea și tâmplele. Câteodată apăsa delicat cu unghiile, ca și cum m-ar fi înțepat în anumite puncte ale capului. Toate astea mi-au dăruit o senzație de liniște și de seninătate. După asta, Anastasia își sprijini mâinile pe umerii mei și îmi spuse:

- Ascultă, te rog, sunetele care te înconjoară.

M-am concentrat să ascult- auzul meu recepționa o gamă întreagă de sunete diferite în tonalitate, ritm și durată. Am început să le enumăr cu voce tare: trilul păsărilor în copaci, foșnetul insectelor prin iarbă, unduirea crengilor în copaci, bătăile din aripi ale păsărilor. După ce am enumerat tot ceea ce se putea auzi, în liniște, am continuat să ascult. Pentru mine era totul nou, plăcut și foarte interesant.

- Nu ai enumerat totul,- observă Anastasia.

- Totul, răspunsei eu,- Mmm, poate că am omis câte ceva, înseamnă că nu era important.

- Vladimir, este posibil ca tu să nu simți cum îmi bate inima?- întrebă ea.

Într-adevăr nu dădusem mare atenție acelui sunet- bătaia inimii Anastasiei.

- Ba da,- am adăugat eu fără să pierd timp,- bineînțeles că o aud, chiar foarte bine- bate regulat și liniștit.

- Încearcă să-ți amintești intervalurile dintre sunetele pe care le-ai auzit. Pentru asta alege-le pe acelea care ți se par mai importante și amintește-ți-le.

Am ales țârâitul unui greier, croncănitul unei ciori, murmurul și gâlgâitul apei din șipot.

- Acum o să accelerez bătăile inimii mele- ascultă ce se petrece împrejur.

Bătăile inimii ei se întețiră și acestora li se uniră celelalte sunete înconjurătoare și toate crescură în intensitate.

- Extraordinar! Este, pur și simplu, incredibil!- exclamai eu.

- Da' cum este posibil, Anastasia, reacționează așa de prompt la ritmul inimii tale?!

- Da.Toate!... absolut toate- de la cel mai mic fir de iarbă, până la maiestoșii copaci, până și musculițele reacționează la schimbarea ritmului inimii mele. Copacii își accelerează procesele lor interne, încep să producă tot mai mult oxigen...

- Toate plantele și animalele care stau împrejurul omului reacționează la fel?

- Nu. În lumea voastră, ele nu înțeleg după cine să se ia, iar voi nu încercați să stabiliți un contact cu ele, nu înțelegeți scopul vital al acestui contact, nu le dați lor suficiente informații despre voi.

Un lucru asemănător se poate întâmpla doar acelor persoane care lucrează pe petecele lor de pământ, care sunt în contact cu plantele și acelor care vor face totul așa cum

ți-am descris eu ție; impregnând semințele cu informații despre ei, începând să aibă un raport mai conștient cu plantele. Vrei să-ți arăt ce fel de senzație poate avea o persoană care stabilește acest tip de contact?

- Bineînțeles că vreau. Dar cum faci?

- Acum o să acordez ritmul inimii mele la cel al inimii tale și tu o să simti.

Își vârâ mâna sub cămașa mea. Palma ei caldă apăsă ușor pieptul meu, iar inima sa, puțin câte puțin, își reglă bătaia după inima mea. Se petrecu ceva extraordinar: izvorâ în mine o senzație plăcută, neobișnuită, ca și cum alături de mine s-ar fi găsit rudele și mama mea care mă iubeau, în corp își făcu loc o senzație de calm, de sănătate, iar sufletul îmi fu învăluit de fericire, de libertate și de o nouă viziune asupra omenirii.

Gama de sunete înconjurătoare mă mângâia, încercând să comunice cu Adevărul care nu era definit dar care se simțea, mai mult intuitiv... Toate bucuriile și mulțumirile pe care le avusesem vreodată în viață se împreunară formând o senzație minunată. Poate că abia această senzație se putea numi cu adevărat, fericire.

Dar imediat ce Anastasia începu să-și schimbe ritmul inimii, fantastica senzație mă abandonă. O implorai:

- Încă puțin Anastasia, te rog!

- Nu pot s-o fac pentru mult timp, am și eu ritmul meu.

- Măcar puțin... încă puțin... te implor!

Și Anastasia îmi dărui încă pentru puțin timp acea senzație de fericire, ca apoi să dispară totul, lăsându-mi o mică părticică din senzația plăcută și luminoasă sub formă de amintire. Rămaserăm tăcuți o bucată. Apoi, dorindu-mi să aud din nou minunata voce a Anastasiei, o întrebai:

- Primii oameni- Adam și Eva- trăiau la fel de bine? Stăteau întinși, relaxați și prosperau... Dar devine plictisitor dacă nu este nimic de făcut.

Anastasia, în loc să-mi răspundă, mă întrebă:

- Spune-mi Vladimir, sunt mulți cei care gândesc despre primul om- Adam, la fel ca tine?

- Probabil majoritatea. Ce altceva aveau de făcut în rai? Doar abia mai târziu omul începu să se dezvolte și să se gândească la toate. Munca îl creă pe om. Mulțumită muncii, omul deveni și mai inteligent.

- Omul trebuie să muncească- dar primul om era, incomensurabil, cu mult mai inteligent decât cel actual iar munca sa era mai importantă, cerea mare inteligență, discernământ și voință.

- Ce făcea Adam în rai? Se ocupa și el de grădină? În zilele noastre poate s-o facă orice om de rând, ca să nu mai vorbim de oamenii de știință specializați în asta. În Biblie nu se spune nimic altceva despre îndeletnicirile lui Adam.

- Dacă în Biblie ar fi fost expus totul în cele mai mici detalii, aceasta ar fi imposibil să fie citită într-o viață întreagă. Biblia trebuie înțeleasă, în spatele fiecărui rând se găsește o infinitate de informații. Vrei să știi ce făcea Adam? O să-ți povestesc. Dar, mai înainte de toate, îți amintesc că în Biblie este scris că Dumnezeu îl însărcină pe Adam să dea nume și să-i atribuie o menire fiecărei plante existente pe Pământ. Și el- Adam- o făcu. Reuși să facă ceea ce nu au reușit, nici până în zilele noastre, institutele de știință din toată lumea, puse la un loc.

- Anastasia, tu vorbești cu Dumnezeu, îi ceri vreodată ceva pentru tine?

- Ce aș putea să-I cer când mi-a fost dat așa de mult? Trebuie, doar, să-I multumesc și să-L ajut.

Cine o să-l educe pe fiul nostru?

În drum spre fluviu, în timp ce Anastasia mă conducea spre navă, ne-am așezat să ne odihnim în locul în care ea își lăsase hainele. Eu am întrebat-o:

- Anastasia, cum o să-l educăm pe fiul nostru?

- Încearcă să înțelegi Vladimir, pentru moment tu nu poți încă să-l educi. Iar când ochișorii săi vor privi pentru prima oară, conștienți, lumea, tu nu va trebui să-i fii alături.

Am apucat-o brutal de umeri și am scuturat-o:

- Dar cum îți permiți să vorbești așa? Nu pricep, încă, de unde tragi aceste concluzii trăsnite? Și, în general, faptul însuși că existența ta este un lucru incredibil nu-ți dă dreptul să hotărăști totul de una singură. Asta contravine oricărei logici!

- Calmează-te Vladimir, te rog. Eu nu știu ce logică ai tu în vedere, dar încearcă să analizezi totul cu luciditate.

- Ce să analizez?! Copilul nu este numai al tău, este și al meu, eu vreau ca el să aibă un tată, vreau să nu-i lipsească nimic, vreau să poată primi o educație.

- Înțelege, el nu are nevoie de nici un bine în sensul în care concepi tu binele. O să aibă de toate și imediat. Încă din fragedă copilărie va primi și va asimila atât de multe informații încât instruirea, încă o dată în modul tău de a o înțelege, i se va părea pur și simplu ceva ridicol. Ca și cum ai trimite un mare matematician în clasa întâi.

În tine se naște dorința de a-i aduce câte o jucărie stupidă dar, crede-mă, nu-i trebuie. Acest gest îți dă confort doar ție: < Cum sunt de bun și grijuliu! > Dacă consideri că faci bine, dând fiului tău o mașină sau altceva ce pe la voi este considerat un bun de preț, află că, dorindu-și, el poate obține totul singur. Gândește-te cu calm ce ai putea, concret, să-i spui fiului tău, ce ai putea să-l înveți, ce ar putea fi interesant pentru el din tot ce ai făcut tu în viață?

Continua să-mi vorbească cu voce domoală, calmă, dar cuvintele sale mă făceau să mă cutremur:

- Încearcă să înțelegi, Vladimir, când va începe să înțeleagă Universul, tu pe lângă el vei apărea ca o ființă subdezvoltată. Într-adevăr vrei ca el să te cunoască într-o astfel de lumină? Unicul lucru în măsură să vă apropie este nivelul de puritate al gândurilor dar acesta, în lumea voastră, îl pot atinge puțini. Tu trebuie să încerci …

Am înțeles că era inutil să o contrazic pe tema asta și i-am urlat disperat:

- Va să zică, nu va afla niciodată de mine?!!

- O să-i povestesc eu de tine, de lumea voastră, când va fi în stare să înțeleagă în mod conștient și când va fi în măsură să ia decizii. Ce va face el?- nu știu încă.

Disperare, durere, jignire, supoziții teribile- totul mi se amesteca în minte. Doream să lovesc cu toată puterea această față frumoasă de pustnică intelectuală.

În cele din urmă, ca la un semnal, mă luminai. Și mi se tăie respirația de ceea ce mi se concretiză în minte…

- Totul îmi este clar! Acum am înțeles totul! Tu… Tu nu găseai pe nimeni cu care să te f… ca să faci un copil! Ai făcut pe schimonosita chiar de la început! Intriganto! Făceai pe mironosița pentru că-ți trebuia un copil. Ai fost la Moscova și ți-ai vândut ciupercile tale și fructele de pădure… Acolo ai fi ajuns să bați trotuarele. Dacă-ți dădeai jos pufoaica și baticuțul s-ar fi îndrăgostit imediat de tine! Dacă nu ți-ai fi țesut pânza ta amăgitoare, nu m-ai fi putut înșela… Mai mult ca sigur.

Bineînțeles! Îți trebuia un bărbat care să-și dorească un fiu. Și l-ai găsit! Te-ai gândit la copil? La acel fiu al cărui destin este deja pecetluit? Va fi un pustnic? Va trebui să trăiască așa cum consideri tu de cuviință! Bine! Ai vorbit foarte amănunțit despre Adevăr. Te consideri infailibilă.

Tu ce ești- Adevărul în stare pură? Dar la mine te-ai gândit? Da! Eu, cu adevărat visam la un fiu. Visam să-i transmit meseria mea. Vroiam să-l inițiez în afaceri. Vroiam să-l iubesc. Și acum, cum o să mai trăiesc? Să trăiesc știind că micuțul meu se târăște neajutorat pe undeva prin taigaua pierdută? Fără un viitor. Fără un tată. Pentru așa ceva, inima ți se rupe. Tu, asta nu o înțelegi, femeia pădurilor...

- Poate că inima ta va deveni mai înțeleaptă și totul se va schimba în mai bine. O astfel de durere purifică sufletul, face ca gândurile să fie mai rapide, incită la creație...

- pronunță încet Anastasia.

Îmi fierbea sângele în vene de furie... eram turbat, simțeam cum îmi pierd iar autocontrolul. Am apucat un băț, m-am îndepărtat de Anastasia și am început să lovesc cu toată puterea trunchiul unui copac nu prea gros, până când bețișorul s-a fărâmat în mici așchii.

M-am întors către Anastasia care stătea în picioare și... numai ce am dat cu ochii de ea... incredibil, turbarea începu să-mi treacă. Gândii: < Cum de iar m-am lăsat cuprins de furie, iar am pierdut autocontrolul? > Ca și data trecută când o insultasem, Anastasia stătea în picioare, sprijinindu-se de un copac, cu o mână ridicată în sus, cu capul plecat înainte, ca și cum s-ar fi opus unui teribil uragan. Absolut liniștit, m-am apropiat de ea și am privit-o cu atenție. Acum, mâinile îi erau apăsate pe piept, corpul îi tremura ușor, tăcea, doar ochii buni și blajini, ca întotdeauna, mă priveau.

Rămasem așa pentru un timp, uitându-ne unul la celălalt. Îmi trecu prin minte: < Clar lucru că nu este capabilă să mintă. Putea să evite să-mi spună toate astea dar ea...

Știe că îi face rău, dar vorbește... Desigur că acest lucru este excesiv. Este imposibil să trăiești spunând tot timpul adevărul și doar ceea ce gândești. Dar ce putea face ea, dacă era așa? Era diferită.

Totul s-a întâmplat așa cum s-a întâmplat. Ce-a fost făcut a fost făcut... Acum, ea va deveni mama fiului meu.

O să devină mamă, dacă a zis așa. Cu siguranță că va fi o mamă ciudată. Felul ei de viață... gândirea ei... Dar acum nu se mai putea face nimic. Oricum, din punct de vedere fizic este tare. Bună. Cunoaște bine natura și animalele. Este inteligentă, cu toate că mentalitatea ei este atât de originală.

Și, nu în ultimul rând, știe atât de multe despre educația copiilor. Își dorea în continuu așa de mult să-mi vorbească despre asta...Va educa și va crește copilul. Așa cum îl va crește ea. Va înfrunta viscole, geruri și-l va educa pe fiul nostru. Nu o sperie nimic și ea o să se descurce.

Trebuie să mă adaptez, într-un fel sau altul, situației. O să vin la ei vara. În timpul iernii este imposibil. O ființă umană obișnuită nu este în măsură să suporte astfel de ierni. Dar vara o să mă joc cu fiul meu. O să crească, o să-i povestesc despre lumea mea, despre marile orașe. Trebuie neapărat ca, de data asta, să-mi cer iertare în fața Anastasiei >.

- Iartă-mă Anastasia, m-am enervat din nou.

Ea-mi răspunse imediat:

- Tu nu ești vinovat, nu-ți reproșa nimic. Nu te amărâ! Erai îngrijorat pentru fiul tău. Suferi la gândul că ar putea sta rău. Că mama lui este o simplă femeie sălbatică. Că nu este în stare să iubească cu o dragoste lumească. Nu-ți fă griji. Ai vorbit așa pentru că nu știai, nu știai nimic despre iubirea mea, iubitule.

Peste câtva timp

- Anastasia tu care eşti atât de inteligentă şi poţi face atâtea lucruri extraordinare, înseamnă că ai putea să mă ajuţi şi pe mine?

Ea privi spre cer apoi din nou la mine şi-mi vorbi:

- În tot Universul nu există fiinţă capabilă să se dezvolte mai mult decât omul şi de a avea libertatea lui. Toate celelalte civilizaţii se închină în faţa omului. Toate celelalte civilizaţiile existente au capacitatea să se dezvolte şi să se perfecţioneze doar într-o singură direcţie şi nu sunt libere. Măreţia omului le este incomprehensibilă. Dumnezeu-Marea Raţiune a creat omul şi nimănui nu i-a dat mai mult ca lui…

Nu am reuşit să înţeleg, sau mai bine spus, nu am focalizat imediat, ceea ce mi-a spus Anastasia. Am continuat cu aceeaşi întrebare, eu însumi neştiind exact ce vroiam, cerând ajutor.

Ea mă întrebă:

- Ce ai în vedere? Ca eu să-ţi vindec toate bolile fizice?

Pentru mine este uşor. Am făcut asta deja cu jumătate de an în urmă, doar că, fundamental, nu a adus nici un beneficiu, în tine nu s-a redus ceea ce este prezent doar în lumea ta, nociv si obscur. Răul din tine încearcă să iasă la suprafaţă din nou...

< Vrăjitoare, muma-pădurilor, nebună, trebuie să mă car de aici cât mai repede cu putinţă >- E adevărat că asta ai gândit în aceste momente?

- Da,- am răspuns eu stupefiat,- Am gândit exact asa, îmi citeşti gândurile?

- Eu presupun ceea ce poţi tu să gândeşti. Ţi se citeşte pe faţă. Spune-mi, Vladimir, tu într-adevăr… nici măcar cât de puţin nu-ţi aminteşti de mine ?

Întrebarea mă lăsă perplex şi am început să-i analizez cu atenţie trăsăturile feţei. Ochii. Şi mi se păru că deja văzusem pe undeva ochii ei, dar unde?

- Anastasia, ai spus tu însuţi că trăieşti tot timpul în pădure, cum aş fi putut să te văd?

Ea surâse şi dispăru în taiga.

După puţin timp, Anastasia ieşi din tufişuri cu o fustă lungă, o giacă maro cu nasturi, cu părul strâns sub un batic. Dar fără pufoaică, ca atunci pe mal, când ne-am întâlnit prima oară. Iar baticul îi era legat într-un fel diferit de cealaltă dată. Hainele de pe ea erau demodate, dar curate, baticul îi acoperea fruntea şi gâtul…

Iar eu mi-am amintit de ea…

O fată ciudată

Cu un an în urmă, nava caravanei ancoră în apropierea unui sătuc nu departe de acest loc. Trebuia să cumpărăm, neapărat, carne pentru cantină și, pentru asta, trebuia să tragem pentru scurt timp la mal.

La șaiezeci de kilometri avale începea o porțiune periculoasă a fluviului care făcea ca nava să nu se poată deplasa pe timpul nopții (focurile de navigație, pe anumite porțiuni, nu erau aprinse). Pentru a nu pierde timp zadarnic, am început să transmitem prin difuzoarele radioului prin cablu anunțuri privitoare la seara distractivă care avea să fie organizată pe vas.

Vaporul alb ancorat la mal, iluminat de o multitudine de luminițe și focuri, muzica ce se răspândea împrejur, atrăgeau o mulțime de tineri localnici. Și, iată că și de data asta, aproape tot tineretul satului se înghesuia pe pasarela navei. La început toți cei care urcau pentru prima dată încercau să facă turul navei și să viziteze totul. Trecând în revistă tot ce se putea (punțile, cabinele, etc), la sfârșit se concentrau cu toții la bar și la restaurant. Femeile de obicei dansau iar bărbații, în genere, beau. Pe lângă atmosfera neobișnuită de pe vapor, muzica și băutura îi aduceau, aproape de fiecare dată, într-o stare de agitație care, nu de puține ori, dădea mari bătăi de cap echipajului. Niciodată nu le ajungea timpul acordat, existau întotdeauna cereri colective de prelungire a chefului cu cel puțin încă o jumătate de oră, apoi încă o jumătate și așa mai departe.

De data asta mă aflam singur în cabină, ascultam confuzia generală și muzica ce veneau dinspre restaurant și încercam să corectez tabela de navigație a caravanei. La un moment dat simții privirea cuiva în ceafă, mă răsucii și văzui prin hublou ochii ei. În asta nu era nimic neobișnuit. Toți vizitatorii erau împinși de curiozitatea de a vizita cabinele navei. M-am ridicat și i-am deschis gemulețul. Ea nu s-a îndepărtat. Puțin stingherită, a continuat să mă privească. Aș fi vrut să pot face ceva pentru această femeie singură și abătută de pe punte... M-am întrebat: < De ce nu dansează ca toate celelalte, poate că are vreun necaz? > I-am propus să-i arăt nava. Femeia aprobă dând din cap. I-am făcut de ghid pe navă, i-am arătat biroul care impresiona vizitatorii prin eleganța mobilierului, podeaua acoperită cu covoare groase, divanurile moi din piele și computere. Apoi am invitat-o în cabina mea care era compusă dintr-un mic spațiu de dormit și un altul amenajat pentru recepții, tapițat cu covoare scumpe și împodobit cu mobile de prestigiu, televizor și videorecorder. Probabil că, atunci vroiam să impresionez o biată fată abătută din profunda taiga siberiană, cu cuceririle vieții civilizate.

Am deschis în fața ei o cutie cu bomboane de ciocolată, am vărsat două cupe cu șampanie, gândindu-mă la efectul extrem pe care o să-l aibă asupra ei, apoi am pus caseta video în care Vika Țyganova cânta *Dragoste și moarte*. Pe casetă mai erau înregistrate și alte melodii din repertoriul cântăreților mei preferați. Ea atinse cu vârful buzelor cupa de șampanie, mă privi și-mi spuse:

- Trebuie să fie foarte greu, nu-i așa?

Mă așteptam la orice altceva mai puțin la această întrebare. Călătoria era, cu adevărat, grea. Situația navigației pe fluviu era destul de complicată, marinarii erau doar niște studenți de la Institutul Naval, fumau tot felul de ierburi și furau din magazin. Deseori întârziau, nu reușeau niciodată să respecte ritmurile impuse de graficul de navigație, dând, în

acest fel, peste cap toate rezervările făcute pentru popasurile caravanei în locurile prestabilite. Povara acestor neajunsuri, cât și a altor îndatoriri, nu-mi dădea posibilitatea, nu numai să admir frumusețea locurilor dar nici măcar să dorm într-un mod sănătos.

I-am replicat ceva lipsit de sens, de tipul: < Nu-i nimic, o să ne descurcăm noi până la urmă >, și m-am întors cu un aer absent spre fereastră, sorbind o înghițitură de șampanie.

Am vorbit încă de altele, ne-am uitat la caseta video și am pălăvrăgit până ce vaporul, odată terminată excursia, ancoră la mal.

Am condus-o apoi, până la scărița navei. Odată întors în cabina mea, remarcai, puțin controversat, că percepusem ceva ciudat în acea femeie, ceva neobișnuit care-mi dădu, doar în câteva momente petrecute în compania ei, o mare senzație de relax iar în acea noapte dormii, în sfârșit bine, după multe nopți chinuite.

Acum am înțeles- acea femeie de pe vapor era Anastasia.

- Așadar erai tu, Anastasia?

- Da, acolo în cabina ta eu am învățat pe de rost toate cântecele pe care ți le-am cântat în poieniță. Le-am auzit în timp ce noi doi conversam. Vezi cât este de simplu totul?

- Cum ai ajuns până la vapor?

- Mă interesa să aflu cum se petrec lucrurile pe la voi, cum trăiți. În rest, Vladimir, eu mă ocupam doar de *grădinarii* mei iubiți…

În ziua aceea am făcut un salt în sat, am vândut bureții uscați pe care mi-i dăruiseră veverițele, iar cu banii câștigați mi-am cumpărat biletul pentru excursia voastră. Acum știu multe lucruri despre categoria de persoane pe care voi o numiți oameni de afaceri. Acum te cunosc bine pe tine.

Eu sunt, într-adevăr, foarte vinovată în fața ta. Nu mi-am dat seama de ceea ce putea deriva din asta- că aș putea schimba așa de mult destinul tău, doar că nu mai puteam face nimic, întrucât *ELE* intervenseră deja în execuția acestui plan și *ELE* se supun doar lui Dumnezeu. Acum va trebui ca tu și familia ta să traversați, pentru un timp, mari dificultăți, mari probleme și încurcături, după care, încet-încet, se va rezolva totul.

Cu toate că nu înțelegeam în mod limpede, despre ce vorbea Anastasia, simțeam intuitiv că pentru mine s-ar fi deschis ceva ieșit din comun, care se distingea dintre fenomenele normale ale existenței noastre și că acel ceva m-ar fi privit în mod direct.

Am implorat-o pe Anastasia să-mi explice mai exact ceea ce avea în vedere când spunea- schimbarea destinului și dificultățile. Ascultând-o, nu aveam de unde să bănuiesc cu câtă precizie, tot ceea ce prevăzuse ea, ar fi început să se traducă în realitate în viața mea. Cu povestirea ei, Anastasia mă făcu să-mi amintesc anumite întâmplări petrecute cu un an în urmă...

- Atunci pe vapor, tu mi-ai aratat totul, până și cabina ta, mi-ai oferit ciocolată, șampanie, apoi m-ai condus pe pasarelă, dar eu nu m-am îndepărtat imediat de mal. Am rămas acolo pe malul apei printre tufișuri și, privind prin ferestrele iluminate ale barului, puteam vedea tineretul locului care dansa și se distra.

Mi-ai aratat totul, dar la bar nu ai vrut să mă conduci. Am intuit de ce: nu eram îmbrăcată adecvat- înfășurată în acea eșarfă, vesta mea era demodată, iar fusta era prea lungă. Dar aș fi putut să-mi dau jos broboada… Vesta îmi stătea bine, fusta era curățică, o netezisem grijulie cu mâinile, înainte de a veni pe vapor.

Mi-amintesc că, într-adevăr, în acea seară nu am condus-o pe Anastasia la bar din pricina îmbrăcămintii ei puțin bizare, sub care, cum era clar acum, această tânără fată ascundea frumusețea ei rară. S-ar fi distins net, imediat, dintre ceilalți. I-am spus:

- Anastasia, la ce-ți trebuia să te duc la bar? Ce ai fi vrut să faci?
Ai fi vrut, poate, să dansezi în șoșonii tăi? Și cum puteai să cunoști dansurile tineretului de azi?

- Atunci nu eram încălțată cu șoșoni. Când am schimbat bureții pe bani, pentru a-mi cumpăra biletul, o femeie mi-a vândut o pereche de pantofi. Adevărat că erau cam vechi, mă rodeau puțin, dar i-am căptușit cu iarbă pe dinăuntru. De dansat însă... vroiam doar să arunc o privire și nimic mai mult.

- Nu cumva te-ai supărat?

- Nu. Nu m-am supărat. Doar că, dacă tu ai fi mers cu mine la bar, nu știu dacă ar fi fost un bine sau un rău, cursul evenimentelor ar fi luat, cu siguranță, o altă întorsătură și, probabil, toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar acum nu regret că s-a întâmplat, ce s-a întâmplat.

- Cum ? Ce s-a întâmplat așa de teribil ?

- După ce m-ai petrecut nu te-ai întors imediat în cabina ta. Mai întâi ai trecut pe la căpitanul de vas și, împreună cu el, v-ați îndreptat spre bar. Pentru voi, ăsta era un gest de rutină. Când v-ați arătat în pragul barului, ați făcut imediat o puternică impresie asupra publicului. Căpitanul era îmbrăcat în uniformă și arăta impecabil. Tu, elegant și splendid, proiectai o imagine respectabilă, cunoscută multora în zonă: celebrul Megre. Proprietarul unei neobișnuite caravane pentru oamenii acelor locuri. Voi erați conștienți de efectul prezenței voastre asupra sătenilor.

V-ați așezat la masă cu trei fetișoare din sat. Nu aveau mai mult de optsprezece ani, abia terminaseră școala.

Pe masa voastră au apărut, ca prin farmec, șampanie, ciocolată și cupe noi, mult mai frumoase decât cele de până atunci. Ai luat de mână pe una din fete, ai făcut o plecăciune în fața ei și ai început să-i spui ceva la ureche: eu am înțeles... acestea se numesc complimente. După care ai dansat cu ea de câteva ori, continuînd să discutați. Ochii fetișoarei scânteiau, era ca de pe altă lume, o lume a basmelor. V-ați plimbat pe punte, i-ai arătat vasul, ai condus-o în cabină unde i-au oferit tot ceea ce-mi oferisei mie: ciocolată și șampanie. Cu ea te comportai într-o manieră diversă, nu ca și cu mine. Erai mai vesel. Cu mine erai serios, trist chiar, cu ea vesel. Vedeam totul prin fereastra de la cabina ta și în acele momente aș fi vrut să fiu eu în locul ei.

- Cum? Ești geloasă, Anastasia?

- Nu știu, am avut o senzație care-mi era necunoscută și...

Mi-am amintit de acea seară și de acele țărăncuțe care se străduiau să pară mai mari și mai moderne decât erau.

În dimineața următoare, cu căpitanul vasului, Aleksandr Ivanovici Sencenko, ne distrarăm încă o dată pe seama aventurii din seara trecută. Îmi reveni în minte cum în seara precedentă fata aceea era așa de bine dispusă și pregătită de orice... dar eu nu aveam intenția să profit de ea. Îi atrag atenția Anastasiei despre asta, la care ea îmi răspunde:

- Oricum, te-ai făcut stăpân pe inima ei. Ați iesit pe punte, cădea o ploaie măruntă și liniștită, i-ai pus pe umeri sacoul tău, după care ai condus-o din nou la bar.

- Dar cum Anastasia, ai rămas pentru tot acest timp, printre tufișuri, în ploaie?

- Nu face nimic. Ploaia era calmă, binefăcătoare. Doar că mă împiedica să văd. Și, în plus, nu vroiam să mi se ude fusta și broboada... Îmi rămăseseră de la mama... Dar am fost norocoasă. Am găsit o pungă de plastic pe malul apei. Mi-am dat jos hainele, le-am pus în pungă și le-am ascuns sub giacă.

- Anastasia, dacă nu te-ai dus acasă și ai văzut că plouă, de ce nu te-ai întors pe vapor?

- Nu puteam. Tu mă condusesei deja pe mal și erai ocupat cu altceva. Și apoi, totul era pe sfârșite. Când sosi momentul

ca nava să plece și ca serata să se încheie, voi, la rugămintea fetelor și, în mod special a fetei care era cu tine, ați amânat plecarea vaporului. În acele momente, totul era în puterea voastră, inclusiv inimile lor, iar voi vă foloseați din plin de această putere. Tineretul se simțea îndatorat fetelor, iar acestea se simțeau și ele importante datorită atenției acordate de voi. Uitaseră cu totul de flăcăii cu care erau venite și cu care erau prietene din copilărie.

Împreună cu căpitanul le-ați condus până pe scăriță. Tu te-ai întors în cabina ta. Căpitanul se urcă pe punte, iar după ce motoarele se puseră în mișcare cu un zgomot asurzitor, încet vaporul începu să se îndepărteze de mal. Fata cu care dansasei tu, stătea pe mal între prietenele sale și saluta nava care se îndepărta.

Inima îi bătea așa de tare că părea să-i iasă din piept și să-și ia zborul, gândurile și sentimentele îi erau confuze...

În spatele ei se zăreau acoperișurile caselor fumegânde ale sătucului, în fața ei se îndepărta pentru totdeauna, vaporul alb care strălucea generos cu miile de luminițe colorate ale sale și care împrăștia muzică pe apă și pe malul deja întunecat.

Pe nava care se îndepărta erai tu, cel care-i spusese atâtea cuvinte minunate, de care ea nu mai auzise... Fermecate și încântătoare.

Acum, toate astea se îndepărtau de ea încet și pentru totdeauna. Și atunci, în fața tuturor, ea luă o hotărâre... Își aduse mâinile pâlnie la gură și strigă din toate puterile:
< Vladimir, eu te iubesc! > Apoi încă o dată și încă o dată. Ai auzit acele strigăte?

- Da,- răspund eu.

- Era imposibil să nu le auzi, până și echipajul tău le auzi. Câțiva dintre ei ieșiră pe punte și se apucară să râdă de fată.

Nu vroiam ca ei să râdă de ea. Dintr-odată, ca și cum ar fi simțit ceva, au încetat din râs. Amuțiră cu toții. Dar tu nu ieșeai pe punte, iar vasul continua să se îndepărteze încet... Ea gândi că tu nu ai auzit-o și continuă să strige cu încăpățânare:
< Te iubesc, Vladimir!! >

Prietenele sale se deciseră s-o ajute și strigară împreună cu ea. Pentru mine era interesant să descopăr ce fel de sentiment era dragostea, pentru care femeile își pierd controlul de sine și, poate din dorința de a ajuta acea fată, strigai împreună cu ele: < Te iubesc, Vladimir!! > Era ca și cum, în acel moment, uitasem că nu se puteau pronunța astfel de cuvinte fără ca ele să se nască dintr-un sentiment sau din informațiile pe care ni le dă natura.

Acum știu cât este de puternic acest sentiment: nu poate fi guvernat cine știe ce nici măcar de rațiune.

Acea fată începu să se degradeze, să bea alcool și eu reușii cu mari dificultăți s-o ajut. Acum s-a căsătorit și este împovărată de îndatoririle cotidiane. Și, eu a trebuit să adaug dragostei ei dragostea mea.

Povestea depre acea fată mă tulbură puțin. Ceea ce-mi relată Anastasia, mă făcu să-mi amintesc în detaliu acea seară și, cu adevărat, totul se desfășură așa cum spuse ea. Era totul, cuvânt cu cuvânt, real. Explicația dată, în felul ei, de Anastasia, asupra iubirii nu produse în mine, atunci, nici o impresie. După ce am cunoscut modul ei de viață și viziunea ei asupra lumii, Anastasia începu să-mi pară tot mai ireală, cu toate că-mi stătu alături și putui, chiar s-o ating. Conștiința ei și obișnuința de a folosi aceste criterii de evaluare, nu făceau din Anastasia o realitate posibil de perceput. Iar dacă la începutul întâlnirii noastre eram atras fizic de ea, acum nu mai exista nici un fel de emoție externă, eram complet indiferent.

- Așadar, înseamnă că tu consideri cazuală manifestarea în tine de astfel de noi sentimente?

- Ele sunt dorite, importante,- răspunde Anastasia. Sunt

chiar acceptate, dar mi-aș fi dorit ca și tu să mă iubești la fel. Am înțeles că, după ce m-ai cunoscut mai îndeaproape pe mine și lumea mea, tu nu mă mai poți accepta ca pe o persoană normală și uneori chiar ai frică de mine... S-a întâmplat chiar așa. Eu însumi sunt vinovată. Am făcut multe greșeli. În tot acest timp eram îngrijorată de câte ceva. Am vrut să fac totul în grabă și nu am reușit să mă fac înțeleasă. Este atât de greșit totul? Trebuie să corectez?...

Cu aceste cuvinte surâse tristă, își atinse ușor pieptul cu mâna, făcându-mă, cu gestul ei, să-mi amintesc ceea ce mi se întâmplă într-una din diminețile permanenței mele în taiga...

Coleopterele

Într-una din dimineți m-am hotărât să urmez exemplul Anastasiei și să fac tot ce făcea ea. Mă unii ei în îndeplinirea procedurilor matinale. Inițial, totul decurse normal: eu mă așezai sub un copac, atinsei cu mâna niște ramuri, niște ierburi... Anastasia îmi vorbise mult despre plante, mă făcu curios și eu mă întinsei alături de ea, în iarbă. Fui imediat învăluit de o senzație de bunăstare generală, nu numai fizică dar, în mod deosebit, morală- simțeam o liniște și o mulțumire care erau noi pentru mine.

Totul începu când simții pe coapsă și pe picioare niște înțepături: ridicai capul și văzui o mulțime de insecte, furnici, coleoptere, musculițe. Printre toate acele insecte zării ceva care, după mine, era un șarpe. Terorizat, încercai să mă mișc dar, instinctiv, înțelesei imediat că era imposibil- Anastasia mă prinse ferm de mână și mă opri.

< Nu le atinge! >- spuse ea după care mă încălecă și-mi imobiliză amândouă mâinile la pământ. Eram ca și răstignit. Disperat, îi urlai să mă elibereze, dar Anastasia care mă ținea fără un evident efort, nu numai că nu slăbi strânsoarea dar, pe deasupra, mai și începu să zâmbească. Începui să simt din ce în ce mai tare cum insectele de pe mine se târau, mă ciupeau și mă înțepau. Făcui iute o deducție- mă vor mânca! Eram în mâiniele Anastasiei în adevăratul sens al cuvântului și încercam să analizez situația. Nimeni nu știa că mă aflu acolo, nimeni nu trecea niciodată pe acolo și chiar de ar fi trecut ar fi găsit doar oasele mele fără carne pe ele, (dacă le mai găsea și pe acelea). O mulțime de gânduri îngrozitoare

mi se perindară prin minte.

Instinctul de autoconservare, probabil sub presiunea acestora, îmi indică singura cale de ieşire din situaţie... O apucai cu dinţii de sân şi o muşcai, scuturând energic capul într-o parte şi într-alta. Auzind ţipătul ei de durere, o lăsai imediat. În acelaşi moment mă slăbi din strânsoare şi Anastasia. Sărind în picioare, îşi apăsă o mână pe piept iar cu cealaltă făcea semne cuiva împrejurul nostru, neîncetând să zâmbească... Imediat ce fui eliberat, sării în picioare ca ars şi mă eliberai de toate acele creaturi scârboase. Urlai indignat, din toate puterile:

- Aveai de gând să mă dai de mâncare insectelor, vrăjitoarea pădurii, dar nu mă las eu aşa uşor!!

Ea continuă să mişte mâna liberă, forţându-se vizibil să zâmbească. Mă privi în ochi şi încet, nu în fugă ca de obicei, se îndepărtă spre iazul ei. Rămasei nemişcat o bucată de timp, încercând să analizez situaţia şi să văd ce era mai bine să fac: să mă întorc spre fluviu, dar cum să regăsesc cărarea? S-o urmez pe Anastasia, dar în ce scop?- în cele din urmă, mă îndreptai spre iaz.

Anastasia stătea pe malul iazului şi, cu o mână îmbibată în sucul unei ierbi, îşi fricţiona pieptul în locul unde se vedea o enormă vânătaie de la muşcătura mea. Probabil o durea tare. Dar cu ce scop mă ţinuse? Eu rămasei aşa o vreme, neîndrăznind să mă apropii de ea, după care o întrebai:

- Te doare?

Fără să întoarcă capul, îmi răspunse:

- Mai mult mă simt jignită.

Şi, în linişte, continuă să-şi măseze vânătaia.

- Cum de ţi-a trecut prin cap să-mi faci o glumă ca asta?

- Am făcut-o doar spre binele tău. Porii pielii tale sunt obturaţi complet, nu respiră. Insectele aveau să ţi-i curăţe şi, în fond, nu-i aşa de dureros, devine chiar plăcut după un timp.

- Dar şarpele?- îşi infipse limba în coapsa mea.

- Nu ţi-a făcut nimic rău şi, oricum, chiar dacă te muşca, veninul avea să rămână în suprafaţă şi eu aveam să ţi-l curăţ pe loc. Pielea şi muşchii de pe călcâiele tale sunt amorţite total.

- Din cauza accidentului,- precizai eu.

Pentru un timp tăcurăm amândoi. Se crease o situaţie incomodă, iar eu, neştiind ce să spun, o întrebai:

- De ce acel cineva invizibil nu ţi-a venit în ajutor ca prima dată când eu am pierdut cunoştinţa?

- Pentru că eu am continuat să zâmbesc, în timp ce tu mă muşcai, liniştindu-l. Ţi-aminteşti?- nu am încetat o clipă să zâmbesc.

Şi, deodată, mă simţii derutat şi incomod în faţa ei, rupsei un smoc de iarbă din jurul nostru, cu toate puterile o sfărâmai între palme şi, îngenunchind în faţa Anastasiei, începui să-i fricţionez vânătaia cu palmele îmbibate în sucul ierbii.

Visele sunt creația viitorului

Acum, cunoscând sentimentele Anastasiei, dorința ei de a arăta tuturor că este o persoană normală și obișnuită, eu am înțeles ce mare durere îi provocasem în suflet, în acea dimineață. Îmi cerui, încă o dată scuze în fața ei, Anastasia îmi răspunse că nu este supărată dar că, acum, după tot ceea ce pregătise pentru mine, începuse să aibă frică.

- Dar ce ai putut să pregătești, atât de îngrozitor?- o întrebai eu și auzii iarăși pentru a nu știu câta oară povestea pe care o persoană care-și dorește cu adevărat să se arate normală ca toți ceilalți oameni care trăiesc pe lumea noastră, nu ar trebui s-o povestească. Pentru că nimeni nu ar putea să vorbească despre sine într-un mod asemănător.

- Când vaporul dispăru,- continuă Anastasia,- și tineretul locului se îndreptă spre sat, eu, pentru încă un timp, rămasei singură pe malul apei și... mă simțeam bine... După aceea am alergat spre poiana mea, ziua s-a scurs ca toate celelalte, dar seara când au apărut stelele pe cer, m-am întins în iarbă și am început să visez. Atunci am încropit acest plan.

- Despre ce plan vorbești?

- Înțelegi, tot ceea ce știu eu, știu și oamenii din lumea în care trăiești tu, doar că pe frânturi; toți la un loc știu aproape tot, numai că nu reușesc să înțeleagă până la capăt mecanismul. Astfel, mi-am închipuit că o să mergi într-un oraș mare și, acolo, o să povestești oamenilor despre mine și despre tot ceea ce ai aflat de la mine. Celor aflate o să le adaugi tot ce adăugați voi când doriți să exprimați ceva și așa vei scrie o carte. O vor citi mulți, mulți oameni și lor li se va dezvălui Adevărul. Vor suferi mai puțin, își vor schimba comportamentul lor față de copii și își vor pune la punct un nou sistem de educație.

Lumea va începe să iubească mai mult, iar Pământul va străluci de mai multă energie luminoasă. Pictorii vor picta portretul meu și acesta va fi cel mai frumos dintre toate tablourile pe care le-au pictat vreodată. Eu mă voi strădui să-i inspir. Vor face apoi, ceea ce voi numiți cinematografie și va fi cel mai minunat film. Tu vei privi la toate astea și-ți vei aminti de mine. Vor veni la tine oameni de știință care vor înțelege și vor prețui tot ceea ce ți-am povestit eu și îți vor explica multe lucruri.

Îi vei crede mai mult pe ei decât pe mine și vei înțelege că nu sunt nici un fel de vrăjitoare, ci doar o persoană care este în posesul mai multor informații decât ceilalți. Tot ce vei scrie tu va stârni un mare interes, iar tu vei deveni un om bogat. Vei avea bani în băncile a nouăsprezece țări, vei călători prin locurile sfinte și te vei curăța de tot ce este întunecat și rău în tine. Îți vei aminti de mine, mă vei iubi și vei dori să mă revezi pe mine și pe fiul tău.

Visul meu era foarte strălucitor dar, poate și puțin implorător. Iată că, probabil de asta, s-a și întâmplat totul. *ELE* l-au luat ca pe un plan valabil de realizat și au hotărât să poarte omenirea dincolo de era forțelor obscure. Acest lucru se poate realiza doar dacă planul se naște în cele mai mici detalii pe Pământ, în sufletul și în mintea unui pământean. Probabil, *ELE* au văzut acest plan ca pe un plan măreț, dar poate că au mai adăugat și câte ceva de-al lor- din acest motiv forțele obscure, în ultimul timp, și-au întețit activitatea lor. Așa ceva nu se mai verificase înainte. Eu am înțeles toate astea de la *cedrul sunător*. Raza lui s-a îngroșat mult. Și sună mai tare acum se grăbește să dea lumina sa și energia.

Eu o ascultam pe Anastasia și, exact în acele momente, tot mai tare, mi se întărea convingerea că era nebună. Poate că a scăpat mai de mult de la vreun ospiciu și trăiește aici în pădure, și eu mai și făcusem dragoste cu ea. Și uite că se va naște un copil. Asta da, istorie!... Văzând cu câtă seriozitate și dăruire vorbea, mă străduii s-o liniștesc.

- Tu nu te mai frământa în van, Anastasia, este evident că planul tău nu reprezintă nimic, iar forțele obscure și cele luminoase nu au nici un motiv să se bată. Tu nu cunoști îndeajuns viața noastră de zi cu zi, legile și condițiile ei. Astăzi, pe la noi, se scriu o sumedenie de cărți, sunt multe, de toate felurile dar, cu toate astea, nici măcar cărțile scriitorilor consacrați nu se mai vând cine știe ce. Eu nu sunt un scriitor, deci nu am nici talent, nici înclinații deosebite să pot să scriu ceva.

- Înainte nu le aveai, așa-i, dar acum da - mă *informă* ea.

- Bine- continuai eu s-o liniștesc- chiar dacă o să mă străduiesc, oricum nimeni nu va tipări așa ceva, pentru că nu vor crede în existența ta.

- Dar, eu exist! Eu exist pentru aceia pentru care eu exist! Ei vor crede și te vor ajuta așa cum, pe urmă, îi voi ajuta eu pe ei. Frazele ei nu-mi fură pe înțeles imediat și continuai s-o potolesc.

- Nici măcar n-o să încerc să scriu ceva! Nu are sens să fac asta, pricepe odată!

- Dimpotrivă, o vei scrie. *ELE* au pus deja în mișcare un întreg complex de conjuncturi care te vor constrânge s-o faci.

- Dar ce sunt eu?- după tine, sunt o marionetă în mâinile cuiva?

- Și de tine vor depinde multe. Dar forțele obscure vor încerca, cu toate metodele la îndemâna lor, să te încurce, împingându-te chiar până în pragul sinuciderii, făcându-te să crezi că asta este singura ieșire.

- Ajunge Anastasia, m-am săturat să tot ascult fanteziile tale.

- Tu consideri că sunt fantezii?

- Da! Da! Fantezii...

Și, ca la un semn, pricepui!... Gândurile mi s-au luminat pe loc!... În sfârșit, începusem să văd mai clar și mai bine... Tot ce spunea Anastasia despre visele ei, despre copil și le plănuise cu un an în urmă, pe când eu încă nu o cunoșteam atât de îndeaproape și pe când încă nu mă culcasem cu ea. Acum la un an de distanță, toate astea se petreceau...

- Înseamnă că toate astea se petrec deja, în aceste clipe?- o întrebai eu.

- Desigur. Dacă nu ar fi vrut *ELE* și un pic și eu, a doua ta expediție nu ar fi fost posibilă. Tu îți cheltuisei averile pe nesimțite, iar pe navă, aproape că nu mai aveai nici un drept.

- Și tu ce ai făcut? Ai apelat la căpitănia portului și la firmele care m-au ajutat?

- Da.

- M-ai ruinat pe mine și le-ai creat încurcături lor. Cu ce drept te amesteci? Mă gândesc că am lăsat vaporul fără supraveghere și stau aici cu tine. Probabil, acolo au prăduit deja tot! Este ca și cum m-ai fi hipotizat. Ba nu, și mai rău-ești o vrăjitoare și nimic mai mult! Sau, poate că pustnicia ți-a dat la cap? Nu ai nimic aici, nici măcar o casă, dar filozofezi în fața mea, făcătoare de farmece!! Eu sunt un om de afaceri! Tu, măcar ai idee ce înseamnă asta? Om de afaceri! Chiar de mor eu, navele mele trebuie să-și continuie navigația și să ducă oamenilor mărfuri. Pentru că eu, asta fac! Duc oamenilor, și aș putea să-ți aduc și ție, bunuri de consum. Lucruri trebuincioase vieții de zi cu zi. Dar tu ce ești în stare să-mi dai mie?

- Eu? Ce pot să-ți dau eu? O picătură din blândețea și mângâierea cerească, liniște. Tu vei fi un geniu clarvăzător! Eu îți voi fi imagine!

- Imagine? Dar cui îi trebuie imaginea ta? La ce să o folosesc?

- Te va ajuta să scrii cărți pentru omenire.

- Din nou cu prostiile tale mistice? Cine știe ce mai pui la cale iar... Om, ca toți oamenii, nu poți fi?

- Niciodată, nimic rău, nimănui nu am făcut și nu aș putea să fac! Eu sunt un *OM*! Dacă te îngrijorezi așa de tare pentru bunurile lumești și pentru bani, atunci așteaptă puțin și îți vor fi întoarse toate! Eu sunt vinovată în fața ta, pentru că, din cauza visului meu, pentru un timp, ție îți va fi greu dar atunci nu se putea planifica altfel. Tu însă nu judeci logic, așa că, pentru a te putea constrânge a trebuit să te pun în condițiile vieții voastre.

- Vezi, poftim!- am răbufnit eu- înseamnă că mă constrângi! Faci asta și te aștepți ca eu să te consider normală!

- Eu sunt umană, sunt o femeie!

Anastasia se tulbură, se înțelegea după tonul cu care-mi strigă:

- Eu am vrut și vreau doar ce este bun și luminos! Vreau ca tu să te cureți! De asta am planificat, atunci, călătoriile în locurile sfinte și scrierea cărților. *ELE* au acceptat toate astea, cu *ELE* forțele obscure se află într-un continuu conflict, dar în ceea ce privește esențialul vor birui întotdeauna *ELE*!

- Și tu, cu inteligența, cu informațiile și cu energia ta vei privi la toate astea ca un spectator? Ce vei face tu?

- În fața unui conflict de astfel de dimensiuni, dintre două forțe primordiale, forțele mele ar avea un efect nesemnificativ- este necesar ajutorul multor oameni din lumea ta. Eu îi voi căuta și-i voi găsi, ca atunci când tu erai internat în spital. Numai că, te rog, fii și tu puțin mai conștient. Frânează-ți răutatea din tine.

- Ce este atât de rău în mine? Ce rău am făcut în spital? Și cum ai reușit tu să mă vindeci dacă nu-mi erai alături?

- Tu, pur și simplu, nu ai simțit prezența mea, dar eu îți eram alături. Când am vizitat vaporul ți-am adus o crenguță de *cedru sunător* pe care însăși mama o rupsese cu puțin înainte să moară. Ți-am pus-o în cabină când m-ai invitat la tine. Deja de pe atunci erai bolnav. Eu am simțit. Ți-amintești de crenguță?

- Da,- răspunsei eu- Crenguța într-adevăr a stat atârnată de peretele cabinei mult timp, au văzut-o mulți din echipaj, după aceea am dus-o la Novosibirsk. Dar nu i-am dat nici o importanță.

- Ai aruncat-o.

- Dar.. nu știam...

- Da... Nu știai... Ai aruncat-o... Și crenguța mamei mele, nu reuși să te lecuiască... După aceea, tu ai zăcut în spital. Când o să te întorci acasă să citești cronologia bolii. Pe cartela clinică o să vezi că, în ciuda celor mai bune tratamente administrate, în starea ta nu se simțea nici o ameliorare. Apoi ți-au dat ulei din ghinzi de cedru. Medicul era unu' care respecta cu mare strictețe metodologia aplicată în medicină și, cu toate astea, el însuși făcu ceea ce nu îi era permis să facă și ce nu se făcuse vreodată în istoria spitalelor. Ți-amintești?

- Da.

- De tine s-a ocupat o femeie- era șefa de secție a unui spital de renume din orașul vostru. Această secție, unde erai tu internat, nu se potrivea cu profilul bolii tale și totuși ea te-a luat sub îngrijirile ei. Și, cu toate că etajul imediat superior era specific bolii tale, ea te ținu în secția ei. Așa-i?

- Da.

- Ea ți-a făcut o injecție... înainte de asta a pus muzică și a făcut semiîntuneric în salon.

Anastasia povestea cu lux de amănunte, ceea ce, cu adevărat, se întâmplase acolo.

- Ți-amintești de această femeie?

- Da. Era șefa unei secții a fostului spital al comitetului regional.

Dintr-odată, Anastasia se uită serioasă la mine și rosti câteva frânturi de fraze, care mă făcură să mă cutremur și să simt furnicături în spate...

- < Ce muzică vă place?... Bine?... Așa e bine?... Nu-i tare?... >

Ea pronunță aceste cuvinte cu vocea și intonația acelei femei care mă îngrijise pe mine.

- Anastasia!- strigai eu.

Ea mă întrerupse:

- Ascultă mai departe, pentru Dumnezeu, și nu te mai minuna așa. Încearcă, concentrează-te ca, o dată pentru totdeauna, să realizezi ce spun eu, pune-ți măcar un pic creierul în mișcare. Tot ce-ai auzit până acum este specific oricărui om. Natural și simplu.

Continuă:

- Femeia aceea era un medic, un medic foarte bun... un medic autentic. Cu ea mi-a fost foarte ușor, are un suflet bun și este deschisă. Am fost eu cea care nu am vrut ca tu să fii mutat în cealaltă secție, în ciuda faptului că secția în care te aflai tu nu corespundea profilului tău... Dar ea le ceru superiorilor ei: < Lăsați-l aici, o să-l vindec >. Ea simțea că va reuși. Ea știa că suferințele tale erau consecința *altor* lucruri. Cu aceste *alte lucruri* ea se chinui să se lupte... Și era doar un medic!

Și tu cum te-ai comportat? Ai continuat să fumezi, să bei cât pofteai și să mănânci sărat și piperat, toate astea în prezența unui ulcer grav. Nu ai renunțat, câtuși de puțin, la nici o plăcere. Tu nici măcar nu bănuiești, dar în subconștientul tău s-a înrădăcinat ideea că ție nu ți se poate întâmpla nimic rău. Eu nu am făcut nimic bun, ci dimpotrivă, ceea ce este rău și întunecat în tine nu s-a redus, conștiința nu a scânteiat nici măcar o secundă și nici voința nu s-a trezit în tine... Odată pus pe picioare, cu ocazia zilei de opt martie, pe acea femeie care ți-a salvat viața, nu ai felicitat-o tu personal; ai trimis un angajat de al tău, iar tu nu ai reușit să îi telefonezi măcar o dată... Ea aștepta atât de mult... ținea atât de mult la tine...

- Ea sau tu, Anastasia?

- Noi, dacă așa este mai pe înțelesul tău.

M-am ridicat, nu știu de ce și m-am îndepărtat doi pași de copacul unde stătea Anastasia. Mă frământau sentimente și gânduri confuze, legate de relația mea cu Anastasia...

- Și iată că, din nou, tu nu pricepi nimic din ceea ce fac eu și cum fac- te sperii, dar ca să aprofundezi cu ajutorul imaginației tale și a analizei amănunțite a situațiilor care ți se desfășoară dinaintea ta... nu reușești nicicum. Din nou ai gândit de mine...

Tăcu, cu capul aplecat, sprijinit pe genunchi. Am tăcut și eu. Gândeam: < Dar de ce continuă să tot vorbească despre lucruri atât de neverosimile? Vorbește și se miră singură că nu o înțeleg. Este evident că nu-și dă seama că nici un alt om normal nu ar putea accepta aceste povești ale ei și, prin urmare, nu ar accepta-o pe ea ca fiind o ființă normală >. Mă apropiai de Anastasia și cu mâna îi mângâiai o șuviță aurie de păr, rebelă. Din ochii ei mari și albaștri i se prelingeau lacrimi. Îmi zâmbi și pronunță o frază care nu îi era proprie: < *Ca femeie, nimic de zis- este femeie, da?* > Acum tu ești șocat de însăși faptul existenței mele și nu-ți crezi ochilor. Nu crezi în totalitate, nu reușești să realizezi că eu îți vorbesc în aceste momente. Faptul existenței mele și a capacităților pe care le am ți se pare surprinzător, dar cum de nu ți se pare surprinzător și paradoxal că oamenii care consideră Pământul un corp ceresc, cea mai înaltă creație a Rațiunii Universale și fiecare mecanism al lui, absolut măreț, distrug tot acest mecanism, consumând pentru asta, o

energie imensă?

Vouă vi se pare perfectă o navă spațială sau un avion, dar toate aceste mecanisme artificiale nu sunt altceva decât frânturi obținute prin distrugerea înaltei creații și adunate apoi la un loc într-un fel sau altul...

Imaginează-ți: este ca și cum un om ar distruge un avion în perfectă stare de zbor, iar din componentele lui și-ar construi un ciocan sau o daltă și, pentru asta, s-ar bucura și ar fi fericit; s-ar mândri cu unealta lui primitivă. El, însă, nu înțelege că nu va putea să distrugă la infinit avione care zboară.

Cum de voi nu înțelegeți că nu puteți să distrugeți la infinit Pământul nostru?

Computerul este considerat fructul inteligenței umane, dar nimeni nu înțelege că acesta trebuie asemuit doar cu o proteză a creierului uman.

Poți să-ți imaginezi ce s-ar întâmpla dacă un om ale cărui picioare sunt perfect sănătoase ar merge în cârje? Mușchii picioarelor i s-ar atrofia...

Mașina nu va putea depăși niciodată creierul uman, dacă acesta va fi în continuu antrenament...

Anastasia își șterse cu dosul palmei o lacrimă de pe obraz și continuă cu îndârjire discursul ei despre inteligența umană...

Atunci, nici măcar prin cap nu-mi trecea că toate spusele ei vor tulbura multă lume, vor chinui mințile oamenilor de știință și, chiar dacă doar ipotetic, nu vor avea egal în lume.

După spusele Anastasiei, soarele este un fel de oglindă. El reflectă razele invizibile emanate de Pământ. Aceste reflecții vin de la oamenii care se găsesc sub puterea dragostei, a fericirii și a sentimentelor luminoase. Reflectate de Soare acestea se întorc pe Pământ sub formă de lumină solară și dau viață tuturor creaturilor terestre. Ea îmi expuse pentru asta, o serie de probe, chiar dacă nu-mi veni așa de ușor să le înțeleg:

- Dacă Pământul și celelalte planete ar fi consumat doar lumina binefăcătoare a Soarelui,- vorbi ea,- atunci el ar fi trebuit să se dezechilibreze, să ardă neuniform, iar lumina lui nu ar mai fi fost constantă. În Univers nu s-au văzut niciodată procese unidirecționale și nu ar putea exista, totul este în strânsă corelație.

Anastasia sublinie cuvintele din Biblie: < *...și viața era lumina oamenilor*. >

Anastasia mai adăugă, de asemenea, că simțămintele unui om sunt transmise altuia cu ajutorul corpurilor cerești. Ea demonstră asta cu un exemplu:

- Nici un om care trăiește pe Pământ, nu poate nega că simte când este iubit. Această percepție este mai intensă când se află în vecinătatea persoanei care-l iubește. Voi numiți asta intuiție. În realitate, de la persoana care iubește sunt emise unde luminoase invizibile. Și chiar când persoana nu este aproape, sentimentul de dragoste, dacă este intens- va fi percepibil. Cu ajutorul acestui simțământ, înțelegându-i natura, se pot face minuni. Asta este ceea ce voi numiți minune, misticism sau puteri supranaturale. Spune-mi, Vladimir, acum ai început să te simti mai bine cu mine? Simți o căldură, o liniște și o satisfacție interioară?

- Da,- răspunsei eu,- Mă simt învăluit de o căldură.

- Acum, uite ce se va întâmpla cu tine, când eu mă voi concentra mai tare asupra ta.

Anastasia coborâ ușor pleoapele și făcu câțiva pași îndărăt. Pe tot corpul simții cum mi se revărsă o căldură plăcută. Crescu în intensitate dar nu deveni arzătoare. Anastasia se întoarse și, încet, începu să se îndepărteze, se ascunse în dosul trunchiului unui copac înalt. Plăcuta senzație de căldură nu se îndepărtă, ei i se adăugă ceva nou- ca și cum ar fi ajutat inima să pompeze sângele în vene și, acum, cu fiecare bătaie a ei, dădea impresia că pulsațiile

sângelui atingeau fiecare părticică a corpului, ajungând unde nu ajunseseră niciodată, înainte. Îmi sudară atât de mult tălpile picioarelor, că se udaseră.

- Uite, vezi? Acum îți este totul, clar?- spuse Anastasia ieșind de după copac, încrezătoare în demonstrația ei. Tu ai simțit totul, ai simțit cum s-au întețit efectele când eram în dosul trunchiului unde tu nu mă vedeai. Spune-mi, ce ai simțit ?

Eu îi povestii ceea ce mi se întâmplă și, la rândul meu, o întrebai ce rol juca trunchiul acelui copac.

- Cum, ce rol?- Undele de informații și lumină, în timp ce eu stăteam în dosul lui, au trecut de la mine la tine, în mod direct. Trunchiul de copac ar fi trebuit să le deformeze și să le micșoreze deoarece și acesta, la rândul lui, emană un flux de lumină și informații proprii, dar acest lucru nu s-a întâmplat. Undele de sentimente se revărsau peste tine reflectându-se prin corpurile cerești care în același timp le și amplificau. După asta, eu am făcut ceea ce voi numiți minune- am făcut să-ți transpire tălpile, tu mi-ai ascuns acest lucru.

- Eu nu i-am dat nici o însemnătate, acestui fapt. Ce mare minune să-ți transpire tălpile picioarelor?

- Eu am alungat multe boli din organismul tău, prin transpirația de pe picioare. Tu ar trebui să te simți cu mult mai bine, acum. Chiar și aspectul fizic îți este schimbat- curbura spatelui ți s-a redus.

Într-adevăr, din punct de vedere fizic mă simțeam mai bine.

- Așadar, înseamnă că tu te concentrezi, îți întruchipezi și ți se realizează ceea ce-ți dorești?

- Cam așa.

- Și asta îți reușește întotdeauna, chiar și când nu este vorba de vindecarea unei boli?

- Întotdeauna. Doar în cazul în care nu este vorba despre un vis abstract. Visul trebuie să fie conceput în cele mai mici detalii și să nu contravină legilor existenței spirituale. Astfel de vise nu se pot realiza întotdeauna. Trebuie ca gândurile să se deruleze repede-repede, vibrațiile sentimentelor să fie sincronizate- atunci acest vis poate lua ființă. Este natural. În viață, multora li se întâmplă așa ceva. Întreabă-i pe cunoscuții tăi. Poate că printre ei se vor găsi unii care au visat și li s-a adeverit visul lor, complet sau parțial.

- Cum adică să-ți imaginezi? Să detaliezi... gândurile să ți se deruleze repede-repede...? Explică. Spune-mi, tu când ai visat despre poeți, despre pictori și despre cărți ai pregătit totul în detaliu? Ai derulat repede gândurile tale?

- Neobișnuit de repede. Și totul era concret și expus în cele mai mici amănunte.

- De data asta crezi că se va adeveri?

- Da. Se va adeveri.

- Dar, tu nu ai mai visat nimic altceva? Mi-ai spus totul despre visele tale?

- Nu, eu nu ți-am povestit totul despre visul meu.

- Atunci, povestește totul.

- Cum...? Tu vrei să mă asculți, Vladimir? Vorbești serios?

- Da.

Fața Anastasiei se ilumină instantaneu, ca și cum o flacără strălucitoare ar fi pâlpâit pe chipul ei. Cu mare emoție și inspirație, Anastasia își ținu incredibilul său monolog.

Dincolo de epoca forţelor obscure

- În noaptea în care se născu visul meu m-am gândit cum să ajut omenirea să depăşească epoca forţelor întunecate. Planul meu şi conştiinciozitatea cu care l-am realizat, erau precise şi reale şi *ELE* le acceptară.

În cartea pe care tu o vei scrie vor fi conţinute combinaţii şi formule de litere libere care vor suscita în marea majoritate a oamenilor sentimente luminoase şi bune. Aceste sentimente vor fi în măsură să îmbunătăţească starea fizică şi psihică, vor favoriza naşterea unei noi conştiinţe a omenirii viitoare. Crede-mă Vladimir, acesta nu este misticism- este conform legilor Universului.

Totul este foarte simplu- tu vei scrie această carte, ghidat doar de suflet şi de sentimente. Nu ai putea s-o faci altminterea pentru că nu stăpâneşti tehnica scrierii, cu aceste sentimente se poate face *TOTUL*. Aceste sentimente sunt deja în tine. Atât ale mele cât şi ale tale. Tu nu le cunoşti încă, dar vor fi înţelese de mulţi. Încarnate în semne şi combinaţii vor fi mai puternice chiar decât focul lui Zarathustra. Tu nu ascunde nimic din ceea ce ţi s-a întâmplat, nici măcar intimităţile. Eliberează-te de orice ruşine şi nu-ţi fie frică că o să fii ridicol, frânează-ţi mândria.

Eu m-am deschis complet cu tine, atât cu corpul cât şi cu sufletul. Prin tine vreau să mă deschid în faţa tuturor oamenilor- acum îmi este permis. Ştiu ce vijelie vor trimite asupra mea forţele obscure, dar nu mi-e frică, eu sunt mai tare şi o să reuşesc să văd realizat ceea ce am născocit şi o să reuşesc să-l nasc şi să-l cresc pe fiul nostru, Vladimir.

Visul meu va distruge multe din mecanismele forţelor obscure care au funcţionat pentru milenii, cu efecte dezastruoase asupra oamenilor şi va constrânge multă lume să lucreze în slujba binelui.

Ştiu că acum, tu nu mă poţi crede, pentru că cel mai mare impediment pentru tine îl reprezintă postulatele şi convenţiile implantate în creierul tău privitoare la modul de viaţă al lumii în care trăieşti. Ţi se pare incredibilă posibilitatea de a călători în timp. Dar cunoştinţele voastre despre timp şi spaţiu sunt limitate. Caracteristicile acestor dimensiuni nu sunt nici metrul nici secunda, ci voinţa şi conştiinţa.

Puritatea gândurilor, a sentimentelor şi a senzaţiilor tipice majorităţii, determină punctul în care se găseşte umanitatea în Univers şi în Timp.

Voi credeţi în horoscop, credeţi în completa voastră dependenţă de poziţia planetelor. Această credinţă v-a fost impusă vouă de mecanismele forţelor întunecate. Ea- această credinţă- încetineşte timpul paralelei luminoase, dând posibilitatea forţelor obscure să înainteze şi să-şi lărgească dimensiunile. Această credinţă vă îndepărtează de la cunoaşterea Adevărului, de la esenţa existenţei voastre terestre. Analizează cu atenţie. Gândeşte-te; Dumnezeu a creat omul după chipul şi asemănarea Lui. I-a dat cea mai mare libertate- aceea de a putea alege între luminos şi întunecos. Omului i-a fost dat sufletul. Tot ceea ce se vede în jur este dominat de om, omul are o voinţă proprie până şi în raportul cu Dumnezeu- poate să-L iubească sau nu. Nimeni şi nimic nu poate conduce omul în afară de voinţa lui. Dumnezeu îşi doreşte dragostea omului, ca răspuns la dragostea lui, însă Dumnezeu vrea dragostea omului liber, asemănător Lui.

Dumnezeu a creat tot ce se vede şi-n acelaşi timp şi planetele. Acestea servesc la stabilirea ordinii şi armoniei printre tot ce este viu: plantele, lumea animală, ajută corpul

uman dar nu au absolut nici o putere asupra sufletului și al rațiunii. Nu ele guvernează omul, din contra, el cu subconștientul său mișcă toate planetele.

Dacă un singur om și-ar dori ca în cer să strălucească un al doilea soare, acesta nu ar apărea. A fost totul studiat astfel încât să nu se verifice o catastrofă interplanetară. În schimb dacă toți oamenii, instantaneu, și-ar dori un al doilea soare pe cer, acesta ar apărea.

Pentru a elabora un horoscop este necesar mai întâi de toate, să se studieze anumite date fundamentale: nivelul de conștiință temporală al omului, forța voinței și a spiritului, aspirațiile sufletului și gradul de participare al acestuia în momentele existenței cotidiane.

Zilele favorabile și nefavorabile, furtunile magnetice, înalta și joasa presiune sunt determinate de voință și conștiință. Ai mai văzut vreodată o zi mohorâtă în care oamenii să fie veseli sau o zi însorită, cu cer splendid, în care oamenii să fie triști?

Crezi că eu delirez ca o nebună, când spun că formulele și combinațiile de litere de mine introduse în carte vor însănătoși și vor lumina oamenii? Nu crezi pentru că nu înțelegi... Dar, în realitate, este așa de simplu.

Uite, eu acum vorbesc pe limba ta, folosesc aceleași amestecuri de cuvinte, uneori până și intonația cu care le pronunți tu. Îți va veni ușor să-ți amintești ce ți-am spus eu, pentru că aceasta este limba ta proprie și care poate fi înțeleasă de multă lume. Aceasta nu conține cuvinte și combinații de cuvinte care să fie folosite rar în vorbirea voastră uzuală. Este comună, obișnuită și folosită în vorbirea voastră cotidiană. Dar eu o voi schimba puțin, voi rearanja foarte puțin anumite cuvinte. Tu te găsești acum, într-o stare emotivă- din acest motiv, mai târziu, amintindu-ți de această stare, îți vei aminti tot ceea ce ți-am vorbit eu. Vei scrie tot ce a fost spus și în acest fel combinațiile mele de litere vor nimeri în carte.

Ele sunt foarte importante. Sunt ca o rugăciune și pot face miracole. Mulți dintre voi știu deja că rugăciunile sunt formate din determinate combinații și succesiuni speciale de litere. Aceste combinații și succesiuni au fost create de persoane luminate cu ajutorul lui Dumnezeu.

Forțele obscure au tentat dintotdeauna să-i răpească omului posibilitatea de a se folosi de binecuvântarea dată de aceste combinații. Pentru asta, ele au schimbat până și limba, au introdus cuvinte noi eliminându-le pe cele vechi, le-au alterat sensul. Înainte, de exemplu, în limba voastră existau patruzeci și șapte de litere, acum au mai rămas doar treizeci și trei. Forțele obscure au introdus combinațiile și formulele lor, intrând în contact, pentru asta, cu partea întunecată a omului, atrăgându-l cu lascivii și cu pasiuni senzuale. Dar eu am scos la lumină combinații care au existat din timpurile primordiale, folosind doar simbolurile și literele actuale și de acum ele vor începe să-și facă efectul. M-am chinuit atât de mult să le caut! Și le-am găsit! Le-am adunat pe cele mai bune, din multe timpuri. Am adunat multe. Le-am ascuns în ceea ce vei scrie tu.

După cum poți vedea, aceasta este o simplă traversare a combinațiilor de semne prin adâncul veșniciei și infinitatea Cosmosului, precisă în gânduri, înțelesuri și scop.

Tu scrie tot ce ai văzut, nu ascunde nimic: nici rău, nici bun, nici intim- doar în acest fel se vor conserva nealterate aceste combinații.

Tu o să te convingi de asta, crede-mă te rog, Vladimir. O să te convingi în timp ce vei scrie. În mulți dintre cei care vor citi, ceea ce va fi scris va suscita sentimente și emoți care încă nu vor fi pătrunse și conștientizate complet. Acest lucru ți-l vor confirma ei- o să vezi și o să auzi ce îți vor confirma. Iar sentimentele care se vor naște în ei vor fi luminoase, mulți vor înțelege singuri, cu ajutorul acestor

sentimente, mult mai multe decât vei scrie tu. Scrie măcar un pic. Când te vei convinge că lumea simte aceste combinații, când îți vor confirma zece, o sută, o mie de persoane, tu vei crede și vei continua să scrii totul. Doar crede! Crede în tine însuți! Crede în mine!

Mai încolo voi putea vorbi mai semnificativ și ei vor înțelege și vor simți. Dar cel mai important lucru rămâne, însă, educația copiilor. Tu erai interesat să afli despre farfuriile zburătoare, despre mecanisme, despre rachete și planete. Eu, însă, doream atât de mult să vorbesc despre educația copiilor... O s-o fac- o să-ți explic mai multe când voi reuși să cimentez în tine o conștiință mai stabilă.

Toate acestea vor trebui citite când mecanismele artificiale nu vor deranja. Zgomotele artificiale dăunează și îndepărtează omul de Adevăr. Să rămână doar sunetele lumii autentice, create de Dumnezeu. Ele poartă în ele informațiile despre Adevăr, despre binecuvântarea Divină și ajută conștiința. Și implicit, lecuirea va fi și ea mai profundă.

Tu, desigur, te îndoiești din nou și nu crezi în puterea lecuitoare a cuvintelor, gândești că eu... Dar în asta nu există absolut nimic mistic, fantezist sau în contradicție cu legile vieții spirituale.

Când în om vor apărea sentimentele luminoase, se va face simțită neapărat o influență benefică asupra tuturor organelor interne. Sentimentele luminoase reprezintă mijlocul cel mai puternic și mai eficace în combaterea oricărei boli. Cu ajutorul acestor sentimente, Dumnezeu lecuiește. În acest fel au apărut sfinții adulatori. Citește Vechiul Testament și te vei convinge singur. Cu ajutorul acestor sentimente, anumite persoane din lumea voastră pot să vindece. Mulți dintre medicii voștri știu asta. Întreabă-i pe ei, dacă nu mă crezi. Îți vine mai ușor să-i crezi pe ei. Cu cât mai luminos și mai puternic este acest sentiment cu atât mai puternic va fi efectul asupra aceluia cărui este îndreptat.

Eu am putut din totdeauna, să vindec cu raza mea. Străbunicul m-a învățat și mi-a explicat cum se face, când eram mică. Am făcut-o de multe ori cu *grădinarii* mei.

Acum raza mea este de multe ori mai puternică decât a bunicului și a străbunicului meu. Ei spun că asta depinde de sentimentul care s-a născut în mine, numit *Dragoste*.

El este așa de mare, de plăcut și chiar puțin arzător. Aș vrea să-l dăruiesc tuturora și ție. Aș vrea ca toți să stea bine și ca totul să fie bun așa cum și-a dorit Dumnezeu.

Anastasia pronunță monologul ei cu o inspirație și o dăruire neobișnuite. Se aruncă literalmente, cu discursul ei în timp și spațiu. Apoi tăcu. O privii înmărmurit de ardoarea și de convingerea ei, apoi o întrebai:

- Anastasia, asta-i tot? Nu mai este nici o nuanță pe care ai putea s-o fi omis din planurile tale, din visul tău?

- Restul, Vladimir, sunt mărunțișuri. Nu sunt esențiale. Le-am introdus ca pe lucruri secundare, fără să reflect prea mult. Exista doar un singur incovenient, te privea pe tine, dar am reușit să-l înlătur și pe acesta.

- Despre asta vorbește-mi mai detaliat. Care este acea dificultate, care mă privește?

- Înțelegi, te-am făcut cel mai bogat om de pe Pământ. Și-n același timp și cel mai celebru. O să se întâmple peste câtva timp. În timp ce visam, detaliam... În timp ce visul meu își lua zborul purtat de forțele luminoase... Forțele obscure... Ele încercau, tot timpul să adauge ceea ce le este specific- răul. Cu efectele lor negative încearcă să-l afecteze pe destinatarul visului, sau pe cei din apropierea lui...

Gândurile mele zburau libere și cu foarte mare viteză dar, cu toate astea, forțele obscure reușeau să le ajungă din urmă. Au renunțat la multe din activitățile lor terestre și s-au concentrat să pună în mișcare propriile mecanisme în jurul visului meu- eu, atunci, am născocit o strategie... Am fost mai șmecheră decât ele.

Am constrâns toate mecanismele lor să lucreze în sluja binelui. Forțele obscure s-au împrăștiat pentru mai puțin de o clipită, dar asta a fost de ajuns ca visul meu, susținut de forțele luminoase, să se înalțe în infinitul strălucitor, care pentru ele este de neajuns.

- Ce ai născocit, Anastasia?

- Spre surprinderea lor, am prelungit perioada forțelor obscure, în care tu va trebui să înfrunți anumite dificultăți. Ca să fac asta te-am privat de ajutorul pe care ți-l dădeam cu raza mea. Ele s-au mirat tare, nevăzând în acest gest, nici o logică din partea mea. În acele clipe eu, repede-repede, am luminat toate acele persoane care vor face parte din viitorul tău.

- Ce înseamnă asta?

- Lumea va ajuta visul meu și pe tine, cu micuțele lor razele aproape inutilizabile. Dar ei vor fi mulți și voi toți împreună veți transforma visul în realitate. Veți depăși era forțelor obscure. Îi veți ajuta și pe alții s-o facă.

Iar tu nu vei fi arogant și zgârcit când vei fi bogat și faimos. Pentru că vei înțelege că important nu este banul, cu el nu se poate cumpăra niciodată căldura și nici iubirea sinceră a unui suflet uman.

Tu vei înțelege asta în timp ce vei vedea și vei cunoaște aceste persoane. Acestea, de asemenea, vor înțelege. Cât despre genoflexiunile din bancă... Raporturile dintre tine și bănci, oricum, le-am născocit, ca tu să te poți ocupa și de sănătatea ta. În felul ăsta vei face puțină gimnastică în timp ce vei primi banii și o vor face și câțiva bancheri. Și lasă să fie și puțin ridicol. În acest fel mândria ta se va mai înmuia.

Și iată că toate dificultățile și obstacolele pe care le-au născocit forțele obscure în epoca lor, te vor căli pe tine și pe cei care te înconjoară. Vă vor face mai conștienți. Și, în consecință, vă veți izbăvi de toate ispitele întunecate, cu care ele se mândresc așa de tare. Toate astea le-au provocat ele însele, în acele secunde în care s-au împrăștiat. Acum nu vor mai putea ajunge din urmă, niciodată, visul meu.

- Anastasia! Iubita mea, visătoare. Fantezista mea!

- Ah... Ce bine ai zis! Mulțumesc! Îți mulțumesc- ce frumos ai spus, *iubita mea*!

- Cu plăcere. Eu însă, te-am mai numit și visătoare și fantezistă. Nu te-am jignit?

- Nu. Nu m-ai jignit, deloc. Tu nu știi încă, cu câtă precizie se adeveresc visele mele, când sunt strălucitoare și bine amănunțite. Acesta se va adeveri negreșit, pentru că îmi este drag și luminos. Va lua naștere o carte, care va face ca în oameni să înflorească sentimente neobișnuite, iar aceste sentimente vor chema alte persoane...

- Așteaptă Anastasia, iar începi să te aprinzi. Liniștește-te.

***

Trecuse puțin timp de când eu întrerupsem discursul fervent de fantezie al Anastasiei.

Nu-mi era clar deloc sensul monologului său. Tot ceea ce spuse ea mi se părea prea fantastic. Abia un an mai târziu, redactorul revistei *Miracole și Aventuri*, Mihail Fyrnin, citind manuscrisul în care era conținut acest monolog, îmi trecu emoționat, proaspătul număr al revistei sale (ediția din mai 1996).

Numai ce luai cunoștință de conținutul acestui articol, fui asaltat de o agitație incredibilă. Dintr-odată doi mari învățați- academicianul Anatoli' Akimov și academicianul Vlai'l Kaznaceev în articolele lor vorbeau despre existența unei Rațiuni Superioare, despre strânsul raport dintre om și Cosmos, despre razele invizibile care provin de la om. Au reușit, cu aparaturi speciale, să fotografieze aceste raze, care erau emanate de oameni, iar în revistă erau prezentate două exemple.

Știința vorbea de lucruri despre care Anastasia știa deja din copilărie și pe care le folosea în viața de zi cu zi, încercând să ajute oamenii.

De unde aș fi putut ști, cu un an în urmă, că Anastasia, care stătea dinaintea mea, în unica ei fustă ponosită, încălțată cu șoșonii săi ridicoli, agitată- înnebunind nasturii de la giacă, era într-adevăr în posesul acestor vaste cunoștințe, ca aceea de a influența destinul oamenilor? Că pornirile ei spirituale ar fi fost, într-adevăr în măsură să contrasteze ceea ce este obscur și nociv pentru umanitate? Că un medic faimos al Rusiei, președintele fundației vracilor populari din Rusia, V.A.Mironov, ar fi adunat colaboratorii săi și le-ar fi spus: < În comparație cu ea suntem toți niște păduchi >? Și adăugă că lumea nu cunoștea, încă, forțe mai mari ca ale ei? S-a amărât aflând că am fost, atât de mult timp, incapabil să o înțeleg.

Că mulți ar fi perceput energia unei forțe enorme, emanată de carte. Ca ploaia de primăvară, care spală mizeriile, au început să se cearnă o mulțime de poezii, imediat după primul mic tiraj al cărții a cărei autoare, o consider și pe Anastasia?

Acum, stimate cititor, tu ții în mână această carte și o citești. Doar tu poți judeca, dacă în inima ta trezește sentimente. Ce simți? Spre ce te conduce?

Rămasă singură în taiga, acolo în poienița ei, Anastasia, cu tenacitate, folosind raza ei binefăcătoare, va înlătura barierele care stau dinaintea visului ei pentru a aduna și a entuziasma multe alte persoane care vor participa la realizarea visului său.

În acest fel, în minutele critice, îmi stară alături trei studenți moscoviți, fără să primească vreo oarecare recompensă în bani pentru munca lor (ajutându-mă chiar, material). Descurcându-se cu ceea ce câștigau din muncile temporane, ei- mai ales Liosa Novicicov,- nopți de-a rândul, au cules la computerele lor textele cărții Anastasiei.

Nu s-au oprit din scris nici măcar în timpul sesiunilor de examene.

A unsprezecea tipografie a Moscovei a tipărit pentru prima oară cărticica într-un tiraj de două mii de exemplare. A publicat-o fără ajutorul unei edituri. Dar înainte de asta, jurnalistul Evghenii Kvitko de la cotidianul cutivatorilor *Buletinul țăranului* , a fost primul care a vorbit de Anastasia. După care, Katia Golovina de la *Moskovskaya pravda*, apoi *Cotidianul pădurii*, *Lumea Noutăților* și *Radio Rusia.* Revista *Miracole și aventuri*, în care vin publicate ilustrele însemnări ale *Academiei de știință*, împotriva tradiției, a dedicat Anastasiei câteva articole scriind: < Nici în cele mai ardue vise ale lor, academicienii noștrii nu ating intuițiile Anastasiei, o profetă din taigaua siberană. Puritatea gândurilor îl face pe om omnipotent și atotștiutor. Omul reprezintă apogeul creației >

Doar mass-media respectabilă a capitalei a scris despre Anastasia, ca și cum ar fi ales-o ea însăși, evitând tot ce este scandalistic, de stradă, conservând grijulie puritatea visului.

Toate astea au devenit transparente la un an de la întâlnirea cu ea dar, atunci, neînțelegând-o și necrezând-o profund, am încercat să dirijez conversația spre o temă mai apropiată mie- oamenii de afaceri.

Oameni puternici

Cea mai fidelă
evaluare a personalității
tale este evaluarea făcută
de persoanele care te înconjoară

Anastasia îmi vorbi mult despre aceste persoane, pe care noi îi numim oameni de afaceri, despre influența spirituală pe care o exercită ei asupra colectivității în care trăiesc și pentru asta rupse un bețișor și desenă un cerc pe pământ. În cerc desenă câteva cerculețe mai mici, iar în centrul fiecăruia făcu câte un punct.

În jurul cercului mare mai erau desenate altele de aceeași mărime. Părea un soi de hartă a planetelor în mijocul lumii terestre- mai adăugă multe alte amănunte și vorbi:

- Cercul cel mare este Pământul, planeta pe care trăiesc oamenii. Micile cerculețe reprezintă comunități umane, unite între ele într-un anumit mod. Punctele sunt persoanele care conduc aceste comunități. De modul în care aceste persoane ghidează comunitățile, de cum se comportă cu componenții acestora, cu care sunt în contact, de clima psihologică creată în jurul lor, de felul în care își folosesc propria influență, depinde nivelul calitativ al traiului comunității- vor sta bine sau rău. Dacă majoritatea acestora va sta bine, fiecare va emana o lumină pozitivă, iar de la comunitate, în ansamblu, va iradia lumină. În caz contrar, comunitatea va fi întunecată.

Anastasia sublinie o parte din cerculețe, îngroșându-le.

- Cu siguranță, starea lor interioară va mai fi influențată și de alți factori dar în tot acest timp cât vor trăi în comunitate, cel mai important rămâne contactul cu cine îi comandă. Pentru Univers este foarte important ca de pe Pământ, în ansamblu, să fie emanată o energie luminoasă. Energia și lumina dragostei, a binelui. Asta o spune și Biblia:
< Dumnezeu este dragoste >.

Îmi pare rău, îmi pare așa de rău pentru oamenii pe care voi îi numiți oameni de afaceri. Ei sunt cei mai nefericiți. Aș vrea așa de mult să-i ajut, dar îmi vine greu de una singură.

- Greșești Anastasia, la noi sunt considerați nefericiți pensionarii, persoanele care nu reușesc să găsească de muncă, cei care nu au o casă, haine, de mâncare. Un om de afaceri are de toate, și la un nivel mai înalt decât ceilalți. Ei își pot permite plăceri care altora le sunt prohibite.

- Care, de exemplu?

- Chiar de ar fi să ne referim la un afacerist de talie medie- acesta își poate permite o mașină modernă, un apartament. Nu are dificultăți în privința îmbrăcămintii și a mâncării...

- Dar fericirea? Satisfacția lui unde-i? Privește.

Anastasia mă trase din nou lângă ea în iarbă și, ca și prima dată, când mi-o arătă pe soție, începu să-mi arate niște imagini.

- Uite, vezi? Chiar în acest moment, el s-a urcat în mașina aceea pe care tu o consideri șic. Vezi- stă de unu' singur pe bancheta din spate... în mașină este aer condiționat. Șoferul îl duce foarte lin, nu-l zdruncină. Dar uite cât este de concentrat și de gânditor chipul acestui bărbat, se gândește, își face planuri, îi este frică de ceva... uite, acum a luat în mână ceea ce voi numiți telefon. Este agitat... A primit o veste... Trebuie să evalueze repede și... să ia o hotărâre. Este foarte concentrat. Reflectă. În sfârșit, s-a hotărît. Uite-l acum,- șade aparent relaxat, dar i se citește pe chip pre-

ocuparea și incertitudinea. Cât despre fericire- nici umbră.

- Asta este munca lui, Anastasia.

- Este un stil de viață, iar în el nu există nici o mică rază de lumină din momentul deșteptării dimineața și până seara când merge la culcare, uneori nici măcar în somn. El nu vede frunzulița care înverzește și nici mugurii care îmbobocesc primăvara.

Este înconjurat de oameni care-i poartă invidie și care râvnesc la averile lui. Încercările acestui om de afaceri, de a se înconjura de ceea ce voi numiți protecție- casa îi este efectiv o fortăreață- nu-i dă liniște totală, deoarece frica și grijile cuibărite în el îl vor urmări pentru totdeauna...

Așa va fi până în pragul morții, până la capătului vieții sale și el se va duce regretând tot ceea ce lasă...

- Un om de afaceri are bucuriile lui. Ele vin atunci când atinge rezultatele sperate, când realizează proiectele planificate.

- Nu este adevărat- nu reușește bine să se bucure de o realizare, că imediat i se prezintă dinainte o nouă propunere mai dificilă și trebuie să reia totul de la capăt, doar că de data asta planurile sunt și mai mari și, bineînțeles, mai greu de realizat.

Frumoasa pădureancă desenase în fața mea un tablou trist și tenebros care oglindea condiția aparent fericită a păturii sociale a oamenilor de afaceri, un tablou în existența căruia mă încăpățânam să cred... Încercai s-o contrazic, argumentând:

- Tu, Anastasia, uiți puterea lor de ași atinge țelurile propuse, de a obține satisfacții materiale, admirația de care se bucură din partea femeilor și respectul cu care îi tratează semenii lor pe acești oameni.

Anastasia îmi răspunse:

- Iluzii. Nimic din toate astea nu este adevărat. Unde ai văzut tu privirea plină de admirație pentru un om care se plimbă într-o mașină luxoasă sau care locuiește într-o casă splendidă? Nimeni nu o să fie de acord cu ceea ce ai spus tu acum. Sunt priviri de invidie, indiferență și ură. Și nici măcar femeile nu-i pot iubi pentru că sentimentele lor se amestecă cu dorința de a avea, nu numai pe acel bărbat dar și avuțiile lui. La rândul lor, nu pot iubi cu adevărat o femeie, deoarece nu-și pot face atât de mult loc în sufletele lor pentru sentimente atât de măreție.

Căutarea altor argumente ulterioare mi se păru inutilă, deoarece tot ce afirma ea, putea fi confirmat sau contrazis, doar de persoanele în discuție. Eu însumi, om de afaceri, nu reflectasem niciodată la ceea ce spusese Anastasia, nu calculasem niciodată adevăratele minute de bucurie din viața mea și, cu atât mai puțin, puteam face asta în locul altora. Ca și cum acestor oameni, nu le era permis să se smiorcăie, sau să se lamenteze ci, dimpotrivă, fiecare la rândul lui trebuia să arate prosperitate și satisfacție în viață.

Cu siguranță, din acest motiv s-a cuibărit în marea majoritate a umanității ideea că ar fi persoane care au primit multe daruri de la viață. Anastasia nu capturase manifestările exterioare ale sentimentelor ci acelea interioare, adevărate, ascunse în intimitate. Determinase condiția omului în baza luminii emanate de el și a ceea ce se putea vedea prin ea. Cred că doar datorită vocii Anastasiei am reușit să văd toate acele tablouri și situații pe care ea mă ajutase să le văd. Îi dezvăluii ceea ce gândeam și ea îmi răspunse:

- Acum, o să te ajut. Este simplu. Închide ochii, întinde-te pe iarbă, cu brațele întinse pe lângă corp și relaxează-te total. Cu mintea, încearcă să vezi Pământul întreg, încearcă să vezi culoarea lui și lumina albăstrie emanată de el. Restrânge-ți apoi, raza imaginației tale, nu îmbrățișa cu ea întreg Pământul, micșorează-i câmpul de acțiune, până când o să

vezi detalii concrete. Caută oamenii acolo unde lumina albăstrie va fi mai intensă. Restrânge încă mai mult raza ta și vei vedea o singură persoană sau doar câteva. Hai să o facem împreună, te ajut eu.

Ea mă luă de mână, își întinse degetele ei de-a lungul degetelor mele, apăsă buricele degetelor pe palma mea, degetele de la cealaltă mână care se odihnea în iarbă, erau îndreptate în sus.

Îi urmai sfaturile, făcui exact ce-mi ceru. După câteva instante văzui, nu prea nitid, trei persoane în jurul unei mese discutând aprins între ele. Nu înțelegeam cuvintele și, în genere, nu se auzea nimic.

- Nu,- spuse Anastasia,- aceștia nu sunt oameni de afaceri. Acuș o să-i găsim.

Ea își ghidă mica sa rază de jur împrejur, cutreieră birourile mici și mari, cluburi exclusive, mese festive și chefuri pompoase. Luminescența albăstrie- ori era foarte slabă, ori nu se zărea deloc.

- Uite- este deja noaptea târziu și el a rămas singur în cabinetul său și fumează; acestui afacerist ceva i-a mers strâmb. Acesta, în schimb, uite-l cât este de mulțumit, stă în piscină cu fete împrejurul său. Este beat dar de luminescență, nici vorbă. El, în realitate, încearcă să uite ceva, satisfacția lui este prefăcută...

Ăsta este acasă. Uite-o pe nevastă-sa și pe fiul lor care cere ceva... Telefonul... Și uite-l, din nou, serios- preocupările din mintea lui i-au împins în al doilea plan chiar până și pe cei dragi din jurul lui. Continuă așa, să lumineze cu raza ei, situații plăcute sau mai puțin, până ce dădurăm peste această scenă înspăimântătoare... Pe neașteptate ni se înfățișă o cameră într-un apartament, după cât se putea vedea, de mare confort ...

Pe o masă rotundă zăcea un om dezbrăcat, mâinile și picioarele îi erau legate de masă, capul îi atârna pe spate, iar pe gură avea lipită o bandă adezivă ca acelea folosite la ambalaje. Lângă masă stăteau doi tineri zdraveni- unul tuns scurt- celălalt mai slăbuț, cu părul lins și lung. Pe un fotoliu undeva mai în spate, la lumina unei veioze, stătea o femeie tânără. Și ea avea pe gură banda adezivă, iar undeva la înălțimea pieptului, se zărea un cordon, probabil de la un capot de baie, care o ținea legată de fotoliu. Picioarele îi erau legate separat, de fiecare picior al fotoliului. Avea pe ea doar o cămășuță toată zdrelită. Lângă ea stătea un om mai în vârstă slăbuț, care bea ceva- probabil cognac. Pe masa din fața lui erau așezate tablete de ciocolată. Cei doi tineri nu beau. Aceștia vărsară pe pieptul bărbatului legat un lichid, probabil vodcă sau spirt, și-i dădură foc. Am înțeles imediat că era vorba despre o reglare de conturi.

Anastasia își îndepărtă raza de această scenă. Eu exclamai:

- Intoarce-te! Fă ceva!

Ea întoarse scena și-mi răspunse:

- Imposibil. Faptul este deja consumat. Acum este prea târziu- trebuia să fi intervenit mai devreme, înainte ca toate astea să se petreacă.

Eu privii năucit toată scena și, la un moment dat, văzui clar ochii tinerei- ochi plini de teroare și implorători.

- Fă ceva! Dacă ai o inimă în piept, trebuie să faci ceva!- îi urlai eu, Anastasiei.

- Nu stă în puterile mele, este ca și cum ar fi fost programat totul dinainte, nu de mine, eu nu pot interveni direct. *ELE*, acum, sunt mai puternice.

- Și-atunci unde este bunătatea ta, unde sunt capacitățile tale?

Anastasia tăcea. Teribila scenă se pierdu ușor, ușor în ceață... Pe neașteptate, bătrânelul care bea cognac, dispăru.

Simţii pe loc, o slăbiciune în tot corpul. Simţii cum îmi amorţi mâna pe care mi-o ţinea Anastasia.

Îi auzii vocea răguşită şi vlăguită... articulând cu greu cuvintele.

Pronunţă:

- Lasă-mi mâna, Vladim... Nu reuşi nici măcar să termine de pronunţat numele meu.

Ridicându-mă în picioare, îmi retrasei mâna de la Anastasia. Mâna îmi atârna amorţită şi era toata albă. Începui să mişc degetele şi, încet-încet, îmi trecu amorţeala. O privii pe Anastasia şi mă speriai. Avea ochii închişi. Îi dispăruse toată roşeaţa din obraji. Sub pielea de pe mâini şi de pe faţă nu mai circula o picătură de sânge. Zăcea inertă şi fără duh. Iarba din jurul ei, pe o rază de vreo trei metri, era albă şi culcată la pământ. Ceva teribil se întâmplase! Strigai:

- Anastasia! Ce-i cu tine, Anastasia?

Ea nu reacţionă în nici un fel. Atunci, frenetic, o prinsei de umeri şi-i zgâlţâii corpul moale şi fără vlagă. Fu în zadar, buzele ei erau complet albe, mute, fără sânge în ele.

- Mă auzi, Anastasia?

Sprâncenele i se ridicară puţin şi din dosul lor mă priviră ochii ei stinşi, inexpresivi. Atunci, luai plosca cu apă şi-i ridicai capul. Vroiam să-i dau să bea, dar ea nu putea înghiţi. O priveam şi gândeam febril ce puteam face.

Într-un târziu, buzele i se mişcară imperceptibil şi şoptiră:

- Du-mă într-un alt loc... la copac...

Ridicai corpul amorţit, îl luai pe sus şi-l dusei departe de cercul de iarbă înălbită. O întinsei aproape de cedrul cel mai apropiat. După puţin timp îşi reveni încet în fire, iar eu o întrebai:

- Ce s-a întâmplat cu tine, Anastasia?

- Am încercat să-ţi satisfac dorinţa,- răspunse ea încet şi după un minut continuă: Cred că am reuşit.

- Arăţi teribil, puteai să mori.

- Am înfrânt legile naturii. M-am amestecat în ce nu trebuia. Pentru asta am consumat toate forţele şi energiile. Mă mir cum de mi-au ajuns.

- De ce ai riscat, dacă era aşa de periculos?

- Nu aveam de ales. Tu vroiai aşa de tare... Mă temeam că nu o să pot satisface dorinţa ta, mi-era frică că ai fi încetat să mă mai stimezi. Ai fi gândit că sunt doar în stare să vorbesc şi că nu fac nimic concret în viaţa reală.

Ochii săi mă priveau implorători, vocea îi era tremurătoare şi înceată când îmi vorbi din nou:

- Eu nu pot să-ţi explic cum se face, cum funcţionează acest mecanism natural, nu pot să-ţi descriu pe înţelesul tău şi probabil, degrabă, nici studioşii voştri nu vor putea s-o facă.

Înclină capul, tăcu ca şi cum ar fi adunat forţe. Mă privi din nou, cu ochii implorători şi pronunţă:

- Acum o să mă consideri şi mai mult o vrăjitoare sau o anormală.

În acele clipe aş fi vrut cu orice preţ să fac ceva pentru ea, dar ce? Vroiam să-i spun că o consideram o persoană normală, comună, o femeie inteligentă şi frumoasă, dar cum nu aveam percepţia unei relaţii normale cu ea, desigur Anastasia cu intuiţia ei, nu m-ar fi crezut.

Îmi amintii de povestirea ei, când străbunicul îi vorbea în copilărie... Cum străbunelul ei cu părul cărunt, stătea în genunchi în faţa Anastasiei şi îi săruta mânuţa. Mă aşezai în genunchi, în faţa ei, îi luai mâna încă palidă şi rece, i-o sărutai şi-i spusei:

- Dacă tu eşti anormală atunci, tu eşti cea mai bună, cea mai fantastică, cea mai inteligentă şi cea mai frumoasă dintre toţi anormalii.

În sfârşit un surâs îi destinse din nou buzele Anastasiei, iar

ochii ei mă priviră recunoscători. Pe umerii obrajilor începu să se întrevadă puțină roșeață.

- Anastasia, tabloul era înfricoșător. L-ai ales în mod special?

- Am căutat, cel puțin ca exemplu, ceva bun, dar nu am găsit nimic. Sunt toți închiși în celulele lor de griji. Sunt singuri cu problemele lor, nu întrețin aproape nici un fel de relații spirituale.

- Atunci, ce se poate face, ce crezi că ai putea să faci, în afară de regrete și păreri de rău? Mă simt dator să-ți spun că oamenii de afaceri sunt persoane foarte puternice.

- Foarte puternici,- aprobă ea,- și interesanți. Trăiesc două vieți în același timp. Una interioară, a lor proprie, de care nu știe nimeni (nici cei dragi) și alta exterioară pentru cei care îi înconjoară. Dar cred că pot fi ajutați. Trebuie întărite raporturile spirituale, sincere, dintre ei. Este necesară o aspirație deschisă spre purificarea gândurilor.

- Anastasia, probabil că o să fac ce mi-ai cerut tu.
O să-ncerc să scriu o carte, o să înființez o asociație a oamenilor de afaceri cu gânduri pure, doar că voi face asta în felul în care am înțeles eu.

- O să-ți vină foarte greu. Eu nu o să pot să te ajut îndeajuns, în mine au mai rămas puține forțe. Forțele obscure vor opune rezistență mult timp. Acum, pentru câtăva vreme, nu o să mai pot să văd cu raza mea la distanță. Și cu vederea normală nu te văd bine, nici măcar pe tine.

- Anastasia, pierzi vederea?

- Cred că o să se restabilească. Îmi pare rău doar că, pentru ceva timp, nu te voi putea ajuta..

- Nu este neapărat nevoie să mă ajuți, Anastasia. Tu încearcă să te pui pe picioare, pentru copil și pentru a ajuta pe alții.

***

Trebuia neapărat să plec, să ajung pe navă. Am așteptat până ce își recăpătă, cel puțin în exterior, aspectul ei obișnuit, după care m-am îndreptat spre șalupă. Anastasia apucă mânierul de la prora bărcii și mă împinse spre larg. Barca fu prinsă și purtată de curenți.

Anastasia stătea în apă până la genunchi, poalele fustei erau complet ude și unduiau pe valurile apei.

Am tras cu putere șufa starterului. Motorul porni într-un zgomot asurzitor, întrerupând liniștea cu care mă obișnuisem în acele trei zile, barca se smulse brusc înainte, prinzând viteză, îndepărtându-mă de ciudata pustnică a pădurii care rămase singură pe malul apei...

Pe neașteptate, Anastasia ieși din apă și începu să alerge de-a lungul malului urmărind barca.

Părul său, în bătaia vântului, părea coada unei comete... Încerca să alerge cât putea de tare, folosind probabil, toată energia care îi mai rămăsese, forțându-se să facă imposibilul- să ajungă șalupa care se îndepărta cu viteză. Dar nu reuși. Încet-încet, distanța între noi se mări. Mă întristai pentru efortul ei inuman și, dorind să întrerup cât mai repede durerosul moment al despărțirii, cu toate forțele împinsei până la fund pedala acceleratorului. Îmi trecu prin minte ideea că Anastasia ar fi gândit că m-am speriat din nou de ea și că fugeam.

Motorul, cu zgomotul său infernal, accelerat la maxim, înălță deasupra apei prora bărcii care se forța să avanseze tot mai repede și să mărească tot mai mult distanța dintre mine și Anastasia...

Însă ea!... O Doamne! Ce făcea?

Anastasia, în cursa ei nebună, își rupse fusta udă de pe ea și o aruncă să nu o împiedice la alergat. Se încăpățâna să

alerge tot mai repede și se petrecu imprevedibilul: distanța dintre ea și șalupă se micșora văzând cu ochii.

În fața ei, pe mal se căsca o râpă abruptă. Continuând să apăs cât puteam pe accelerator, gândii că poate râpa o va opri din cursa ei, astfel s-ar fi terminat pentru mine acea scenă sfâșietoare.

Dar, Anastasia continua cursa ei dezlănțuită, din când în când ridica mâinile în aer ca și cum ar fi cercetat spațiul dinaintea ei.

Oare, într-adevăr, i s-a înrăutățit atât de tare vederea, încât să nu vadă prăpastia care se căsca dinaintea ei?

Anastasia continuă, însă fără să încetinească absolut deloc. Se prăbuși în genunchi pe dâmbul care se ridica dinaintea râpii și ridicând mâinile în direcția mea, strigă din toate răsputerile. Eu auzii vocea prin mugetul sălbatic al motorului și prin zgomotul asurzitor pe care îl făcea barca sfâșiind apa, dar auzii ceva slab ca un susur:

- În avale este o uscă... us-că-tu-ră, trunchiuri scufundate în apă.

Mă răsucii iute cu fața înainte, neînțelegând bine ce se întâmplă, virai brusc cârma ambarcațiunii și puțin lipsi să ia apă și să se răstoarne pe o parte. Un enorm trunchi de copac răsturnat, care cu un capăt era înfipt în fundul apei iar cu celălalt abia se vedea la suprafața apei, atinse ușor, doar lateral, fundul bărcii. Dacă lovitura ar fi fost frontală, ar fi perforat cu siguranță fundul subțire de aluminiu al bărcii.

Ajuns în zona navigabilă a fluviului, trecut de orice pericol, șoptii în direcția malului, unde se mai zărea doar o figură îngenunchiată care devenea tot mai mică:

- Mulțumesc, Anastasia...

Cine ești tu, Anastasia?

Vaporul mă aștepta la Surgut. Căpitanul, împreună cu echipajul, așteptau ordine de la mine. Dar eu nu reușeam să mă concentrez asupra traseului de urmat, astfel că am ordonat prelungirea ședерii în Surgut, organizarea unei seri distractive pentru tineretul locului și am dispus deschiderea expoziției de bunuri de larg consum și prestări de servicii.

Gândurile, însă, mă purtau la evenimentele legate de relația cu Anastasia. Am cumpărat dintr-un magazin o sumedenie de manuale de știință populară, cărți referitore la fenomenele neobișnuite și paranormale din acea regiune a Siberiei. M-am retras în cabina mea de pe vas, chinuindu-mă să găsesc o explicație în acele cărți.

Printre altele mă interesa, în mod deosebit, dacă, într-adevăr, în Anastasia s-ar fi putut naște un sentiment de dragoste în timp ce, încercând s-o ajute pe tânăra fată în acea seară, strigă împreună cu ea: < Te iubesc, Vladimir! >

Cum de simple cuvinte, pe care noi deseori le pronunțăm fără a pune în ele sentimentè autentice, au avut efect asupra Anastasiei, în ciuda diferenței de vârstă, a unghiurilor de vedere asupra omenirii și a modurilor de viață dintre noi?

Sfaturile și dezvăluirile din manualele populare nu-mi revelară nici un secret. Atunci am luat Biblia. Și, iată răspunsul! Chiar la începutul evangheliei după Ioan era scris:

" La început èra Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu "

Oare pentru a câta oară rămasei şocat de cât de punctuale sunt precizările din această incredibilă carte?

Dintr-odată, multe lucruri mi-au devenit clare. Anastasia, necunoscând minciuna şi înşelăciunea, nu putea pronunţa cuvintele la întâmplare. Îmi amintii o frază pe care o spuse chiar ea: < Eu am uitat complet, în acel moment, că nu pot pronunţa cuvintele aşa pur si simplu, în spatele lor trebuie neapărat să stea sentimentele, conştiinţa sau informaţiile motivate ale naturii >.

O Doamne!!! A fost aşa de nefericită! Pentru ce mi le adresă mie, acele cuvinte- mie care deja nu mai eram tânăr, aveam o familie şi care eram deja sub puterea tuturor acelor slăbiciuni lumeşti, cum spunea ea, nocive şi obscure? Cu puritatea ei interioară era demnă de cu totul altcineva! Dar cine ar fi putut-o iubi cu un atât de ciudat mod de viaţă şi cu astfel de mari rezerve de inteligenţă şi cunoştinţe?

La prima vedere pare o fată normală, doar neobişnuit de frumoasă şi atrăgătoare dar, după ce începi s-o cunoşti mai bine şi intri în contact mai îndeaproape cu ea, se transformă într-o creatură care trăieşte dincolo de limitele raţiunii.

Cum este posibil să se fi născut în mine astfel de senzaţii? Eu- care nu aveam destule cunoştinţe pentru a înţelege sensul existenţei noastre? Alţii ar fi înţeles-o altfel?

Mi-amintesc că nici în momentul despărţirii noastre, eu nu mi-am dorit nici s-o sărut, nici s-o îmbrăţişez. Nu ştiu dacă ea ar fi vrut sau nu? Dar, ce vroia ea? Mi-amintesc cum vorbea despre fanteziile şi despre visele ei. Cât de ciudată era filozofia ei despre dragoste?- să organizez o asociaţie a oamenilor de afaceri pentru a-i ajuta, să scriu o carte în care să dau sfaturi oamenilor, să conduc lumea dincolo de era forţelor obscure.

Şi ea credea! Era convinsă că totul se va realiza. Am încercat s-o mulţumesc: i-am dat cuvântul de onoare că o să înfiinţez o asociaţie a oamenilor de afaceri şi că o să scriu o carte. Acum, având promisiunea mea, cu siguranţă ar fi mers mai departe cu fanteziile ei ...

Ar fi născocit, cu siguranţă, ceva şi mai simplu şi mai real.

În sufletul meu îşi făcu loc mila pentru Anastasia. Mi-o imaginam în pădure aşteptând visătoare ca toate acestea să se transpună în realitate. Ar fi fost bine dacă s-ar fi limitat doar la asta....

Dar dacă ar fi început ea însăşi să intreprindă ceva: va încerca să dirijeze raza ei de bunătate, va părădui colosala energie a sufletului ei crezând în imposibil? Cu toate că se chinui să-mi demonstreze capacităţile razei sale, stăruindu-se să-mi explice mecanismul acesteia, conştiinţa mea nu o accepta ca pe o realitate. Judecaţi voi singuri- după spusele ei, ea dirijează raza sa spre o persoană, o luminează cu o undă invizibilă, îi dăruie propriile sentimente şi înclinaţia spre bine, spre luminos.

- Nu, nu gândi absolut deloc că eu mă amestec în psihic, sau că forţez sufletul şi gândul. Omul are puterea de a le atrage sau respinge, în măsura în care aceste sentimente îi plac, cât de mult şi le poate apropia de suflet şi cât de multe de astfel de sentimente pot să-i încapă în inimă. Atunci devine mai luminos şi în exterior, iar bolile care sunt pe lumea voastră, se îndepărtează de la el, parţial sau complet. Aşa pot face bunicii mei şi eu am ştiut dintotdeauna s-o fac- străbunelul m-a învăţat în copilărie, când se juca cu mine. Dar acum raza mea a devenit mult mai puternică decât aceea a buneilor mei- ei spun că în mine s-a născut un sentiment neobişnuit, care se cheamă *Dragoste*. Este un sentiment luminos, chiar puţin arzător. Este atât de mare... aş vrea să-l dăruiesc...

- Cui, Anastasia?- întrebai eu.

- Ţie şi tuturor celor care sunt în stare să-l primească. Aş vrea ca toţi să stea bine. Când tu vei începe să faci ceea ce am visat, eu îţi voi trimite mulţi din aceşti oameni, iar voi

toţi împreună...

Amintindu-mi de toate astea şi imaginându-mi-le, am realizat că nu puteam să nu încerc să fac ceea ce îşi dorea Anastasia, altminterea, pentru tot restul vieţii, m-ar fi frământat îndoiala şi aş fi trăit cu senzaţia de a fi un trădător al viselor Anastasiei... chiar de nu prea reale, dar atât de râvnite de ea...

Tăinuind hotărârea în adâncul sufletului meu, ordonai întoarcerea spre Novosibirsk.

I-am cerut directorului executiv al societăţii mele să se ocupe de descărcarea mărfurilor şi a materialelor de expoziţie de pe vas. Mi-am inventat o scuză în faţa soţiei mele şi m-am îndreptat spre Moscova.

Am plecat să transpun în realitate, sau cel puţin măcar să încerc să realizez visul Anastasiei.

(Va continua...)

Apelul autorului către cititori

Dragi cititori, vă mulţumesc. Le mulţumesc tuturor celor care s-au arătat binevoitori şi înţelegători în privinţa Anastasiei. Eu nu aveam de unde să bănuiesc că ea, cu adevărat, va trezi atâtea emoţii şi sentimente în oameni. Mi-aş fi dorit mult să pot răspunde personal la toate scrisorile voastre, dar în aceste momente nu am posibilitatea fizică de a o face. Ultimele rânduri ale acestei cărţi le-am scris aflându-mă în Caucaz unde, cu arheologii locali, cu mult entuziasm, am făcut săpături la dolmenele despre care vorbea Anastasia. Împreună cu arheologii am găsit aceste dolmene. Le-am văzut cu proprii noştri ochi. Le-am fotografiat. Sunt construcţii de piatră antice. Au aproape zece mii de ani. Ele au un scop funcţional până şi pentru oamenii zilelor noastre. Se află în munţii Caucaz, undeva la sud pe lângă oraşele Novosibirsk, Ghelendjyk, Tuapse. Sunt predecesoarele piramidelor din Egipt. Locuitorii acestor regiuni nu le-au acordat atenţia meritată, întrucât nu aveau de unde cunoaşte însemnătatea lor. Dolmenele se află pe listele monumentele istorice, dar în mare parte sunt deja distruse de localnici. Au folosit pietrele la construcţii iar pe unele dolmene au ridicat până şi biserici. Aceste gesturi, după mine, reprezintă un teribil sacrilegiu.

Probabil, tot din această pricină, în perioada revolutiei noastre, în Kubani s-au sfâşiat între ei, cu o atroce ferocitate, patruzeci de sacri sacerdoţi, de la fiecare piatră de dolmen în parte. Oamenii au furat aceste pietre, inconştienţi

de gravitatea acțiunilor lor. Acum, când Anastasia a vorbit despre dolmene, cred că totul va lua o altă întorsătură.

Impresionant, nu, acest fapt? Multe dintre spusele ei se adeveresc deja. Chiar și pulsația câmpului de radiație al Pământului în zona dolmenelor, despre care vorbea Anastasia, a fost observată de către institutele de competență și i s-a atribuit un protocol oficial. Din toate spusele ei, am hotărât să tipăresc doar ceea ce-și găsește în mod direct, explicații în știința modernă, în materiale concrete și în factologia istorică.

Dar în ciuda tuturor acestora, eu consider că uneori trebuie ascultată inima. În acest fel, cu siguranță, totul se explică mai ușor. Deoarece, pentru a face deducții științifice se pierde o infinitate de timp. Ca de exemplu cu dolmenele:

Mi-a fost necesar, aproape o jumătate de an să culeg materialele istorice, să cutreier orașele, pentru a mă convinge cu ochii mei de existența lor și pentru a le fotografia. M-am convins. Și din concluziile trase am înțeles că, dacă mă încredeam în spusele Anastasiei de la bun început, acea jumătate de an aș fi putut-o folosi la cu totul altceva. Se înțelege, din asta, că se pot face multe lucruri cu darul de a crede.

Am avut ocazia să mă întorc pentru o a doua oară la Anastasia și să-mi văd fiul pe care ea mi l-a născut și felul în care se comportă cu el. Este, cu siguranță, un comportament neobișnuit. Am aflat, de asemenea, de la persoanele care m-au condus cu lotca pe fluviu spre poiana Anastasiei, despre repetatele tentative ale unor indivizi (atât singuri cât și în grupuri) de a pătrunde în habitatul ei. Probabil, mulți dintre aceștia au fost mânați de bune intenții. Dar am auzit, tot de la aceleași persoane, că ar fi sosit și grupuri de rău intenționați, care s-au îndreptat spre râu, folosindu-se de elicoptere, fotografiind locurile în care trăiește Anastasia, cu intenția de a o captura. Ea a trebuit să iasă din taiga să vorbească cu ei, ca apoi să-i constrângă să plece, în ciuda repetatelor tentative ale acestora de a o captura pentru a o duce cu ei. O să vorbesc despre asta în cartea următoare. Vă rog doar un lucru- nu o necăjiți- ea nu trebuie deranjată. Acum, după toate aceste incursiuni ale răufăcătorilor, vânătorii localnici împușcă fără avertismente pe oricare necunoscut care încearcă să se apropie de taiga. Bineînțeles acesta este un aspect negativ. Dar eu îl consider necesar, acest comportament. Se pare că vânătorii din acele locuri știau de existența Anastasiei încă dinainte ca eu s-o cunosc. Doar că nu au povestit asta nimănui. Și ei înșiși nu s-au apropiat niciodată de teritoriul ei. Oamenii din acele părți au întâlnit-o doar când ea înseși li s-a adresat.

A început să mă îngrijoreze faptul că am povestit despre ea; nici măcar locul în care trăiește nu l-am ținut secret, în prima parte a cărții. Deasemenea, nici numele de familie ale persoanelor care m-au ajutat și nici a ambarcațiunilor cu care ne-am deplasat, nu le-am schimbat.

Anastasia m-a liniștit puțin, spunând:

- Nu-i nimic. Eu însumi, am dorit să dezvălui asta oamenilor.

Abia acum eu îmi dau sema că nu trebuia să descriu totul cu atâta precizie. Pe viitor o să-ncerc să fiu mai atent.

Și încă odată mă stărui să vă cer acest lucru: nu o deranjați, vă rog; ea repetă într-una că o să spună singură tot ce consideră necesar. Nu trebuie s-o omorâm, așa cum am omorât deja o familie din taiga. Familia Lykov, despre care a scris V.Peskov în *Komsomolskaya Pravda* în articolul denumit *Izolați în taiga.* Din câte știu eu, acum a mai rămas doar o singură femeie, care se cheamă Agafia și care moare încet-încet de cancer- răpită din taiga, dusă în lumea civilizată, acum este neajutorată. La fel s-a întâmplat și cu Lykov, care au trăit în taiga pentru mulți ani și care, după întâlnirea cu inteligenta noastră civilizație, au murit. Atunci,

care este sensul expresiei: *izolaţi în taiga?*

Înţeleg prea bine dorinţa multora de a o întâlni pe Anastasia. Ea nu ar putea să se întâlnească şi să vorbească cu fiecare în parte. Copilaşul ei este încă prea mic...

Clubul *Asociaţia colectivă "Anastasia"* îşi desfăşoară activitatea în oraşul Ghelendjyk din regiunea Krasnodar. Preşedenţia acestuia o deţine Larionova Valentina Terentievna, etnologă cu treizeci de ani de experienţă, cunoscută oamenilor şi profesioniştilor în domeniu din împrejurimi, ca fiind o inegalabilă iubitoare a regiunii sale natale şi o neobosită combatantă a problemelor ecologice cu care se confruntă Rusia zilelor noastre.

Aceasta este una dintre primele asociaţii organizate de către cititorii *"Anastasiei"*.

Membrii acestui club au făcut, după părerea mea, mari descoperiri şi serioşi paşi înainte. Folosind informaţiile date de Anastasia, ei au întors Rusiei şi poate lumii întregi, cunoştinţele sacre ale strămoşilor noştri şi acum primesc oaspeţi care doresc să-i viziteze şi organizează excursii prin locurile despre care vorbea Anastasia.

Despre Ghelendjyk, Anastasia spunea:

< Acest oraş ar fi putut fi mai puternic decât Ierusaleem sau decât Roma dar, din pricina conducătorilor, care au făcut să se uite importanţa bogăţiilor sacre primordiale ale acestor locuri, el moare. >

Eu gândesc că doar sentimentele trezite de Anastasia în sufletele oamenilor simpli (şi nu mulţumită marilor conducători), aceste oraşe au reuşit să se ridice...

Şi încă ceva: acum, despre Anastasia vorbesc mulţi magi, vraci şi propovăduitori. < Suntem doar nişte mici păduchi în faţa ei >, a spus preşedintele *Fondului Vracilor Rusiei*- Mironov.

Am văzut o casetă video cu o înregistrare de la una din întrunirile spirituale ale acestei organizaţii, unde el, în faţa unui auditoriu impresionant, a numit-o pe Anastasia < ...femeia ideală la care noi trebuie să aspirăm >. A mai spus: < capacitatea ei de a face deducţii logice mintale depăşeşte în totalitate nivelul mintal al omului modern. > Acum, această casetă a fost duplicată şi este foarte răspândită.

Anumiţi locuitori ai Indiei, dotaţi de capacităţi neobişnuite, o văd pe Anastasia aproape în aceiaşi lumină în care o văd membrii grupului lui Mironov. Un alt membru al asociaţiei Mironov spunea că Anastasia, în vremurile noastre, dăruie omenirii adevărul vieţii dar, din păcate, nu i-a fost dat să întâlnească un adevărat bărbat.

După toate astea mi-au adus la cunoştinţă că în lume (undeva în Australia) mai există un tânăr cu puteri ca ale Anastasiei şi că ei se vor întâlni.

Eu, bineînţeles, nu aspir la titlul de *bărbat autentic*, chiar este departe de mine acest gând. Şi consider că este prematur să o cer în căsătorie. Şi nu trebuie s-o idealizez aşa de tare.

Tocmai această idealizare a făcut să nu văd, la timpul potrivit, ce-mi pregătea Anastasia. Voi doar, reflectaţi cu calm şi cu raţiune la tot ce s-a întâmplat.

S-a născut copilul. Eu l-am ţinut în braţe şi i-am ascultat inimioara, cum bate. Copilul există. El va creşte. Dar documentele? Certificatul lui de naştere? Nu există! Va creşte, va dori, spre exemplu, să meargă undeva, poate în străinătate, poate va dori să vadă lumea. Cine o să-i facă paşaport? Cetăţeanul cărei ţări va fi? Ce o să-i povestesc atunci?

< Ştii... nu m-am gândit la actele tale până acum. O să rămâi aici, în taiga >.

M-am adresat unui birou de consultaţii juridice, unde m-am interesat de certificatul de naştere. Juristul mi-a spus că Anastasia trebuia să fi născut într-un spital- poate că aşa, chiar în lipsa unei fişe medicale a ei, i-ar fi dat la mână un

document care să demonstreze naşterea şi, cu care, mai târziu, ar fi putut formaliza un certificat autentic de naştere.

< Există şi o altă variantă >,- spuse el,- < Ai putea să abandonezi copilul într-un orfelinat. Acolo, cu siguranţă, îi vor face documente. Orfelinatele sunt autorizate în astfel de cazuri. După care, tu ai putea să-l înfiezi. >

Dar această variantă, parcă sufletul meu nu o acceptă. Cu siguranţă nici Anastasia nu ar fi fost de acord. Şi-atunci cum să fac? Când i-am vorbit despre certificatul de naştere, ea mi-a răspuns:

- Bineînţeles, ar fi bine să-l avem. Ca toată lumea. Eu am neglijat, nu m-am gândit. Dar nu-ţi fă griji, asta se mai poate încă aranja.

Înţelegeţi: < am neglijat, nu m-am gândit. >? Este foarte posibil ca ea să mai fi neglijat şi să fi uitat şi mai înainte, cine ştie ce, ca apoi să fi fost în stare să rezolve. Aşadar, nu-i posibil să te încrezi complet în ceea ce prevăd planurile ei. Consider că unele părţi din planurile ei ar trebui examinate cu atenţie şi corectate acolo unde nu sunt în conformitate cu realităţile noastre.

Se mai vorbeşte că eu sunt un afacerist neisprăvit care nu duce la bun sfârşit nici un lucru şi de asta nu au fost tipărite îndeajung de multe exemplare din această carte.

Da, este adevărat. Momentan nu sunt capabil. Deoarece nu am vândut nici măcar unei edituri dreptul exclusiv de publicare a cărţii. Nu vreau ca cineva, din întâmplare, să intre în posesul manuscrisului şi să dispună la buna plăcere de cărţi.

Cei cu care am vorbit consideră că: < ...Trebuie să-ţi corectezi stilul de exprimare, trebuie să-l faci mai literar. În forma sa originală, cartea pare a *lua formă* din informaţiile şi monologurile Anastasiei. >

Limba mea o consideră *greoaie*. Titlurile cărţii seamănă mai mult cu articole senzaţionale ca: *Izolaţi în taiga, Lecuitoarea, Extraterestra*.

Dar eu nu o consider pe Anastasia nici extraterestră, nici pierdută în taiga. Ea vrea, doar, să fie o persoană ca toate celelalte. Desigur că aş putea, cu dreptul meu de autor, să îmi menţin poziţia fermă în faţa editurilor, dar pentru asta s-ar pierde foarte mult timp.

În funcţie de încasările provenite din vânzarea tirajelor precedente, o să organizez tipărirea cărţilor direct în tipografii, economisind, astfel, cheltuielile necesare următoarelor tiraje elaborate de edituri. Aşa, încet-încet, cărţile vor fi îndeajuns de multe. Dacă cineva dintre voi doreşte să contribuie la publicarea cărţilor în condiţii reciproc avantajoase, vă rog s-o faceţi dar fără să pretindeţi transmiterea drepturilor de excluzivitate.

Deasemenea mă simt dator să clarific anumite aspecte legate de cererile unor familii. Primim o sumedenie de scrisori şi telefoane cu întrebări (mai ales în grupul care se ocupă cu difuzarea cărţilor în Moscova). Persoanele se plâng că nu dispun de o asistenţă satisfăcătoare privitoare la răspunsurile la scrisori şi la telefoane. Deasemenea ne sosesc lamentări referitoare la enorma carenţă în serviciul de consemnare a cărţilor la domiciliu.

După ce m-am întors din a doua expediţie am părăsit imediat Novosibirskul. Despre întâmplările care au urmat o să vorbesc în cartea a doua.

Acum ştiu că firma mea se va dezmembra. Aşa că nu are cine să vă răspundă. O să mă ocup de asta imediat cum o să termin de scris. Cu soţia mea am reuşit să vorbesc doar la telefon. Am avut conversaţii foarte sumare. În acelaşi timp cer scuse cititorilor pentru întârzierile intervenute în răspunsurile privitoare la expedierea exemplarelor cerute. Acum, acolo, este fiica mea Polina- noi ne-am întâlnit. Ea, de asemenea, îşi cere scuze în faţa voastră şi promite că va face tot ce-i stă în puteri ca aceste neajunsuri să nu se mai

verifice pe viitor. Eu am vorbit mult cu fiica mea și ea înțelege foarte bine totul. Intenționez, ca în viitorul apropiat, să-mi cumpăr un telefon mobil, special pentru a mă putea ocupa personal de toate astea.

Eu mă oblig să răspund la toate scrisorile care sosesc și să fac tot posibilul să le și public. Merită asta! Ele vorbesc despre Rusia, despre dragoste, despre sentimentele luminoase. În ele se simte acea energie despre care vorbea Elena Ivanovna Rërih în cartea sa *Etica vie*.

Vă multumesc pentru astfel de scrisori. Din păcate, acestei scrisori trimisă de o fată de treisprezece ani din orașul Kolomna pe nume *Nastea*, cât și a altor fete care au scris și continuă să scrie cu această rugăminte, pe moment, încă nu-mi este posibil să răspund în totalitate. Iată scrisoarea:

< Vă salut, Vladimir Megre!

Vă scrie Șankina Nastea, din orașul Kolomna. Am treisprezece ani și sunt în clasa a șaptea. Am citit cartea d-voastră,* Anastasia *din ciclul* Cedrul Sunător. *Mi-a plăcut foarte-foarte mult, chiar și acest cuvânt "plăcut" nu mi se pare potrivit- mi se pare prea neînsemnat; după această carte, sufletul mi s-a încâlzit și mă simt mai fericită. Mie mi-au vorbit foarte mult despre aceste cărți în spital; eu am o boală foarte gravă; trebuie să mă internez la fiecare două luni și mi-aș dori tare mult să mă însănătoșesc. Cartea dumneavoastră a fost pentru mine ca o rază de lumină în întunericul și în incultura în care trăim. Îmi doresc enorm de mult să vă întâlnesc, dar mai ales îmi doresc să o întâlnesc pe Anastasia; nu ați putea să mă ajutați? Dumneavoastră, probabil, gândiți: < Ce obraznică și incultă! >, dar nu-i chiar așa. Înțelegeți, așa-i făcut fiecare om- până nu vede cu proprii ochi, nu crede. Nici nu știu ce să fac- să cred, să nu cred, (mama nu crede și nici cei din jurul meu)- consideră fantastice, toate astea. Și de ce să nu spun, eu am crezut și*

* *Nastea-* diminutivul numelui Anastasia

am crezut tare mult cu toate că toți în jurul meu spuneau: < Basme, basme >, dar am început să mă confund. Vă rog, ajutați-mă! Eu cred că d-voastră sunteți un om curajos, ați scris adevărul, poate nu tot, dar ceea ce ați scris este adevărat, asta este sigur. Ce a fost între d-voastră și Anastasia, de ce o jigneați? Cu toate că, după asta, s-a părut că ea nu era vinovată- și multe altele... eu consider că, oricum, nu trebuie jignită o persoană în acest fel, chiar dacă, să presupunem că nu este normală sau este o șarlatana (dar asta este o părere strict personală și d-voastră puteți chiar, să nu fiți de acord cu ea).

Vladimir, (scuzați-mă, dar nu vă cunosc patronimicul), Anastasia a născut copilul? Dacă da, ce este fată sau băiat? Și cum a reacționat soția d-voastră la auzul acestora?

O ultimă întrebare: d-voastră ați scris că bunicul și străbunicul Anastasiei șlefuiesc cu degetele bucățelele lor de Cedru, dar despre Anastasia... ea ce făcea?.. despre asta, în carte nu se vorbește; d-voastră ați neglijat sau... care este realitatea?Vă rog să-mi răspundeți. (înțeleg că dumneavoastră vă sosesc astfel de scrisori cu sacul dar, măcar ...trei rânduri...)
La revedere!!! >

Anastasia.

***

Salut Nàstenka! Tu, cu siguranță, te vei însănătoși, vei deveni o fată frumoasă și cu suflet puternic. O să-i cer Anastasiei, numai ce o revăd, să te ajute. Este adevărat că Anastasia are o opinie pe cât de originală despre lecuire. Anastasia consideră că boala este dialogul lui Dumnezeu cu

omul. Anastasia mi-a demonstrat prin câteva întâmplări că, atât bolile cât și alte nenorociri mult mai îngrozitoare, pot fi prevenite sau chiar anihilate, dar despre asta o să vorbesc în cartea ce va urma. Oricum o să-ncerc s-o conving. Cu toate astea, ea își menține cu tenacitate punctele ei de vedere și afirmă că; el însuși omul poate să se lecuiască de ceea ce vrea fără a subi urmări negative; deseori, un amestec din afară poate provoca doar pagube.

Nàstenka, tu judecă lucrurile din optica ta, dar află că din punct de vedere sufletește, ești mai tare decât mulți alții și ăsta este cel mai important lucru. Acum eu sunt în măsură să te înțeleg perfect. În ceea ce privește credința celor din jurul tău, în existența Anastasiei, răspund cu cuvintele unui cititor pe care l-am întâlnit personal:

Când, pentru a nu știu câta oară, îmi fu pusă întrebarea asta, el se ridică în picioare și cu glas impunător, spuse:

< Oameni buni! Vouă vă pulsează în mâini o undă de inspirație, un mănunchi de gânduri, de idei și rugăciuni. Ce altceva vă mai trebuie? Sânge, urină și fecale pentru analize?! Nu reușiți să vă descurcați fără toate astea?! Ceea ce este mai important, mai doveditor și mai semnificativ, stă deja, în mâinile voastre! >

Înțelegi, Nàstenka, eu am văzut că Anastasia, pentru mulți, este incomodă și ar dori ca ea să nu existe. Ea face să se năruie multe priorități, criterii și postulate ale lumii tehnocratice. Pe fundalul imaculat, pe care ea îl iradiază, începi să observi cum se contrastează mizeria-ți proprie și acest lucru nu este întotdeauna dorit... Vezi, noi vrem să ne socotim buni, deștepți și sfătoși, orice nu am face.

Anastasia vorbi : ***< Eu exist pentru aceia, pentru care eu exist.>***

Mie mi se păru atunci că în această frază nu există nimic deosebit. Cine vrea- să creadă! Cine nu vrea- să nu creadă. Oricum, nu greșește nimeni. Unii citesc și nu se întâmplă nimic cu ei. Alții... Sufletele lor dau naștere unui înălțător sentiment de iubire, bunătate și inspirație. Și se cerne peste omenire o ploaie primăvăratică de poezii de dragoste, poezii de suflet, darul de a întâmpina lumina, de a o amplifica și, apoi, de a o dărui celorlalți. Aceștia sunt cei care o simt și care știu că ea EXISTĂ.

Cât despre soția mea, Nàstenka, a reacționat așa cum cred că ar fi făcut-o majoritatea femeilor. Am vorbit cu ea, doar la telefon. În schimb fiica mea, Polina, este dispusă să mă ajute. Ea a înțeles totul, îmi aduce scrisorile, mi-a adus-o și pe a ta.

Tu spui că nu a fost bine din partea mea că am jignit-o în așa fel pe Anastasia. Desigur că nu este bine deloc. Acum, așa ceva, nu aș mai face. Noi suntem atât aceiași cât și alții în timpuri diferite.

Fiul s-a născut. Este așa de scump... Zâmbește tot timpul. Și Anastasia este veselă, mulțumită și plină de viață.

Salutări de bine ție și mamei tale!

Îți urez fericire și bucurii în viață! Tu meriți toate astea. Tu ești puternică. Și poți să-i faci pe cei care te înconjoară să fie mai conștienți și mai fericiți.

***

Acum voi vorbi despre credincioși, despre cercetările și întrebările lor.

Eu am vorbit despre Anastasia cu preoții slujitori ai Bisericii Ortodoxe și cu reprezentații diferitelor culte. Unii o văd într-o lumină bună, alții vorbesc cu reținere despre ea, susținând că Anastasia ar fi, mai degrabă, o mireană, că ar putea încălca adevăratele învățăminte și ar putea da naștere unui nou cult ideologic sau altor lucruri până acum nemaivăzute... E rău că ea nu este botezată.

În a doua carte este expusă mai detaliat relația Anastasiei

cu religiile- și se dezvăluie complet neobișnuită. Vă expun aici doar câteva frânturi din spusele ei:

- Înțelegi, deja este un lucru pozitiv că aceste religii, oricum, vorbesc despre suflet, despre bunătate și despre lumină. Care dintre ele este mai corectă, nu aș putea să le judec.

- Dar sectele? Sectele pe care le-au interzis? Acum tuturor le este clar- nu aveau dreptate. Nu slujeau adevărului.

- Tu așa consideri? Atunci imaginează-ți: Un grup de soldați înaintează. Unul din coadă este împușcat sau unul din coasta grupului calcă pe o mină. Bineînțeles, se poate spune că: < Nu au făcut ceea ce trebuiau să facă- au greșit. > Dar în același timp, se poate spune și că- < ei au salvat grupul >.

- Care este religia mai apropiată ție, mai pe înțeles?

- Vladimir, dacă tu nu i-ai văzut niciodată și nu ai vorbit cu părinții tăi atunci, probabil, te-ai simți îndatorat oricărei persoane care ți-ar vorbi de ei. Chiar dacă ceea ce spune, nu corespunde în totalitate adevărului. Unde este adevărul, doar tu însuți poți descoperi- ești tu fiul părinților tăi, îi poți vedea cel mai clar, doar tu cu imaginația ta. Pentru astea nu ne trebuie intermediari...

***

Foarte bine. Ajunge cu îndoielile. Toate acțiunile Anastasiei sunt plăcute și binevenite în viața noastră.

Cel mai mare dubiu l-am avut în ceea ce privește faptul că Anastasia ar fi putut introduce ceva în textele cărților. Aceste combinații, aceste ritmuri pe care le-a cules, cum spunea ea- din adâncurile veșniciei. Însă, după lansarea primei ediții a cărții, în total patru mii de exemplare, s-a petrecut incredibilul! În multă lume a trezit astfel de senzații și de sentimente încât, instantaneu a început să plouă cu versuri. Acum, ele sunt o mulțime. Și cei care le scriu sunt oamenii simpli, nu poeți consacrați! Au fost scrise atâtea versuri încât s-ar putea creea o întreagă colecție.

În grupul din Moscova care se ocupă cu observarea fenomenului "*Anastasia*", se vorbește că în nici o vreme atât trecută cât și prezentă, în lume, nu s-a mai pomenit o astfel de avalanșă de poezii, într-un timp atât de scurt.

Cel mai impresionant rămâne, însă, că în ciuda faptului că în prima carte nu se pomenește aproape deloc despre Adevăr, despre lumină, despre Rusia, oamenii care scriu aceste versuri vorbesc în ele despre efectul binefăcător al Luminii, despre cunoașterea Adevărului și despre Rusia. Și, după părerea mea, vorbesc cu o foarte mare inspirație. Acest aspect m-a liniștit în ceea ce privește influența pe care o exercită Anastasia. Pentru că în Biblie este scris cum să deosebim răul de bine, falșii predicatori de propovăduitorii de Adevăr.

În Biblie stă scris: < *După fructele lor, judecații* >.

Și dacă influența Anastasiei, combinațiile ei cheamă aceste sentimente atât de înălțătoare care conduc la creație făcând să se nască astfel de versuri, înseamnă că sunt fructe bune.

La un moment dat gândeam că: < dacă va continua în ritmul acesta, atunci ea, cu siguranță, va face poeți pe jumătate din locuitorii Rusiei... iubitorii Patriei lor, al Pământului și al mediului înconjurător. >

Am sortat toate aceste versuri în câteva categorii după criteriul proveniență lor: autori necunoscuți, veterani de război, oameni care și-au pus semnătura, birocrați. Și știți ce demonstrează această sortare?...

În zadar, noi încercăm să categorisim oamenii în funcție de avuții și de pregătire: în afaceriști, soldați și veterani de război sau birocrați. Tuturor, indiferent de proveniență, le bate o inimă în piept... printre toate aceste categorii există

persoane care se inspiră din lumină și din bunătate...

Dar necazurile... Necazurile, fiecare și le duce în spate de unul singur...

(În loc de) Încheiere

Dragi cititori, în primul rând aş dori să mulţumesc tuturor celor care au făcut posibilă această minunată întâlnire: băiatului meu, Andrei şi soţiei mele, Iulia; Adinei şi lui Nicu precum şi lui Cristian Călugăru care mi-a acceptat ajutorul. Mulţumesc totodată tuturor celorlalţi, prietenelor şi prietenilor care răspândesc mesajul Anastasiei în ţară şi peste hotare.

Mărturisesc că prin apariţia acestei noi ediţii a primei cărţi Anastasia simt o mare uşurare în suflet. Recunosc, eu însumi greu am reuşit să o citesc la început... Şi totuşi, încet-încet, magia cărţii m-a cuprins, iar fondul minunat a învins forma agramată. Cărţile erau tipărite şi am hotărât să mergem mai departe cu seria, lăsând ca plasa formei primei cărţi să trieze oarecum cititorii Anastasiei.

Prima carte a fost un test şi pentru mine, iar acum, la dată aniversală, a apărut ediţia a doua a acestei minunate cărţi. Acolo, în poienița din taiga, cineva se bucură împreună

cu întreaga natură, la fel cum ne bucurăm şi noi. S-a născut primăvara, acum patru decenii - Anastasia.

Azi noapte mi-a venit să scriu câteva versuri pe care îndrăznesc să le dedic acestei minunate femei, în numele României. Totodată, îmi cer scuze de la toţi cei pe care acest gest îi ofensează în orice fel, de la cei pe care i-am rănit vreodată, cu sau fără voie; de la cititorii care, cu infinită răbdare, aşteaptă apariţia celorlalte cărţi ale seriei, precum şi de la cei cărora coletele puse le vin mai târziu decât se aşteaptă.

În acelaşi timp, sunt convins că visul Anastasiei cuprinde şi această minunată bucăţică de Pământ şi că această nouă ediţie a cărţii va mări considerabil numărul celor care intră în contact cu acest vis. Mă refer atât la trezirea spirituală a omului de rând dezrădăcinat şi rupt de natură, cât şi la „trezirea la concret" a oamenilor de spirit de care abundă România în paradoxul mizeriei cotidiene...

Oradea, 5 aprilie 2009

Colecție de poezii

Micuța Rază a Anastasiei

În deșertăciunea vieții
De firi singure-n noian
Din întinderi spațiale
Vine raza spre Pământ.

Strălucind, ea tot mai viu
Ca și aur ca și Soare:
"Oameni! Vă salut, sunt eu -
Zic ca fratele mai mare:

De iubire sunt trimisă!
Sunt trimisă pe vecie,
Vă apropiați, luați,
Mă ofer cu bucurie.

Așteptați, unde plecați?
Fața voastră e-n tristețe?
Sunteți părăsiți... O știu...
Cunosc totul pe-ndelete!

Oameni! Ce mai e cu voi...
Lumea este minunată.
Oameni, scumpii mei prieteni,
Eu pot totul, sunt a voastră."

Însă de la pas grăbită,
De la ascuțite tocuri
Într-un smârc înmocirlit
De puhoi fu îndesită.

Şi în mâl ea se-înfundă
Făr' a ţine supărare.
Şi în apă de izvor -
Minunată transformare.

Vai! Un puşti veni în fugă,
Fără teamă de noroi
Şi-n băltoacă picioruşe,
De la rază se-nfruptă.

Mama lui se supără,
Mâna spre copil şi-o duse.
Dar statuia înviată,
A lui Puşkin, aşa-i zise:

"Aşteptaţi! În copil,
Vă rog, nu daţi!
Acolo nu-i întâmplător,
Către inimi e în zbor.

Atingeţi palma lui cea mică.
Toţi, poeţi de peste veacuri,
În palma-i s-or întâlni -
Şi în inimi vor trăi"
"Mamă! Mămicuţă! Mamă!) -
În urma-i piciul alerga. -

Auzi, mămico, ciripit,
Ciripit voios de păsări?
Ştii, mămico, tu să ştii,
Într-o zi-ţi voi scrie versuri.

Fii, mămico, fericită -
Eu, aceasta îţi doresc.
Înţelege, eu aud...
Eu de parcă-am şi putut...

- anonim -

Anastasia (Anas)

(referitor la chipul şi eroina cărţii lui V. N. Megre „Anastasia")

Megre ne-a împărtăşit-o în Rusia,
Cu-articole de ziar şi carte editată:
"Cedrul Sunător. Anastasia",
Ne-a îndreptat spre ei de-odată.

Melodios, poetic nume - „Anastasia",
Nu-i cunoscut de azi, de ieri,
Mai rar e întâlnit, de obicei,
„Nastena", „Nastiuşa"- e-aceeaşi melodia.

Cu mare caracter rusesc, modest,
Doar orăşence Naste-am cunoscut.
Acum, în poienita din taiga
Văd o frumoasă Zeiţă pământeană.

Siberiana Anas - creată de natură,
Aduce lumii ce-o-nconjoară pacea,
În gându-i loc de cinste fiecare are:
Mulţimi de plante şi diverse animale.

Gândiri, simţiri a lumii ea pricepe,
Ea lesne citeşte raţiunea siderală.
Şi nu există chiar nimic ce se concepe,
Ce nu ar stăpâni perfect ea, bunăoară.

Anas cea văzătoare tratează şi-întremează,
Şi Cedrul Sunător cu forţa-i o sporeşte.
Iar logica şi sensul exprimării sale
Şi bogăţia-n veşnicie o găseşte.

Anas analizează, natura protejează,
A vieţii armonie e existenţa sa.
Şi Anas intuieşte, în stele ea citeşte,
Nimic nu-i imposibil pentru ea.

- N. Mihailov, Moscova -

Tânăra şi blânda Vrăjitoare

Dolmenele
Din Ghelendjik.
Ne-ntorc spre anii ce-au trecut...

Timpul ne-a crăpat un pic fereastra,
Pentru ca întinderile eternităţii...
Să le înţelegem, să le apreciem,
Să le simţim, să le cunoaştem.

Prin lumina bunătăţii, în bolţile albastre,
Trecând peste pragul meu limită,
Voi veni la tine, Anastasia,
Renăscută,
Într-o clipită!

Eşti floarea Raţiunii şi-a Voinţei,
Forţa o ai din pădurea de cedru,
Dar şi din gânduri atât de minunate,
Încât în ele cred fără ezitare
Orice animal şi pasăre,
Furnica... Şi fărâma - Ierbuşoară,
Şi şarpele.

Tânără şi blândă vrăjitoare,
Care ai tulburat lumea cea mare...
Astăzi de la aceste idei minunate-ale tale
Se varsă lumina pe pământ, strălucitoare!

- O. T. Vealşina, Ghelendjik -

Dragostea Anastasiei

Mă voi ruga pentru tine, eşti iubită.
Femeia celui pe care-l iubesc,
Eşti dorită de el, vei fi fericită.
Vei fi fericită, precum îmi doresc.

Fii grijulie cu el - cel puternic, slab, curajos,
Fii grijulie cu el - cel nechibzuit,
Fii grijulie cu cel pe care eu îl iubesc.

Zilele mele-au trecut grăbite,
Parcă pârlite de-un dans ameţitor,
Rapid s-au scurs anii,
Şi fiul paşii-i făcu repejor.
Tatăl tău e cel mai minunat,
Cel mai minunat!

Eu n-am reuşit să mă las descoperită...
În viaţă aşa se întâmplă-al meu fecior,
Uimit să se lase de-o altă femeie, fericită.

Vântul de primăvară vă va mângâia
Şi-mi va povesti prin foşnetul frunzelor,
Cât îi este de cald
Şi cât îi este de plăcut
De la mâinile tale,
De la buzele tale.

Nu voi îndrăzni să-l distrag
De la căldura ochilor tăi şi de la tandreţea ta.
Dacă astea nu vor ajunge,
O rază de soare
Vă voi trimite -
Voi alunga necazul.

Vor zbura anii.
Şi într-o noapte posomorâtă
Viaţa vi se va părea fără rost,
Eu spre pământ mă voi îndrepta cu o stea-nvăpăiată
Voi alunga din suflete bezna nopţii coborâtă.

Şi voi apuca
Să mă rog pentru tine, femeie,
Iubita celui pe care-l iubesc,
Ca dragostea
Să nu se ofilească.

- anonim -

Pentru Anastasia

Eu dedic femeii poezia.
Sunt militar. Aviator.
Nu am avut afinităţi spre poezie.
Dar inima-mi cuprinsă de văpaie.
Totul mi-a pârjolit în piept
Anastasia!

Nu mi-o luaţi în nume de rău.
Nu pot să nu Vă iubesc.
Chipul Dumneavoastră, pornirea ce freamătă,
Sunt mai puternice decât motorul ce urlă.
Mecanismul de zbor e oprit Vizibilitate pierdută...
Într-o clipită explozia urmează,
Însă chipul Dumneavoastră,
Razo Dumneavoastră licăreşte.
Menţine viaţa pe aripile-nguste.

O clipă.
Doar una. Visam,
Când șasiul pământu' atingea,
Să devin o iebușoară micuță,
De degetele Dumneavoastră
Atinsă.

- anonim -

***

Răsună pădurea de cedru

(O dedic lui Vladimir Megre)

Miros de cedru siberian a venit,
Se simte aroma de nord, de rășină,
Taigaua e jumătate Pământ -
Taiga, ca un cântec făr' de sfârșit.

Aicea Cedrii tihna străjesc,
A Pământului energie,
Lumina în suflet o răspândesc
Răsună și oamenilor grăiesc:

La noi sălășluiește Anastasia
În puritatea spiritual-a pădurii,
Aici conservată-i, ferită, Rusia
Prin sfânta bunătate sufletească-a omenirii.

Pădurea transmite gânduri, îndemnuri - Porniți!
Pe calea înaltă - Dumnezeiască, -
Esența lui Veles, Krișna, Ramos, Șiva,
Esența lui Hristos, Allah și Buda.

Gânduri sacre, Logos Universal
Către Rusia-n puritatea străveche,
Zboară ca viscolul hibernal,
Îndeamnă spre vis sufletele.

Exist pentru toți, pe diferite căi,
Am toate forțele luminii alături,
Și trezire-acelora o dau eu,
Care-s cu fața spre Dumnezeu.

Înclină-te-n fața Rusiei sfinte,
În fața Domnului care te-a creat,
În sunetul necontenit de Cedru,
Care lumină - iubire-a binecuvântat.

Întoarceți-vă totuși, rușilor,
Plecați-vă în inimi către stele:
Templul există în Rusia
Pe râurile Ob', Lena, Iana.

Intrați cu toți pe căile luminii,
Spre ceruri tot mai 'nalte vă-nălțați,
Iar prin scop și acțiunile minții,
Rusia la Dumnezeu s-o înturnați.

Cedrul - străjer de Cosmice Energii, cel sumător
Așteaptă în taiga ca Dumnezeu - salvator
Pe cei care pe Rusia iubesc,
Și inima altora și-o dăruiesc...

„Trăiește în pace, natura iubește,
Fii conștient și-adevărat grăiește,
Soarbe lumina-nțelepciunii din popor,
Calea-n lumină arată tuturor!

Anastasia îi cheamă pe aceștia
Ca să primească energia mea,
Ca bunele forțe - lumina
Pe urmași să-i poată ajuta."

Cedrii-n pădure îi cheamă pe toţi,
La Dumnezeire, către frumos -
Pe calea speranţei:
„Treziţi-vă, oameni, şi cărţi deschideţi,
Cunoaşteţi şi mergeţi spre alţii,
Duceţi un vis de suflet luminos!"

Întinderile-n Cosmos deschise sunt
Spre-înaintaşi, spre toţi ce s-au trezit,
Ce merg către culmi - cu forţă unită,
Pădurea răsună, de Cedrii ea sună.

- I. I. Koltunov -
- Preşedintele Asociaţiei "Cosmos" -
- Comitetul Cosmonauticii din Rusia, Moscova -

Două Zeiţe

Nu veni la batjocora mea:
Să mă binecuvântezi cu mut reproş,
Nici mâna-ta şi nici privire-ascunsă
Nu-mi scoate crucea din pieptu-mi păcătos.

Nu sperie un strigăt pământean
A sufletescului cerească-mpreunare,
A minţii şi simţirilor noian
Nu blestemă cea sacră clipa cu ocară.

De toate sunt pe lume: raze şi furtuni,
Văpaia iubirii - a degetelor dureros trosnet,
Flamură şi scrum, sânge şi lacrimi,
Există şi-a minţii minciuni,
Dar şi adevăr în sentiment!

Şi nu devine-amară sălbatica miere -
Pelinul dulceaţă nu poate da:
Fariseu - nu înţelege ce lumescul cere,
Pe înţelept lumea de apoi va judeca.

Şi vor învia în albastrul cer
Frumoasele poveşti, epistole şi flori!
Cât sunt încă viu, pe pământ... vor fi
Două Zeiţe: Poezia mea şi Tu!

Dar nu coborî versul la tăcere -
El nu moare, niciodat' nu piere!
În vers tu eşti eternă, noi suntem trecători,
Ca moartea şi-a omului înviere...

- G. Pautov, fizician -
- Krasnodar -

De Ziua Ta

Anastasia, pură bucurie!

În simplitatea vorbelor măreţe,
Nestăvilită forţă am găsit.
Şi-n viziunea timpului sosit,
De ea prefigurat, m-am regăsit!

Anastasia, nume - poezie!
De Ziua Ta, Mulţi Ani să me Trăiesti!
Pământul tău, Pământul nostru va să vie,
În verde-crud, vindecător a şi venit!

Anastasia, nume de magie!
Magia simpl-a omului de rând,
Natura toată, freamătă, învie,
Lumină verde-albastră pe Pământ

Anastasia, pură bucurie!
De Ziua Ta, Mulți Ani să ne Trăiești!
Pământu-ntreg te-mbrățișează în frăție
Și te iubește tandru, la fel cum tu-L iubești!

- Emil Cocian, Oradea -

Websaitul dedicat operei lui Vladimir N. Megre
- autorul seriei „Cedrii sunători ai Rusiei"
www.Anastasia.ru

Despre serverul "Anastasia.ru ":
Pe acest sait se discută despre ideile Anastasiei şi ale lui Vladimir Megre din seria „Cedrii Sunători ai Rusiei"

Aici se întâlnesc Prietenii. Nu doar aceia care au citit cărţile seriei „Cedrii Sunători ai Rusiei", dar şi aceia ale căror suflete au îmbrăţişat ideile Anastasiei, aceia care aspiră la clădirea micilor lor Patrii - a acelor Spaţii de Iubire a căror menire este să alinte Neamul de-a rândul veacurilor. Ei se adună aici din diferite oraşe şi ţări - aceia care sunt îmboldiţi de făurirea unui minunat Viitor.

Unii au intrat pe acest sait pentru a găsi prieteni, oameni cu aceleaşi gânduri sau vecini, alţii pentru a-şi împărtăşi Visele, alţii pentru a avea parte de un sfat sau experienţă. Dar, cu toţii intră pe sait atraşi de inspiraţie!

„Deja spre sfârşitul perioadei Vedice, înaintea vieţilor oamenilor măreaţă dezvăluire se înfăţişă, - a spus Anastasia, - Descoperire care nu are egal în întreaga istorie a civilizaţiei umane pe Pământ. Au cunoscut aievea oamenii puterea gândirii colective. Un singur gând ar putea face ca pe Lună să crească o floare, ar putea să creeze atmosfera prielnică omului, o grădină să sădească şi cu a sa iubită pereche în ea să trăiască. Însă, înainte de astea, gândul va trebui ca întreg Pământul în grădină de paradis înflorită să-l transforme.

Şi asta se poate face doar prin gândire colectivă.

Şi asta se poate face deja de pe acum.

Pentru asta, cea mai importantă este trezirea Visului uman, Vis împreunat cu Visul lui Dumnezeu - Tatăl nostru!"

Anastasia vorbeşte aşa despre asta: „Se poate spune şi mai mult: printre grămezile de pietre artificiale, familiile de oameni nu trăiesc, ci dorm. Cu toate acestea, în visul lor hipnotic, deasupra corpurilor, ca o sămânţă vie, o celulă freamătă. Ba moare, ba se frământă de parcă ar fi mii şi mii, tot chinuiindu-se să-i trezească pe adormiţi, „Vis" se cheamă ea - celula vie. Şi îi va trezi! Şi-atunci, din nou, familiile de oameni vor creea oaze minunate pe Pământ."

Creşte energia Visului! Cu fiecare nou sosit pe acest sait se amplifică! Din ce în ce mai puternic devine gândul creator al oamenilor, din ce în ce mai clare devin viziunile unui Viitor luminos de ei create! Cântecele, versurile şi tablourile de cititori create într-o unică viziune se înmănunchiază, viziune percepută de la distanţă de către fiecare. Se trezesc ved-ruşii: cu toţii laolaltă şi fiecare în parte! Distanţa nu i-a încurcat deloc în asta!

"Şi fie ca azi Veda soarelui bineţe să-i deo
Într-o ţară unită şi nepustiită!
Eu ştiu că inima vreounui Prieten pe undeva bate,
Şi că unul sau altul pe mine mă pomeneşte!"

Ved-ruşii treziţi, pe acest sait scriu istoria viitorului Patriei lor. Împreună, ei le formulează un mod de trai demn urmaşilor lor fericiţi.

Dacă sunteţi novici, puteţi să aflaţi despre cele mai recente evenimente în secţiunea "Noutăţi". Cu prietenii vechi sau noi puteţi să vă împărtăşiţi gândurile pe forumul în care

cititorii discută pe temele cele mai actuale. Iar dacă sunteţi îmboldiţi de simţăminte pe care vreţi să le dăruiţi prietenilor, intraţi neîntârziat în secţiunea "Creaţia" - şi vă alăturaţi inspiratelor creaţii ale cititorilor cărţilor lui V.N.Megre.

Şi fie ca Patria noastră să strălucească în Creaţie, în care se va afla şi o părticică a Sufletului vostru!

Toate propunerile voastre le puteţi trimite pe adresa electronică a Fondului cultural şi de susţinere a artei «Anastasia» din oraşul Vladimir: fond@anastasia.ru, sau prin poştă la: 600000, Federaţia Rusă, oraş Vladimir, căsuţa poştală 126, „Fondul cultural şi de susţinere a artei «Anastasia»".

CUPRINS

Cednul Sunător.....5
Întâlnirea.....21
Animal sau om?.....27
Cine sunt ei?.....31
Dormitorul din pădure.....36
Dimineața Anastasiei.....38
Mica Rază a Anastasiei.....42
Concertul din taiga.....49
Cine aprinde o nouă stea?.....56
Iubiții săi „grădinarii”.....70
Din sfaturile Anastasiei:
Sămânța de leac.....74
Pe cine înțeapă albinele?.....78
Bună dimineața!.....82
Proceduri serale.....83
El, singur, își pregătește totul.....84
Somnul sub propria stea.....87
Asistentul și educatorul fiului vostru.....89
Gimnaziul din pădure.....95
Atenția acordată persoanei din fața ta.....97
O farfurie zburătoare? Nimic extraordinar!.....103
Creierul- un supercomputer.....109
<..În El era Viață și Viața era lumina oamenilor..>.....118
Ar trebui schimbată viziunea omenirii.....122
Păcatul mortal.....125
Atingerea paradisului.....130
Cine o să-l educe pe fiul nostru?.....134
Peste câtva timp.....138
O fată ciudată.....140
Coleopterele.....149
Visele sunt creația viitorului.....152
Dincolo de epoca forțelor obscure.....164
Oameni puternici.....174
Cine ești tu, Anastasia?.....185
Apelul autorului către cititori.....189

(În loc de)Încheiere..... 221
Colecție de poezii dedicate Anastasiei și cărților lui V. Megre..... 223
Informații despre saitul oficial al fundației "Anastasia"..... 234

Dianușa – 2009 – Tg. Neamț
www.editura-dianusa.com
redactia@editura-dianusa.com

PRINT multicolor
Str. Bucium nr. 34 Iași
tel.: 0232/211225
fax: 0232/211252
office@printmulticolor.ro
www.printmulticolor.ro
SERVICII TIPOGRAFICE COMPLETE